CRISTIAN NEGUREANU

·LUMI PARALELE·

Civilizaţiile EXTRATERESTRE şi a III-a conflagraţie mondială

Editura DATINA

CRISTIAN NEGUREANU

CIVILIZAȚIILE EXTRATERESTRE ȘI A TREIA CONFLAGRAȚIE MONDIALĂ

CRISTIAN NEGUREANU

CIVILIZAȚIILE EXTRATERESTRE ȘI A TREIA CONFLAGRAȚIE MONDIALĂ

Editura DATINA

Grafica : SÂRBU NICOLAE

ISBN 973-95817-1-4

Dedic această carte :

— ACELUIA în care sînt cuprinse toate comorile înțelepciunii și științei

— soției mele iubite — Mariana, prima persoană care a crezut în mine

— fetițelor mele scumpe — Roxana și Cristina-Maria

Motto : „Înțelegi tu minunile **Aceluia** a cărui știință este desăvîrșită ?“

Iov 37 : 16

VIZITE EXTRATERESTRE ÎNAINTE DE APARIȚIA OMULUI

De-a lungul istoriei sale, omenirea a fost confruntată cu multe fenomene neînțelese, dintre care pe unele a reușit să și le elucideze, iar la altele caută încă răspuns. Dintre acestea din urmă, două par a ieși în evidență, și anume cele legate de parapsihologie și cele referitoare la fenomenul OZN.

Încercarea de a le explica printr-o analiză separată nu cred că ar conduce la rezultatul scontat. De aceea, voi căuta să le prezint în strînsă conexiune, elementul de legătură fiind acela al existenței unei civilizații deosebit de dezvoltate, care stăpînește legi ale fizicii încă necunoscute nouă, reprezentanții ei, ca de altfel și aparatele de zbor pe care le folosesc, avînd posibilitatea de materializare și dematerializare, precum și capacitatea de interferare a proceselor noastre psihice inconștiente.

În acest sens îl voi cita pe C. Sagan care afirma : „civilizațiile aflate cu sute de mii sau milioane de ani înaintea noastră ar trebui să aibă o știință și o tehnologie care depășește în așa măsură posibilitățile noastre actuale, încît nu am fi în stare să le deosebim de magie".

Cercetătorii ruși, care în ultima perioadă de timp au fost confruntați cu numeroase apariții de

OZN-uri, au emis mai multe teorii pentru a explica fenomenul, dintre care una foarte răspîndită ar fi aceea că: „vizitatorii par să manipuleze perfect spaţiul şi timpul ei venind poate nu numai de pe alte galaxii ale Universului nostru, ci şi dintr-un univers paralel, legat de lumea spiritului".

În lucrarea „Lumi galactice", Doru Davidovici face următoarea constatare: „Neştiutul nu reprezintă neapărat alte galaxii sau sisteme planetare. El poate fi o civilizaţie paralelă terestră de care ne desparte un decalaj în timp, fie doar o secundă, sau un decalaj spaţial nesesizat de noi în spaţiul tridimensional. Neştiutul poate fi o altă dimensiune încă de neimaginat, o civilizaţie străină existentă în noi, şi printre noi, care nu poate fi evidenţiată de simţurile noastre imperfecte, incomplete".

Importantă în acest sens este şi ipoteza emisă de filozoful estonian Gustav Naan care consideră anti-materia drept o constituantă a unei alte lumi, inclusă într-a noastră, cu care ar coabita simultan. S-ar afla, cu alte cuvinte, 2 lumi paralele, una reprezentînd imaginea în oglindă a celeilalte, fără a exista însă posibilitatea vreunui contact între ele.

Profesorul Vlail Kaznatcheev, membru al Academiei de Ştiinţe a fostei U.R.S.S. atrăgea atenţia, într-un interviu acordat revistei Paris Match (iunie 1990) asupra forţei gîndului, exemplificînd printr-o serie de experienţe făcute în laboratorul din Siberia, cum ar fi: modificarea temperaturii unor procese tehnologice, influenţarea creşterii celulare, comunicări telepatice etc.

El consideră că, pentru a explica viaţa, în afara celulelor vii mai există o viaţă cosmică, o viaţă de „cîmp". De asemenea, avertizează asupra pericolului unui război, în care arma psihică, constînd în

undele emise de creier, ar avea efecte grave cum ar fi : dereglarea ordinatoarelor, paralizarea voinței oamenilor, sustragerea secretelor și informațiilor din sistemele de cercetare, limitarea capacității de luptă a armatei, reducerea populației la o totală pasivitate.

Pornind astfel de la ipoteza existenței unei civilizații deosebit de dezvoltate, ai cărei reprezentanți ne sînt asemănători, avînd în plus posibilitatea de a interfera psihicul uman, voi face o prezentare a unor dovezi ce ar sprijini această ipoteză.

Dintre cele mai vechi urme privind vizitarea Pămîntului ar fi acestea :

— Urma întipărită a unei perechi de tip ciudat de încălțăminte, alături de un trilobit strivit de pas, în strat pietrificat, descoperită de W. Y. Meisser în statul Utah — (S.U.A.) în anul 1968. Vechimea estimată 440 milioane de ani.

— Revista UFO Nachtrichten relata în numărul 263/1980 mai-iunie despre descoperirea, într-o mină din S.U.A., la 700 m adîncime a unei arme, scoasă din stratul de cărbune de către minerul Joe Mankiewicz. Vîrful ciocanului pneumatic a ricoșat într-un material dur, iar la lumina căștii de miner s-a văzut obiectul din metal argintiu prins în cărbune. A fost scos la iveală un fel de pistol mare „în felul pistoalelor laser din filmele SF". Experții cărora li s-a dat spre cercetare ciudatul obiect nu au putut să precizeze nici dacă instrumentul acela e o armă, nici cum funcționează. Concluzia lor a fost că : „Sînt dovezi în sprijinul afirmației că arma nu este de origine terestră". Vechimea 250 milioane de ani.

— Ciocanul găsit în 1934 la periferia orășelului London (statul Texas, S.U.A.) a cărui analiză spec-

troscopică indică un aliaj necunoscut încă în industria umană. Vechimea : 60—80 milioane de ani.

— Paleontologul sovietic Al. Kaznaţev a dezgropat în Iacuţia, craniul unui bou moscat, găurit de glonţ, acum patruzeci de milenii.

— Întipăriri ale unui picior omenesc alături de ale unor dinozauri în acelaşi strat geologic, descoperiri efectuate tot în S.U.A. Vîrsta : 70—140 milioane de ani.

— Gravurile preistorice de pe pietrele profesorului Cabrera de la Ica (Peru), care arată scene de humanoizi, alături de animale preistorice domesticite.

Exemplele de acest fel sînt numeroase şi nu voi insista asupra lor. Cred că atît urmele de paşi cît şi obiectele descoperite aparţineau reprezentanţilor unei civilizaţii mult mai avansate care, la momentul potrivit, vor contacta specia umană.

MANUSCRISELE DE LA MAREA MOARTĂ

Problema care se ridică este aceea a existenţei unor documente ce ar putea argumenta existenţa acestei civilizaţii paralele. Cred că ele nu lipsesc. Este vorba de sulurile de la Marea Moartă, care au fost descoperite în anul 1947 de către un beduin arab şi aduse la cunoştinţa lumii de ştiinţă către sfîrşitul acelui an şi în anul următor. Descoperirea s-a făcut în nişte peşteri aflate la aproximativ 2 km vest de colţul de nord-vest al Mării Moarte, într-un loc cunoscut sub denumirea din limba arabă modernă de Qumran. Sulurile au fost văzute de mai mulţi savanţi. Unul dintre cercetătorii care

au recunoscut caracterul antic al sulurilor a fost profesorul Eleazar L. Sukenik, de la Universitatea Ebraică, care a reușit ulterior să cumpere unul din ele. Alte suluri au fost luate de la Școala Americană de Cercetări Orientale din Ierusalim, unde Dr. John C. Trever directorul interimar al Institutului, convins de valoarea lor, a aranjat să fie fotografiate porțiuni din ele, care i-au fost aduse. Una din fotografii a fost trimisă Prof. F. Albright care a declarat îndată că aceasta e : „cea mai importantă descoperire de manuscrise ale Vechiului Testament făcută vreodată".

Dintre acestea aș aminti : Sulul Isaia al Universității Ebraice, care este un sul parțial din cartea Ordinea Bătăliei, cunoscută și sub numele de Războiul fiilor luminii împotriva fiilor întunericului, manuscrise ale cărților ce formează astăzi Vechiul Testament, Cartea Jubileelor, Cartea lui Enoh, etc.

Membrii Qumranului erau evrei ce se desprinseseră de Ierusalim sau de curentul principal al iudaismului și deveniseră critici și chiar ostili față de preoții de la Ierusalim.

În Cartea Jubileelor, (aprocrif datînd aproximativ din anul 135 î.e.n.) există o referire la momentul în care a avut loc un prim contact între oameni, care se înmulțiseră între timp și îngerii veniți din ceruri : *„În zilele lui Iared (tatăl lui Enoh), îngerii Domnului s-au pogorît pe pămînt, cei care sînt numiți veghetori, spre a învăța pe odraslele oamenilor și a împlini legile* și dreptatea pe pămînt.

El (Enoh — care a trăit cu aproximativ 5.500 ani în urmă — n.a.) a fost așadar cel dintîi dintre fiii oamenilor, din cei ce s-au născut pe pămînt, care a învățat scrierea, știința și înțelepciunea și a scris

semnele cerurilor, după rînduiala lucrurilor lor într-o carte, pentru ca fiii oamenilor să cunoască vremea anilor, potrivit rînduielii fiecăreia din lunile lor. Și ceea ce a fost și va să fie, el a văzut într-o vedenie din somnul său ceea ce se va petrece cu odraslele oamenilor, în lungul generațiilor pînă la ziua judecății, el a văzut și a cunoscut toate și și-a scris mărturisirea și a lăsat-o drept mărturie pe pămînt pentru toți copiii oamenilor și pentru urmașii lor. El a fost cu îngerii Domnului șase jubilee (1 jubileu = 50 ani) iar ei i-au arătat tot ce este pe pămînt și în ceruri, puterea soarelui și el a scris totul și a mărturisit despre veghetorii care păcătuiseră cu fiicele oamenilor ca să se întineze, și Enoh a adus mărturie împotriva tuturor acestora. Și el a fost ridicat din mijlocul odraslelor oamenilor, iar noi (îngerii) l-am însoțit în grădina Edenului, întru măreție și slavă, și iată că el a scris acolo judecata și osînda lumii, și toată ticăloșia odraslelor omenești". (Cartea Jubileelor IV, 15, 17, 9, 21—23).

APARIȚIA URIAȘILOR, REZULTAT AL ÎNCRUCIȘĂRII DINTRE FETELE OAMENILOR ȘI EXTRATEREȘTRII

O altă lucrare apocrifă, intitulată Cartea lui Enoh, se referă la acești îngeri, care au venit pe pămînt pentru a se ocupa de inițierea oamenilor în tainele diferitelor științe. Ei vor încălca însă ordinele primite de la Dumnezeu și își vor lua de neveste fiice ale oamenilor. Din această încrucișare genetică nereușită au luat naștere uriașii, care sînt, alături de îngerii veniți din altă lume, realizatorii unora

dintre construcţiile megalitice din diferite zone ale pămîntului.

Să vedem ce spune Enoh despre acest eveniment : „iar cînd fiii oamenilor s-au înmulţit, li s-au născut în zilele acelea fiice frumoase şi îmbietoare, şi îngerii, fiii cerurilor le-au văzut şi le-au dorit, şi s-au vorbit între ei : — „haideţi să ne alegem femei dintre fiicele oamenilor şi să zămislim prunci. Atunci Semyaza sau Azazel, căpetenia lor le-a spus : Mă tem că voi nu veţi vrea poate să împliniţi fapta aceasta şi numai eu singur voi fi răspunzător de un mare păcat". Dar ei i-au răspuns cu toţii : „Să facem legămînt şi să ne făgăduim unii altora cu blestem să nu schimbăm planul acesta, ci cu adevărat să-l împlinim. Apoi ei au jurat toţi împreună, şi acolo s-au legat cu blestem unii în faţa celorlalţi. Iar ei erau 200 cu toţii şi s-au pogorît pe Ardis, piscul muntelui Hermon.

Şi iată numele căpeteniilor lor : Semyaza sau Azazel, prinţul lor, Arakib, Aramiel, Kokabiel, Tamiel, Ananiel, Zaqile, Samsapeel, Satariel, Turiel, Yomeyal, Arazeyal.

Aceştia sînt căpeteniile zecilor. Aceştia, şi toţi ceilalţi împreună cu dînşii îşi luaseră femei, fiecare şi-a ales cîte una şi toţi au început să intre la ele şi să aibă legături cu ele. Iar ele au zămislit şi au adus pe lume uriaşi puternici a căror înălţime era de trei mii de coţi (în multe dintre cărţile Vechiului Testament, Cartea lui Enoh, etc., valorile sînt mult mai mari ; cred că uriaşii aveau o înălţime în jur de 9 m, ipoteză pe care o voi argumenta ulterior n.a.). Aceştia au înghiţit toate roadele trudei oamenilor, pînă cînd oamenii n-au mai fost în stare să-i hrănească. Apoi uriaşii s-au îndreptat asupra oamenilor ca să-i mănînce".

Acestea erau deci, noile „familii“ apărute pe pămînt. Nefiind suficientă aducerea pe lume a acestor monștri, îngerii au început să-i învețe pe oameni și alte lucruri deosebit de dăunătoare și anume : „Azazel i-a învățat pe oameni să făurească săbii și spade, scut și platoșă și le-a arătat metalele și meșteșugurile lucrării lor, și brățările și podoabele și măiestria de a sulemeni ochii de jur împrejur cu antimoniu, și de a înfrumuseța pleoapele, și pietrele cel mai frumoase și mai de preț și toate culorile vopselelor.

Nelegiuirea a fost mare și obștească. Ei au preacurvit și au pornit spre pierzanie și toate căile lor au fost desfrînate. Amiziras i-a învățat pe vraci și pe tăietorii de rădăcini, Armaros a arătat desfacerea farmecelor, Baraqiel i-a învățat pe astrologi, Kokabiel a descoperit semnele, Tamiel înțelesul înfățișării stelelor, iar Asdariel a deslușit mersul lunii“.

(Sugerez celor ce se ocupă de studierea fenomenelor parapsihologice, să rețină aceste evenimente, deoarece altfel acestea nu se pot explica, iar folosirea forțelor paranormale indiferent de scopul urmărit, bun sau rău, este deosebit de riscantă. Voi dezvolta ulterior această idee — n.a.).

„După ce toate aceste rele au fost răspîndite pe pămînt, Mikael, Uriel, Rafael și Gabriel (fiii luminii) au adus glasul strigătului deznădăjduit al pămîntului înaintea Celui prea Înalt spunînd : „Tu ești Domnul domnilor, Dumnezeul dumnezeilor și Regele regilor și Sfînt este numele tău și slăvit în vecii vecilor. Tu ești acela care ai făcut toate și în tine sălășluiește puterea peste toate lucrurile ; totul e dezvelit și gol înaintea ta ; tu vezi toate și nimic nu este care să se poată ascunde de tine. Tu ai

văzut ce a făcut Azazel, cum a răspîndit pe pămînt toată nelegiuirea şi a dezvăluit tainele veşnice care se săvîrşesc în ceruri ; în ce chip Semyaza, căruia tu i-ai dat putere să fie stăpîn peste tovarăşii lui i-a învăţat pe oameni ; şi ei au intrat la fiicele oamenilor pe pămînt şi s-au împreunat cu ele şi s-au întinat cu aceste femei şi le-au dezvăluit lor tot păcatul ; iar femeile acestea au adus pe lume uriaşi, din pricina cărora s-a umplut tot pămîntul de sînge şi de nelegiuire.

Şi acum iată sufletele celor morţi strigă şi-şi înalţă plîngerea pînă la porţile cerului ; şi geamătul lor s-a ridicat şi nu poate ieşi înaintea nelegiuirilor ce se săvîrşesc pe pămînt. Dar Tu cunoşti toate lucrurile mai înainte de a fi ele, şi ştii aceasta şi Tu îi îngădui pe uriaşi, (vom vedea ulterior de ce Dumnezeu a adoptat această atitudine — n.a.) şi nu ne-ai poruncit ce se cuvine să facem întru aceasta".

ENOH, PRIMUL PĂMÎNTEAN CARE A CĂLĂTORIT CU O NAVĂ SPAŢIALĂ

Datorită acestor evenimente ce au avut loc pe pămînt, are loc „răpirea" lui Enoh la ceruri. Să vedem cum descrie această călătorie : „Dar vedenia mi s-a arătat astfel ; iată că nişte „nori" m-au chemat în vedenie, şi un „nor" gros m-a strigat ; iar mersul stelelor şi fulgerelor m-au îndemnat să mă grăbesc şi m-au dorit ; „şi vînturile în vedenia mea, m-au făcut să zbor şi m-au dorit ; ele m-au dus acolo sus şi m-au silit să pătrund în ceruri".

Doresc să fac o comparaţie cu un caz ciudat întîmplat în 1915 (voi reveni pe larg asupra lui) în

peninsula Galipoli, cînd, trupele engleze, în confruntările cu turcii, au pierdut un număr mult mai mare de soldaţi comparativ cu cei cărora li s-a găsit mormîntul. Oficialităţile turceşti au negat folosirea gazelor toxice sau a altor mijloace de nimicire în masă.

Mai tîrziu, cîţiva dintre foştii combatanţi au afirmat sub prestare de jurămînt că au văzut mii de soldaţi ce au intrat într-un nor ciudat, care, apoi s-a ridicat şi a plecat.

Se pare că, termenul de „nor“, era folosit şi în vremurile străvechi, (vom vedea şi alte exemple) ca şi în cele moderne, în legătură cu diferite aparate de zbor.

Să revenim la Enoh, care, după ce este „răpit“ în „nor“ descrie ce observă, imaginile furnizate fiind, după părerea mea, luate dintr-o navă spaţială : „Şi am văzut gurile tuturor fluviilor pămîntului şi gura genunii. Am văzut zăcătorile tuturor vînturilor şi cum au împodobit ele toată facerea lumii, şi văzut-am temeliile lumii, şi am mai văzut piatra de temelie a pămîntului, şi văzut-am cele patru vînturi care sprijină pămîntul şi bolta cerească. Am văzut cum vînturile umflă firmamentul şi cum stau între cer şi pămînt ; ele sînt stîlpii cerului ; am văzut vînturile care rotesc cerul şi mînă discul soarelui şi toate stelele să se culce. Am văzut vînturile ce se poartă printre nori, am văzut căile îngerilor, am văzut capătul pămîntului, am văzut sus firmamentul“.

Se pare că Enoh asistă şi la formarea unei comete, deoarece continuă : „şi alte lucruri am mai cunoscut asupra fulgerelor, cum anumite stele ţîş-

nesc, se prefac în fulgere și nu-și mai pot părăsi înfățișarea lor cea nouă".

Să urmărim și alte descrieri furnizate de Enoh după această călătorie spațială: „Apoi am trecut spre miazăzi și am văzut un loc ce ardea zi și noapte; și acolo erau șapte munți de nestemate, trei în latura răsăritului și trei în latura de miazăzi; iar printre cei din răsărit unul era din pietre de multe culori, altul de mărgăritare, altul de piatră tămăduitoare; și cei de la miazăzi erau de piatră roșie. Cel din mijloc se înălța pînă la cer ca un tron al lui El; era din alabastru, iar culmea tronului era de safir. Și am văzut un foc arzînd și un loc în spatele acelor munți dincolo de pămîntul cel mare, unde se împreunează cerurile. Apoi am văzut o vîltoare adîncă, lîngă „stîlpii de foc" ai cerului (nave spațiale — n.a.) și între ei am zărit alți „stîlpi de foc" ce coborau, înălțimea și adîncimea cărora erau nemăsurate. Dincolo de vîltoarea aceea, am văzut alt loc peste care nu se întindea firmamentul și sub el nu mai era temelia pămîntului; deasupra lui nu se aflau nici apă, nici păsări, și locul acela era pustiu și cumplit la vedere. Acolo am văzut șapte stele aidoma unor munți uriași care ardeau... Am fost adus în sălașul furtunii și pe un munte al cărui cel mai înalt pisc atingea cerul. Am văzut lăcașurile luminătorilor și trăznetului. Apoi adus am fost pînă la apele vieții și pînă la focul asfințitului; el e cel ce cuprinde toate asfințiturile soarelui. Și am sosit lîngă un fluviu de foc, focul căruia curge ca apa și se varsă în Marea cea Mare care este la asfințit. Și am văzut rîuri mari și am ajuns într-o mare întunecime și m-am pomenit unde nici o făptură de carne nu umblă".

ÎNTÎLNIREA LUI ENOH CU CONDUCĂTORUL UNIVERSULUI, ÎN INTERIORUL SLAVEI (NAVA SPAȚIALĂ)

Scopul pentru care Enoh a fost răpit, era deci acela de a i se transmite o hotărîre în legătură cu soarta îngerilor care au păcătuit cu fetele oamenilor, hotărîre ce nu putea fi luată decît de Conducătorul acestei lumi paralele. Pentru aceasta, Enoh este dus „în preajma unui perete zidit din pietre de grindină, îl înconjurau limbi de foc și ele au început să mă îngrozească. Am pătruns printre limbile de flăcări și m-am apropiat de o casă mare, bătută în pietre de grindină (descrierea bazei spațiale — n.a.) iar dușumeaua era de grindină. Acoperișul ei era ca drumul de stele și ca fulgerele, la mijloc stăteau heruvimii de foc, (vom vedea că aceștia formează trenul de aterizare și decolare a navetei spațiale, care este denumită „slavă" — n.a.) iar bolta era de apă. Un foc arzător înconjura zidurile și ușa casei ardea în văpăi. Am intrat în casa aceasta ; ea era înflăcărată ca focul și rece ca zăpada ; și nu se afla în casa aceea nimic din podoabele vieții ; am fost copleșit de spaimă și am început să tremur. Tulburat și tremurînd am căzut cu fața în jos și o vedenie mi s-a arătat. Și iată, era altă casă mai mare decît cea dintîi și toate ușile ei erau deschise dinaintea mea (în acel moment Enoh va intra în interiorul navetei spațiale, a „slavei" — n.a.). Ea era întocmită din limbi de văpaie (aparatura electronică din interiorul ei — n.a.) și întru totul așa de minunată întru măreție, strălucire și mărime încît nu pot grăi din pricina slavei și măreției ei ; dușumeaua era de foc, fulgerele și dîrele stelelor îi alcătuiau partea de sus (este evi-

dent că naveta era în plin zbor — n.a.), iar acoperișul ei era așijderea de foc arzînd. Și am privit, și am văzut în casa aceea un tron înălțat (scaunul din fața pupitrului de comandă al „slavei" — n.a.) a cărui înfățișare era ca cleștarul și împrejmuirea căreia era ca soarele strălucitor și răsuna glas de heruvimi. De sub tron țîșneau rîuri de foc arzător și n-am fost în stare să le privesc. Măreața glorie (Dumnezeu — n.a.) ședea pe acest tron și veșmîntul ei era mai sclipitor decît soarele și mai alb ca orice zăpadă (echipamentul de zbor— n.a.). Nici un înger nu putea să intre în casa aceasta să privească fața Celui Slăvit și Celui Măreț și nici o făptură de carne nu se putea uita la el. Un foc arzător îl împrejmuia (tablourile de comandă din jurul „tronului" — n.a.) și un foc mare pîlpîia dinaintea lui (un ecran T.V. pe care Ioan va vedea evenimentele Apocalipsului — n.a.). Nimeni din cei ce îl înconjurau nu se apropia ; miriade de miriade de îngeri stăteau dinaintea Lui, dar El nu se sfătuia cu ei (era firesc, deoarece imaginile văzute de Enoh erau pe un ecran T.V. — n.a.). Și sfinții din preajma sa nu se depărtau în vreme de noapte de lîngă el și nu-l părăseau. Iar eu ăst timp zăceam cu fața acoperită, tremurînd și Domnul m-a strigat chiar cu gura Sa și a zis : „Vino aici, Enoh și ia seama la cuvîntul Meu". Și apropiindu-se de mine, unul din sfinți m-a trezit să mă ridic și să mă apropii de poartă ; și eu priveam cu capul plecat. El îmi grăi și zise, și am auzit vocea lui : „Să n-ai teamă Enoh, om drept, scrib al dreptății, apropie-te și ia seama la glasul meu. Și du-te de le spune veghetorilor din cer care te-au trimis să te rogi pentru ei : „Vouă se cuvine să stăruiți pentru oameni și

nu oamenilor pentru voi. De ce aţi părăsit cerul prea-înalt şi sfînt, care este veşnic, de ce v-aţi împreunat cu femei, v-aţi întinat cu fiicele oamenilor, v-aţi luat muieri şi v-aţi purtat ca odraslele pămîntului şi aţi zămislit fii. Iar acum spune-le veghetorilor care te-au trimis să te rogi pentru ei şi care au locuit odinioară în cer : „Voi aţi fi numaidecît în cer ; însă nu v-au fost dezvăluite încă toate tainele ; voi n-aţi cunoscut decît un mister de nimic ; în nesimţirea inimilor voastre l-aţi dat în vileag femeilor şi prin acest mister femeile şi bărbaţii au sporit răul pe pămînt". Spune-le aşadar : „Nu este pace pentru voi".

Cu cîtva timp în urmă au apărut o serie de articole în „Tineretul Liber", „Magazin", legate de prezenţa unui misterios obiect zburător care aparţine unei civilizaţii extraterestre.

Informaţiile furnizate de sateliţi şi staţiile de observare de la sol au arătat că este vorba de un obiect de dimensiuni neobişnuit de mari şi deosebit de avansat din punct de vedere tehnologic.

Cei care s-au ocupat de studierea acestui satelit afirmă că el are posibilitatea de a înregistra vizual orice aspect al planetei noastre, inclusiv tot ce e legat de formele de viaţă.

Doctorul George Millard, unul din cei peste 200 de oameni de ştiinţă, care s-au oferit să participe la programul de cercetări iniţiat de S.U.A. şi Rusia pentru lămurirea prezenţei satelitului, afirmă printre altele : „Misteriosul obiect zburător care gravitează în jurul Pămîntului nu seamănă cu nici un fel de tehnologie spaţială pe care o cunoaştem. Cred că avem de-a face cu un satelit „spion" pro-

venit din altă lume. Dacă ipoteza mea se va dovedi a fi corectă, cred că fiecare om de pe faţa Pămîntului va trebui să facă faţă unui pericol extrem de mare".

Acestea sînt cîteva dintre datele aflate în posesia oamenilor de ştiinţă, referitoare la acest obiect ciudat, care a fost interceptat de staţiile radar de pe Pămînt în decembrie 1991.

Interesant este că, pe parcursul istoriei, au existat oameni care au ajuns chiar în interiorul unor astfel de obiecte, unde au aflat multe din evenimentele care se vor desfăşura pe Pămînt. Acest lucru este posibil, deoarece reprezentanţii acestei civilizaţii paralele au capacitatea de a interfera telepatic pe orice om, conform planurilor pe care le urmăresc. De asemenea, stăpînesc perfect spaţiul şi timpul.

Repet descrierea acestei baze spaţiale aşa cum a fost făcută de Enoh : „am fost dus în preajma unui perete zidit din pietre de grindină, pe care-l înconjurau limbi de foc. Am pătruns printre limbile de flăcări şi m-am apropiat de o casă mare bătută în pietre de grindină, iar duşumeaua era de grindină".

O descriere asemănătoare a fost făcută cu ocazia unei recente conferinţe de presă ţinută la Geneva, de către doctorul Maksud Chernova, unul dintre numeroşii cercetători ai acestui obiect : „misteriosul satelit are o formă identică cu cea a unui diamant şi se pare că este protejat de către un cîmp de forţă".

Enoh denumeşte „diamantul" : „piatră de grindină" ; iar „cîmpul de forţă" : „limbi de văpaie".

După aproximativ 3500 de ani (95 d. Hr), Ioan va ajunge în interiorul acestei navete, evenimentele văzute fiind descrise în cartea „Apocalipsa“. Să-l urmărim : „M-am uitat şi iată că o uşă era deschisă, în cer (scara prin care Ioan va intra în navă — n.a.). Glasul cel dintîi pe care-l auzisem ca sunetul unei trîmbiţe şi care vorbea cu mine, mi-a zis : „Suie-te aici, şi-ţi voi arăta ce are să se întîmple după aceste lucruri !“

Numaidecît am fost răpit, şi iată că în cer era pus un scaun de domnie, şi pe scaunul acesta de domnie şedea Cineva... scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald... înaintea scaunului de domnie ardeau şapte lămpi de foc, care sînt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu“ (Apocalipsă 4 : 1—5).

Pentru a înţelege ce sînt aceste „şapte lămpi de foc“ să-l urmărim şi pe profetul Zaharia : „Aceşti şapte sînt ochii Domnului, care cutreieră tot pămîntul“ (Zaharia 4 : 10). Deci, prin aceste „lămpi“ sînt urmărite şi dirijate evenimentele de pe pămînt

INIŢIEREA LUI ENOH ÎN TAINELE DIFERITELOR ŞTIINŢE

Pe lîngă faptul că trebuia să transmită îngerilor decizia lui Dumnezeu referitoare la soarta lor, Enoh învaţă în această lume paralelă tainele diferitelor ştiinţe. Un alt locuitor al acestei lumi este Uriel, care la un moment dat îi spune lui Enoh : „Şi acum, fiule, eu ţi-am dezvăluit totul şi legea tuturor stelelor din ceruri s-a încheiat. El mi-a arătat aşadar pentru fiecare zi, toate legile şi pentru toate vre-

mile ce își pun în lucrare puterea, și pentru anul întreg, și pentru sfîrșitul lui, și pentru rînduiala tuturor lucrurilor și tuturor săptămînilor : și descreșterea lunii care se face prin poarta a șasea, căci prin această a șasea poartă se desăvîrșește lumina și prin ea este începutul descreșterii. Și mi-a arătat că luna zăbovește față de soare după legile stelelor, la cinci zile într-un răstimp fără greș, și cînd s-a desăvîrșit locul pe care îl vezi.

Iată că ți-am arătat ție Enoh totul și toate și le-am dezvăluit, ca tu să vezi soarele acesta și luna aceasta și pe cei ce călăuzesc stelele din ceruri, și pe aceia care le fac să se rotească, lucrarea lor și vremea și ridicarea lor".

În această lume, Enoh învață deci, astronomia : „am văzut marginile pămîntului unde se odihnește cerul, și porțile cerului care erau deschise și am văzut cum se ridică stelele cerului, și am numărat porțile prin care ele se ridică și am scris toate înălțările lor, deosebit pentru fiecare, după numărul și numele lor, după conjuncția și așezarea lor, după timpul și luna lor, așa cum mi-a arătat Uriel, îngerul care era cu mine. El mi-a arătat și a scris totul pentru mine, legile stelelor și învățăturile lor."

Legat de locuitorii acestei lumi paralele, Enoh face o remarcă interesantă : „apoi am fost dus într-un loc, locuitorii căreia sînt ca focul arzător și cînd vor își iau înfățișare omenească". Cred că Enoh a observat momentul ieșirii acestor persoane din niște aparate de zbor, de dimensiuni relativ mici.

Referitor la cunoștințele primite, Enoh afirmă : „toate le-am învățat de la ei și toate cele văzute le-am înțeles ; și nu sînt ele pentru vîrsta aceasta, ci pentru cea de departe, care va să vină".

ABANDONAREA PE PĂMÎNT A EXTRATEREŞTRILOR CONDUŞI DE AZAZEL

După primirea mesajului de la Dumnezeu, Enoh revine pe pămînt, la fiii cerului, pentru a-i informa asupra deciziei luate referitoare la soarta lor. Să-l urmărim : „Cartea aceasta este cuvîntul dreptăţii şi al dojanei veghetorilor ce sînt dintru vecie, după cum a fost porunca Celui Mare şi Sfînt. Văzut-am în visul meu ceea ce rostesc acum cu limbă de carne şi cu suflarea mea, căci datu-le-a oamenilor gură Cel prea Înalt să grăiască cu ea între ei şi să se înţeleagă unii cu alţii întru inima lor. Aşa cum Dumnezeu l-a făcut pe om şi i-a dat lui să priceapă cuvîntul ştiinţei, aşijderea făcutu-m-a şi pe mine şi dat mi-a fost să dojenesc pe veghetori, care sînt copiii cerului. Scris-am rugăciunea voastră, dar mi s-a arătat în vedenie că ruga nu va fi ascultată cîte zile vor fi pe lume şi că judecata voastră s-a sfîrşit. De acum înainte nu vă veţi mai sui la cer în vecii vecilor, poruncitu-s-a să fiţi legaţi în lanţuri pe pămînt pentru toate zilele cîte vor fi pe lume. Dar pînă atunci veţi privi uciderea îndrăgitelor voastre odrasle şi nu le veţi mai avea, căci dinaintea voastră, sub sabie se vor prăbuşi".

Domnul mai grăi lui Rafael : „Leagă-l cu lanţuri pe Azazel. Leagă-i picioarele şi mîinile şi aruncă-l în beznă ; şi deschide deşertul din Dudael şi aruncă-l acolo.

Azvîrle peste el bolovani colţuroşi şi ascuţiţi, acoperă-l cu întuneric, şi să rămînă acolo în veci ; acoperă-i tot astfel faţa, ca el să nu vadă lumina. Şi în ziua cea mare a judecăţii să fie azvîrlit în jăratic. După aceea, tămăduieşte pămîntul pe care îngerii l-au stricat ; şi să veşteşti vindecarea pă-

mîntului pînă cînd ei își vor tămădui plaga ca să nu se prăpădească toți fiii oamenilor din pricina fiecărei taine pe care veghetorii le-au arătat-o și au dezvăluit-o femeilor. Tot pămîntul s-a stricat prin știința lucrării lui Azazel ; fă-l să-și dea seama pentru întreg păcatul. Și îi grăi lui Gabriel : „Du-te la bastarzi și la cei blestemați și la feciorii tîrfelor și înlătură-i pe copiii veghetorilor dintre oameni ; izgonește-i și dă-i afară. Ei se vor nimici unii pe alții prin omor, căci nu vor avea zile multe. Și tot ce ei îți vor cere nu se va da taților lor, căci (fiii) trag nădejde să trăiască viața veșnică și că fiecare din ei va trăi cinci sute de ani.

Și lui Mikhael Domnul îi grăi : „Mergi și pune în lanțuri pe Semyaza și pe tovarășii lui care s-au împreunat cu femei pentru a se întina cu ele în toată necurățenia lor. Și după ce vor privi cum toate odraslele lor fi-vor ucise, și după ce vor fi văzut ei înșiși nimicirea celor îndrăgiți, pune-i în lanțuri pentru șaptezeci de vîrste, în măruntaiele pămîntului, pînă în ziua judecății lor și pînă la sfîrșitul lor, pînă cînd se va săvîrși judecata de apoi.

În aceste zile fi-vor aduși în genunea de foc, întru chinuri, și vor fi zăvorîți în temniță pe veci... Pînă la aceste întîmplări, Enoh stătuse ascuns și nimeni dintre odraslele oamenilor nu era care să știe unde stătuse ascuns și ce s-a petrecut cu el. Dar toate faptele sale, el le făcea în zilele acelea laolaltă cu veghetorii și cu sfinții...

Atunci Enoh, venind lîngă Azazel îi strigă : „Nu va fi deloc pace pentru tine : „rostitu-s-a împotriva ta marea osîndă ca să fii legat în lanțuri. Nu va fi pentru tine nici păsuire, nici stăruință, căci tu ai propovăduit nedreptatea, și ești pricina tuturor fap-

telor de hulă, de silnicie și de păcat pe care oamenii le-au învățat de la tine". Înaintînd apoi, vorbitu-le-am tuturor laolaltă și cu toții s-au cutremurat și i-a cuprins teama și groaza".

Pentru început, locuitorii acestei lumi paralele, „îngerii" nu erau conștienți de gravitatea faptelor comise de Azazel și tovarășii săi, ulterior, reușind să evalueze (unii dintre ei) consecințele relelor împrăștiate în lume.

Un exemplu clar este prezentat în cartea lui Enoh, în care vedem atitudinea inițială, de apărători ai lui Azazel, luată de Mikhael și Rafael, care, ulterior se vor alătura lui Dumnezeu.

„Puterea Duhului mă scoate din fire și mă necăjește asprimea pedepsei tainelor, a osîndirii (îngerilor) : cine este acela care ar putea să îndure neînduplecata pedeapsă ce s-a săvîrșit și care i-a covîrșit pe aceștia ? Și Mikhael a luat iarăși cuvîntul și i-a grăit lui Rafael : Cine este acela inima căruia să nu fie mișcată întru aceasta și ai cărui rărunchi să nu se fi tulburat de acest cuvînt de osîndă împotriva acelora dintre ei care au fost izgoniți așa ? Și s-a întîmplat că, pe cînd se afla în fața Domnului duhurilor, Mikhael să-i grăiască lui Rafael : Nu le voi ține partea eu, lor, în fața ochilor Domnului ? Căci Domnul duhurilor împotriva lor s-a mîniat, fiindcă ei se poartă (în faptele lor) ca și cum ei ar fi Domnul. Căci tot ce este tainic se va ridica împotriva lor în veci de veci.

Vom vedea pe parcursul acestei lucrări, cum, această atitudine a îngerilor lui Azazel va duce la declanșarea unui război spațial purtat cu arme deosebit de moderne, în urma căruia au fost legați pe Pămînt. De asemenea, acest război spațial a fost și este însoțit și de un război spiritual, la care fie-

care om ia parte, prin recunoaştere înlăuntrul inimii sale a stăpînului său, care este fie Azazel, fie Dumnezeu.

ENOH, PRIMUL OM „RAPIT" DEFINITIV „ÎN CERURI" DE CĂTRE REPREZENTANŢII UNEI ALTE LUMI

Enoh a fost primul dintre locuitorii pămîntului care a scăpat de moartea fizică, fiind răpit la cer. Cartea lui Enoh, referindu-se la acest eveniment, menţionează următoarele : „Iar după aceea a fost aşa că numele lui (Enoh) înălţatu-s-a din viaţă lîngă Fiul Omului şi lîngă Domnul Duhurilor, departe de locuitorii pămîntului. El a fost ridicat în carul vîntului (tot o navă spaţială — n.a.) şi numele lui a plecat dintre ai săi.

În acest fragment apare un aspect extrem de important, şi anume, că l-a văzut pe Fiul Omului, alături de Domnul Duhurilor. Cred că Fiul Omului era Isus Cristos, Domnul Duhurilor fiind, evident, Dumnezeu, Tatăl Său. Aceasta coincide perfect şi cu cele scrise de Ioan : „La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era cu Dumnezeu, şi cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El : şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El. Şi Cuvîntul s-a făcut trup, şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ev. după Ioan 1 : 1—3, 14).

Prin întruparea Cuvîntului (Isus) şi apariţia Sa în mijlocul oamenilor, Acesta va deveni cu adevărat

Fiul Omului, nume pe care El personal l-a folosit foarte des.

S-ar putea ridica următoarea întrebare, după analiza acestor fragmente din Cartea lui Enoh : de ce doreşte această civilizaţie ca urmaşii oamenilor să rămînă din neam în neam, şi de ce s-a ocupat şi se va ocupa de civilizarea şi salvarea speciei umane ?

Răspunsul ni-l dă tot Enoh, referindu-se la vremurile viitoare : „În zilele acelea, odraslele celor aleşi şi ale sfinţilor se vor pogorî din înaltul cerului, iar neamul lor va fi acelaşi cu cel al odraslelor oamenilor" ; altfel spus, fiind deci posibilă, după atingerea unui anumit nivel de dezvoltare intelectuală şi morală a omenirii, fuzionarea între aceste două civilizaţii.

Fragmentele din Cartea lui Enoh aparţin apocrifului etiopian I, 2 ; VI, 1—8 ; VII, 1—6 ; VIII, 1—4 ; IX, 1—11 ; X, 1—20, 22 ; XII, 1—6, XIII, 1—8, XIV, 1—7, LXVIII, 1—5, LXIX, 1—17 ; XIV, 18—25, XV, 1—3 ; XVI—XIX, XXI ; XXIII—XXV ; XXXII—XXXIII ; XXXIX, 1—4 ; XLIV, LXX, LXXI, 1—7 ; LXXIX—LXXXI ; C, 6—7.

BIBLIA ŞI CARTEA LUI ENOH

Cartea lui Enoh a fost cenzurată de către aşa-zişii apărători ai religiei, privînd astfel pe oameni de multe date foarte importante pentru înţelegerea trecutului şi cunoaşterea viitorului.

Faptul că odată erau studiate împreună, este dovedit de o relatare din Noul Testament, care a scăpat (ca şi alte cîteva) cenzurii bisericeşti :

„Şi pentru ei a proorocit Enoh, al şaptelea patriarh de la Adam, cînd a zis : „Iată că a venit

Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor, şi să încredinţeze pe toţi cei nelegiuiţi, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, şi de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui aceşti păcătoşi nelegiuiţi" (Iuda 14—15).

Motivul acestei cenzurări este lesne de înţeles. Dacă oamenii şi-ar fi dat seama că Dumnezeu şi îngerii ne sînt întru totul asemănători, atunci aşa-zisilor apărători ai religiei, de „supraveghetori ai sufletelor" şi-ar fi pierdut sensul. De aceea, au călcat în picioare ştiinţa lui Dumnezeu, înlocuind-o cu nişte basme de adormit copiii. Nu au dorit ca oamenii să ştie că trebuie să se apropie de această supercivilizaţie a ştiinţei şi moralităţii, care, permanent, a căutat să-i protejeze de uneltirile şi răutăţile lui Azazel (Satan).

Voi prezenta în continuare şi alte referiri la îngerii din ceruri si uriaşi, care au reuşit să scape cenzurii bisericii fiind prezente în Biblie :

„Cînd au început oamenii să se înmulţească pe faţa pămîntului, şi li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase ; şi din toate si-au luat neveste pe acelea pe care şi le-au ales... Uriaşii erau pe pămînt în vremurile acelea, şi chiar după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, şi le-au născut ele copii ; aceştia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume" (Geneza 6 : 1—2, 4).

Referire la Azazel : „Aaron să arunce sorţi pentru cei doi ţapi : un sorţ pentru Domnul, şi un sorţ pentru Azazel. Aaron să ia ţapul care a ieşit la sorţi pentru Domnul, şi să-l ducă jertfă de ispăşire. Iar ţapul care a ieşit la sorţi pentru Azazel, să fie pus viu înaintea Domnului, ca să slujească pentru

facerea ispășirii și să i se dea drumul în pustie pentru Azazel“ (Levitic 16 : 8—10).

„Țara pe care am străbătut-o ca s-o iscodim, este o țară care mănîncă pe locuitorii ei ; toți aceia pe care i-am văzut acolo sînt oameni de statura înaltă. Apoi am văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor“. (Numeri 13 : 32—33).

Așa cum vom vedea în continuare, de uriași s-a putut scăpa prin potopul de pe vremea lui Noe. Unii dintre uriași au supraviețuit potopului, treptat, producîndu-se și o diminuare a înălțimii lor.

„Mai înainte aici locuiau Emimii : un popor mare, mult la număr și de statură *înaltă ca Anachimii. Ei treceau drept* Refaimiți, ca și Anachimii : dar Moabitii îi numeau Emimi“. (Deuteronom 2 : 10—11).

„Numai Og, împăratul Basanului mai rămăsese din neamul Refaimiților. Patul lui, un pat de fier, este la Raba, cetatea copiilor lui Amon. Lungimea lui este de nouă coți și lățimea de patru coți, după cotul unui om.“ 1 cot = 0,60 m. (Deuteronom 3 : 11).

A mai fost o bătălie la Gat. Acolo a fost un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mînă și la fiecare picior, douăzeci și patru de toate, și care se trăgea și el din Rafa... Oamenii aceștia erau dintre copiii lui Rafa la Gat. Ei au pierit uciși de mîna lui David și de mîna slujitorilor lui“ (1 Cronici 20 : 6, 8).

În acest context doresc să menționez că indienii Chalula, povestesc că înainte de Potop, țara lui Anahauc care este identificată de unii autori cu Atlantida era locuită de giganți. Cred că din această țară a lui Anahauc se trag cei pe care Biblia îi denumește, așa cum am văzut, copiii lui Anac.

FORȚELE BINELUI ȘI RĂULUI DINTR-O CIVILIZAȚIE PARALELĂ S-AU LUPTAT CU MII DE ANI ÎN URMĂ, FOLOSIND APARATE DE ZBOR DEOSEBIT DE PERFECȚIONATE

În fața deciziei lui Dumnezeu, de a izola pe îngeri pe pămînt, așa cum am amintit, s-au format cele două tabere între care a avut loc un adevărat război spațial.

Vreau să evidențiez faptul că, pentru înțelegerea fenomenului OZN și a fenomenelor parapsihologice este absolut necesară cunoașterea acestor evenimente. Pentru înțelegerea lor stau mărturie o serie de cărți vechi aparținînd diferitelor popoare, din care putem observa linia pe care acestea au urmat-o : fie pe aceea a slujirii lui Azazel (Satan) fie pe aceea a slujirii lui Dumnezeu.

Voi analiza cîteva dintre acestea. În Biblie, așa cum vom vedea ulterior, aceste nave sînt denumite „slava" ; „norii cerului" etc. Voi apela din nou la lucrarea „Lumi galactice" de D. Davidovici.

Poemele clasice Mahabharata și Ramayana vorbeau despre vimaane, aeronave circulare, cu două punți suprapuse, cu hublouri și dom central. Vimaanele scoteau un sunet melodios în zbor și se deplasau „cu viteza vîntului".

După aterizare, vimaanele erau adăpostite în vimaana-griha, hangar, și alimentate, după unii, cu un lichid alb-gălbui, după alții, cu mercur, folosind ca forță motrice, „viforul" dezlănțuit prin descompunerea carburantului. Interesant este faptul că, specialiștii de la N.A.S.A. sînt pe cale de a pune la punct motorul ionic cu mercur.

Poemul antic indotibetan „Saniaranganasutradhava" explică astfel modul de propulsie al unor

maşini zburătoare : „corpul maşinii... trebuie să fie puternic şi uşor, asemănător cu o pasăre în zbor. Înăuntru se aşează o instalaţie cu mercur şi o instalaţie de fier, pentru încălzire. Prin mijlocirea puterii care se ascunde în mercur şi care pune în mişcare un vifor, omul aflat în acest car străbate mari depărtări în zbor. Datorită mercurului, carul capătă o mişcare ca a trăznetului."

„Rig-Veda" ne oferă o descriere a unei aeronave ce pare înzestrată cu un motor aeroreactor, adică un motor reactiv care necesită pentru funcţionare aerul atmosferic : „La mijlocul navei, o ladă grea, metalică, este izvorul forţei. De la această ladă, forţa trece în două ţevi mari, aşezate în faţa şi în spatele navei. Afară de ele, forţa mai trece prin opt ţevi îndreptate în jos, iar tijele de sus stăteau închise. Vîrtejul se năpustea cu putere şi se izbea de pămînt, săltînd astfel nava în sus.

Cînd nava se înălţa destul, ţevile îndreptate în jos erau închise pe jumătate, pentru ca nava să poată atîrna în văzduh fără să cadă. Atunci partea cea mare a vîrtejului era călăuzită în ţeava din spate, spre a putea ţîşni afară forţa eliberată ce avea să împingă nava înainte".

Vimaanele erau folosite în mai multe feluri : pentru transport, vînătoare, război. Amănunte primim de la Maharisi Bharadvai, unul din învăţaţii acelor vremuri : „un aparat care se mişcă prin propria sa forţă internă, fie pe pămînt, apă sau în aer, se numeşte vimaana, care se poate mişca pe cer dintr-un loc în altul, de la o ţară la alta, de la o lume la alta ; un astfel de aparat e numit vimaana de preoţii ştiinţelor".

Aceşti preoţi ai ştiinţelor cunoşteau şi alte secrete :

— secretul construirii aparatelor de zbor, care nu pot fi rupte, nu pot fi frînte, nu pot fi distruse prin foc, nu pot fi nimicite ;

— secretul opririi aparatelor de zbor dușmane ;

— secretul de a face invizibile aparatele de zbor ;

— secretul de a auzi zgomotele lor, și tot ce se vorbește în aparatele de zbor ;

— secretul de a cunoaște imagini din interiorul aparatului de zbor ;

— secretul stabilirii direcției aparatelor de zbor ;

— secretul de a face să își piardă cunoștința cei ce se găsesc în aparatele de zbor inamice, și de a distruge aparatele inamice.

Deci, acele nave erau relativ indestructibile ; puteau fi făcute invizibile, exista legătură între ele și sol, prin sisteme similare cu radioul și televiziunea zilelor noastre ; exista un sistem de navigație, etc.

Vom vedea în continuare că, asemenea aparate de zbor sînt descrise și în Biblie. Deci, războiul spațial s-a desfășurat între „fiii luminii" conduși de Dumnezeu și „fiii întunericului" conduși de Azazel, cei care au împărtășit oamenilor toate relele descrise în Cartea lui Enoh. Să vedem ce spune Biblia despre acest război :

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui ; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer.

Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi numit Diavolul și Satana, (este vorba de Azazel — n.a.) acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui". (Apocalipsă 12 : 7—9).

„Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adînc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată“. (2 Petru 2 : 4).

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri vecinice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința“. (Iuda 1 : 6).

DOVEZI ALE REALITĂȚII EVENIMENTELOR DESCRISE DE ENOH

Doresc să revin la Cartea lui Enoh și să analizez următoarele versete : „De-acum înainte nu vă veți mai sui la cer în vecii vecilor, poruncitu-s-a să fiți legați în lanțuri pe pămînt pentru toate zilele cîte vor fi pe lume. Dar pînă atunci veți privi uciderea îndrăgitelor voastre odrasle și nu le veți mai avea, căci dinaintea voastră sub sabie se vor prăbuși... iar muierile lor care i-au ispitit pe îngeri se vor face sirene“.

Zorii omenirii sînt puternic marcați de existența unor eroi civilizatori, persoane binevoitoare și foarte inteligente ce i-au învățat pe strămoșii neștiutori o grămadă de lucruri folositoare : agricultura, meșteșugurile, clădirea caselor, trasarea drumurilor, domesticirea animalelor, scrisul, cititul, aritmetica, geometria, astronomia.

Pe lîngă aceștia au existat îngerii întunericului, contra cărora s-a luat atitudine, fiind legați în „Adînc“. Fără a analiza calitatea învățăturilor furnizate oamenilor, îi voi aminti pe Oannes al sumerienilor și Quetzalcoatl al aztecilor, pe Kukulcan la mayași, pe Viracocha la incași, zei care, după ce

își îndeplinesc misiunea civilizatoare, dispar în ape, în „adînc".

În ultima vreme s-au auzit relatări despre ființe umanoide trăind în apă, adaptate la mediul acvatic în așa măsură, încît degetele mîinilor sînt unite printr-o membrană, iar picioarele se unesc și ele, terminîndu-se printr-o înotătoare orizontală, ca la cetacee. Ray Wagner, antropolog american aflat în Papua (Noua Guinee), a strîns sute de mărturii de la populație, despre cei ce sînt numiți „ri" de triburile vakela, ilkai de susurunga și tamori de către papuașii nor. Portretul robot al acestor ființe care trăiesc în mare, în grupuri de pînă la cîteva zeci de indivizi și înoată în linie, unul după altul, ca focile, înfățișează un cap cu păr lung, negru, ochii dispuși în față, ca la om, nas, obraji și gură mică, cu buze subțiri, ca de pește. Membrele superioare seamănă cu ale noastre exceptînd degetele palmate ; picioarele sînt unite de la genunchi în jos, iar labele sînt ceva în drum spre o înotătoare codală. Se hrănesc cu pește, alge, crustacee, respiră ca noi și atunci cînd sînt în pericol scot strigăte ce seamănă cu strigătele noastre. Nu au solzi, iar pielea lucioasă poate avea orice culoare între alb și cafeniu. În 1983 societatea National Geographic a organizat o expediție la Nokon (New Ireland), insulă situată la N-E arhipelagului Bismark. Cei trei membri ai expediției au reușit să observe de la distanțe între 100—1000 de picioare ființele „ikai" și să aducă fotografii ale acestora.

Aceste ființe reprezintă după părerea mea urmași ai uriașilor și ai femeilor care au zămislit monștri, cu îngerii lui Azazel.

Indienii Chalula povestesc că toţi oamenii care nu au murit în timpul Potopului s-au transformat în peşti.

Legendele egiptene afirmă că uriaşii s-au luptat cu oamenii. Deşi mai slabi, dar mult mai numeroşi, ultimii i-au pus pe fugă şi, pentru a scăpa, giganţii s-au transformat în animale.

Bineînţeles că, oamenii care i-au pus pe fugă erau reprezentanţii forţelor binelui din civilizaţia paralelă pe care o analizăm.

De asemenea Oanes, zeul şi civilizatorul babilonienilor, este reprezentat sub forma unui monstru, jumătate om, jumătate peşte, fiind înzestrat cu un cap de peşte şi unul de om, picioare şi coadă.

Pe lîngă aceste fiinţe a căror origine este clară trebuie să vedem ce s-a întîmplat cu îngerii lui Azazel, care, şi ei au fost legaţi în Adînc.

Asupra lor, aşa cum am văzut, hotărîrea luată de Dumnezeu a fost fermă : „să fie legaţi în lanţuri pe pămînt". Ulterior, acest pămînt va deveni Adînc deoarece, Enoh continuă : „Cel Prea Înalt, Cel Mare şi Sfînt a grăit şi l-a trimis pe Asaryalyor, feciorul lui Lamekh : „Mergi la Noe şi spune-i întru numele meu : „ascunde-te" şi să-i dezvălui prăpădul care vine. Căci pămîntul întreg va pieri. Şi apoi învaţă-l cum să scape, încît urmaşii săi să rămînă din neam în neam".

Pe parcursul istoriei lor, evreii au primit de la Dumnezeu ordinul de a nimici cu desăvîrşire pe urmaşii uriaşilor care, supravieţuind potopului, au involuat devenind asemănători oamenilor, dar de statură mai înaltă. Urmaşii uriaşilor prezentau şi malformaţii, sau, mai degrabă, o caracteristică a „tăticilor" lor din ceruri, 6 degete la mîini şi la picioare

„A mai fost o bătălie la Gat. Acolo a fost un om de statură înaltă, care avea șase degete la fiecare mînă și la fiecare picior, douăzeci și patru de toate, și care se trăgea și el din Rafa... Oamenii aceștia erau dintre copiii lui Rafa la Gat. Ei au pierit uciși de mîna lui David și de mîna slujitorului Lui". (1 Cronici 20 : 6—8).

În acest context, doresc să amintesc din nou de Doru Davidovici care, în valoroasa sa lucrare „Lumi galactice" afirmă că a avut ocazia să admire o statuetă descoperită într-o mină din Apuseni, cu o vechime de cîteva sute de milioane de ani. Această statuetă înfățișa o femeie care avea șase degete la mîini și la picioare.

Se pare că, și alți urmași ai uriașilor au fost distruși pe parcursul istoriei de către alte popoare, conform planului lui Dumnezeu. Mă refer la dispariția civilizațiilor aztecă, incașă, mayașă etc.

Totuși, se pare că nu au dispărut cu desăvîrșire dintre noi, urmașii acestora fiind ființele descrise sub diverse denumiri : yeren în China, yeti în Tibet, alma în Altai, kaptar în Caucaz și big-foot în California.

Dumnezeu a dorit să existe pe pămînt urmași ai acestor ființe, pentru a se dovedi adevărul despre evenimentele respective. Aceștia există așa cum am văzut în apă, iar, după cum vom remarca în continuare, și pe uscat. Există foarte multe exemple în diferite lucrări, din care am ales cîteva :

În munții Zadan un localnic a trăit cu o femelă kaptar care, după ce i-a făcut trei copii, a murit în 1980. Mai tîrziu au fost găsite și studiate osemintele ale fiului ei cel mic, Krit, care a trăit 70 de ani. Craniul avea osul frunții teșit și maxilarele proeminente. Unii din ei — yeren, înalți de

2—2,5 m, big-foot de 3 m, au corpul acoperit cu păr, umblă dezbrăcaţi, se înţeleg între ei într-un limbaj greu de priceput pentru noi. În nordul asiatic al fostei U.R.S.S. trăiește „tchoutchounaa" înalt de 3 metri, îmbrăcat în piei de animale bine ajustate.

În zilele noastre s-au găsit urme materiale care atestă existenţa uriaşilor. Astfel, la Tiahuanaco (Peru), există clădiri de mari dimensiuni, realizate din blocuri masive, de un finisaj impecabil şi care se îmbină fără nici o dificultate. Aceleaşi mari dimensiuni se respectă în cele mai mici amănunte ale construcţiilor unde se pot vedea jilţuri săpate în piatră, de 3 metri înălţime, sau scări cu trepte foarte late, pe măsura unor uriaşi, care, aveau probabil o înălţime în jur de 9—18 m.

Voi face o scurtă referire la vestitul Triunghi al Bermudelor. Observaţii ale piloţilor care au zburat deasupra zonei, confirmate ulterior de fotografii aeriene au relevat că sub apa oceanului se aflau construcţii ciclopice — platforme de piatră, drumuri, ziduri lungi de sute de metri, clădite din pietre imense, potrivite între ele in stilul construcţiilor de la Tiahuanaco şi Sacsayuaman.

La sfîrşitul anului 1976 un pescador detecta cu ajutorul sonarului, o construcţie pe fundul mării, avînd forma exactă a unei piramide, comparabilă ca mărime cu cea a lui Keops — 240 metri înălţime, 160 metri latura bazei. Au fost semnalate şi alte piramide de către piloţi şi pescari.

Cu cîţiva ani în urmă, conducătorul unei expediţii polare în derivă, transmitea din Arctica despre observarea şi fotografierea unui OZN circular, metalic de cîteva zeci de metri diametru, avînd forma unui disc, ieșit din Oceanul Îngheţat printre ice-

berguri și plecînd apoi lent în zbor Relatări de acest gen sînt numeroase și nu insist asupra lor. Trebuie înțeles altceva și anume : legătura între OZN-uri și reprezentanții acestei civilizații paralele, care există în „Adînc".

În concluzie, cred că această civilizație paralelă alcătuită din îngeri damnați, a fost izolată sub pămînt, de unde, pe parcursul istoriei, au influențat negativ civilizația umană.

Împotriva lor, după izolare, Dumnezeu a întocmit un plan, pentru schimbarea normelor de conduită și anihilarea relelor introduse de îngeri în lume.

Influențarea negativă a oamenilor, așa cum vom vedea în continuare se face atît prin religii false (orice religie care îl exclude pe Dumnezeu și Jertfa Mîntuitoare a lui Isus) cît și telepatic, prin interferarea spiritului nostru.

INFLUENȚAREA NEGATIVĂ A OMENIRII, DINTR-O LUME SUBTERANĂ, NUMITĂ SHAMBHALA, DE CĂTRE REPREZENTANȚII ALTEI CIVILIZAȚII

În excelenta lucrare „Sfidarea timpului", Sorin Ștefănescu aduce o serie de dovezi referitoare la existența unei lumi ascunse, de unde este posibilă influențarea civilizației umane, conform unor planuri stabilite de o altă civilizație paralelă.

Am ales cîteva dintre dovezile aduse de acesta, ele confirmînd perfect afirmațiile Bibliei și ale cărții lui Enoh.

Astfel, cronici chineze descriu misiunile unor ambasadori trimiși de împărați ai Imperiului Celest la „Spiritele Munților". Teritoriul lor coincide cu

zona indicată pe hărţile tibetane Kanjur şi Tanjur pentru regatul ascuns, numit de acestea Shambhala. iar spaţiile aflate în acea regiune la mare adîncime sub scoarţa terestră ar fi populate de urmaşii supravieţuitorilor celor două continente scufundate cîndva în Atlantic şi Pacific.

În Shambhala se află cei care îşi concentrează eforturile pentru dirijarea şi grăbirea omenirii pe drumul spre „apocalipsul final".

Ceva asemănător spune şi Ioan în Apocalipsa: „Acestea sînt duhuri de draci care fac semne nemaipomenite, şi care se duc la împăraţii pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic" (Apocalipsă 16 :14).

Conform tradiţiilor (ruse, mongole, iraniene, etiopiene, mexicane, peruviene, franceze etc.) această ţară ascunsă pare extrem de populată, fiind organizată într-o societate bine structurată. „În momentul de faţă", relata la începutul secolului un lama mongol, „este un regat uriaş ce numără milioane de supuşi conduşi de Regele Lumii care domneşte asupra a 800 milioane de oameni gata să-i execute ordinele. Acest regat se numeşte Agartha. Capitala Agarthei este înconjurată de localităţi în care trăiesc marii preoţi şi savanţii. Palatul Regelui Lumii este înconjurat de palatele Gurilor (învăţători — n.a.) care stăpînesc toate forţele vizibile şi invizibile ale pămîntului, ale infernului şi ale cerului".

Dimensiunile regatului ce pare a fi de fapt o federaţie, sînt pe măsura numărului locuitorilor. El „se întinde de-a lungul tuturor coridoarelor subpămîntene din lumea întreagă" şi chiar „toate ca-

vernele subterane ale Americii sînt locuite de străvechiul popor ce a dispărut sub pămînt".

Popoarele și spațiile subterane sînt guvernate de șefi „care recunosc suveranitatea Regelui Lumii".

Cine este acest Rege al Lumii ? Pentru a afla răspunsul să analizăm următoarele versete din Biblie :

Înainte de răstignire, Isus le spune ucenicilor : „Nu voi mai vorbi mult cu voi ; căci vine stăpînitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine". (Ioan 14 : 30).

„Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă toate împărățiile pămîntului și I-a zis : „Ție îți voi da toată stăpînirea și slava acestor împărații ; căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.

Drept răspuns, Isus i-a zis : „Înapoia Mea, Satano ! Este scris : „Să te închini Domnului Dumnezeului Tău, și numai Lui să-i slujești". (Luca 4 : 5—8).

Deci, este vorba de Azazel, Semyaza, Satan, Diavolul etc. conducătorul îngerilor răzvrătiți. Isus este cel care l-a înfruntat și nu a acceptat să i se închine, urmărind să nimicească lucrările sale.

Referitor la acest oraș subteran, Serge Hutin notează : „În munții din California este observată din cînd în cînd o lumină orbitoare, asemănătoare flash-ului unui aparat fotografic, despre care se afirmă că ar fi produsă de niște oameni misterioși" Aceste întîmplări se petrec pe muntele Shasta, situat la extremitatea nordică a masivului Sierra Nevada.

„Majestuosul munte Shasta, dificil accesibil, este un vechi con vulcanic care dă încet, periodic, ușoare

semne de activitate. În tot acest district din California septentrională, relativ puţin cunoscut, sînt semnalaţi oameni ciudaţi care ies uneori din păduri (unde se ascund de obicei cu grijă) pentru a face troc cu muntenii. Aceşti oameni sînt înalţi, agili, au ţinută elegantă şi fruntea foarte mare ; poartă o coafură specială, o meşă căzînd pe coama nasului. Pînă aici nimic extraordinar : poate fi vorba de un inofensiv trib de indieni care au reuşit să se menţină izolaţi într-o regiune puţin frecventată de reprezentanţii autorităţilor. Dar, localnicii sau turiştii care încearcă să se apropie de focurile uriaşe aprinse din cînd în cînd în pădure, cu ocazia, aparent, a unor misterioase ceremonii, sînt ţinuţi la distanţă de un fel de vibraţii care îi imobilizează.

Automobiliştii care circulă pe drumurile forestiere izolate au întîlnit pe neaşteptate oameni de o rasă necunoscută, îmbrăcaţi în alb, cu plete lungi, buclate, de talie înaltă şi care se ascund cînd cineva încearcă să intre în legătură cu ei."

O legendă locală, menţionează existenţa „unui tunel sub temelia orientală a muntelui Shasta şi care duce într-un loc misterios unde se află o citadelă cu locuinţe stranii. Fumul care iese periodic din vechiul crater ar proveni nu de la fenomenele plutoniene ci de la misterioasa cetate ascunsă.

Povestea pare a fi susţinută de constatările fostului director al observatorului Lowe, profesorul Edgar Lucien Larkin care, privind prin telescop în direcţia muntelui respectiv a putut observa uneori prezenţa unui dom cu aspect metalic, auriu, înconjurat de mai multe construcţii ciudate.

Această ţară pare a se întinde peste tot sub scoarţa terestră, existînd în diverse zone ale pă-

mîntului pasaje secrete care permit inițiaților accesul în interiorul ei. Capitala s-ar afla undeva în inima Asiei, într-un loc ce poate fi atins foarte greu.

Întemeiat acum șase mii de ani, Ayodhya, Orașul Stelar a fost mutat, cu circa 1800 de ani î.e.n., în nordul masivului Himalaya, la Shambhala, numită de tibetani și Dejung.

Deci, informațiile furnizate de Sorin Ștefănescu referitoare la acest oraș, coincid perfect cu perioada de timp în care a trăit Enoh, locuitorii acestui oraș fiind tocmai îngerii lui Azazel, forțele răului.

Să mai aflăm și alte date interesante legate de această împărăție a răului. Pentru a nu fi confundată cu localitatea indiană sinonimă din Benares, cea mitică este indicată de multe ori drept Chang (Nordică) Shambhala. Regatul principal, a cărui inimă este, se găsește undeva între Afganistan și India. Bhagavata Purana și enciclopedia sanscrită Vachaspattya amplasează regiunea în Tibet. Mai precis „legendarul pămînt al lui Aryavarsha se află la nord de muntele Kalias din vestul Tibetului. Valea Inițiaților din Buddha se presupune a fi situată în aceeași zonă". „Shambhala", nota John Cabral în 1625, „după opinia mea nu este China ci, ceea ce pe hărțile noastre apare ca Marele Regat Tătar". Cosma Koros, filolog ungur, care a trăit între 1827-1830 într-o mînăstire budistă tibetană, plasa Shambhala între 45 și 50 latitudine nordică, dincolo de rîul Sîr Daria. Printre țările antice indicate pe vechi hărți tibetane apar nu numai Persia, Babilonul, Iudeea sau Egiptul dar și Shambhala. Regatul ascuns, se arată în Shambhala lam-ya (Drumul spre Shambhala), lucrare tibetană scrisă în secolul XVIII, este situat într-o regiune

muntoasă înconjurată de vîrfuri foarte înalte ascuțite și înzăpezite.

Nicholas Roerich, renumit explorator al continentului asiatic afirmă că, în cursul expedițiilor sale a aflat de la un lama că, sub Potala (palatul lui Dalai Lama din Lhasa), există o grotă cu un lac despre care au știință numai inițiații. De aici pornesc mai multe coridoare ce leagă Potala de enigmatica citadelă Shambhala. În concluzie, conform vechilor scrieri, Shambhala este mărginită la nord de Siberia, la sud de Tibet și India, China la est și Hotan la vest, ceea ce înseamnă că este localizată undeva, în deșertul Gobi.

Pentru a ajunge în acest regat ascuns se afirmă că ar exista patru căi de acces : una începe pe teritoriul Rusiei, alta în India, o a treia în Tibetul oriental, și ultima în Borneo.

Ferdinand Ossendowski, pe care Albert Shaw de la Review of Reviews îl numea la începutul anilor 1900, „un Robinson al secolului XX“, menționa existența acestui oraș, și faptul că locuitorii săi, ce se numără cu milioanele sînt înțelepți și atotputernici. Acesta a aflat că împăratul Agarthei este considerat adevăratul și unicul stăpîn al întregului glob pămîntesc. De asemenea, conducătorul Agarthei „a apărut de cinci ori la sărbătorile budiste din Siam și India, a apărut și acum 140 de ani la Erderi-Dzu și a vizitat vechile mînăstiri de la Sakkai și Navabanchi Kure“.

Doresc acum să fac o comparație între datele furnizate de Sorin Ștefănescu referitoare la Agartha și cele care reies din Cartea lui Enoh.

Astfel, despre Agartha se crede că a fost întemeiată acum 6000 de ani după care, Orașul Stelar a fost mutat cu circa 1800 de ani î.e.n. în Himalaya.

Enoh a trăit cu aproximativ 5500—6000 de ani în urmă, iar potopul din timpul lui Noe, a avut loc cu aproximativ 1800 — 2000 de ani î.e.n.

Deci, se poate trage următoarea concluzie: Conducătorul acestui regat subteran este Azazel sau Semyaza (Diavolul), conducătorul îngerilor din Cartea lui Enoh. Cu misiunea lor pe acest pămînt, vom avea ocazia să luăm contact pe parcursul acestei lucrări.

O confirmare a acestei afirmații este furnizată de relatările ce afirmă despre existența unor OZN-uri în zona regatului respectiv.

Astfel, „într-una din diminețile anului 1926, pe cînd expediția lui Roerich înainta în vecinătatea munților Kara-Korum, a fost observat deodată, țîșnind pe cerul limpede din această parte a continentului asiatic, un disc strălucitor. Pe neașteptate, vehiculul își schimbă direcția de deplasare dintre sud spre sud-vest, făcîndu-se nevăzut în spatele vîrfului înzăpezit al masivului Humboldt. Este un semn din Shambhala, exclamă membrii lama ai grupului, la vederea discului".

În 1933 britanicul Frank Smyth, escaladînd Everestul a văzut două obiecte întunecate la culoare, dar învăluite de o irizație pulsantă, ce străbătură cerul la mare înălțime.

Vehicule aeriene au fost semnalate în zona muntelui Shasta, afirmă Serge Hutin.

O legendă mongolă afirmă că, „în Agartha, savanții pundiți înregistrează pe tablete de piatră toată știința planetei noastre, dar și a altor lumi"

Giuseppe Tucci, cercetător italian, bazîndu-se pe vechi manuscrise tibetane, menționează că inițial. Shambhala ar fi fost condusă de ființe venite din Cosmos, deținătoare a unei științe extrem de avan-

sate căreia s-au străduit să-i asigure perpetuarea. Sosite pe Terra cu milioane de ani în urmă, misiunea lor era de a accelera evoluția planetei și a viitoarei specii umane.

În lucrarea „Sfidarea Timpului" a lui S. Ștefănescu sînt relatate o serie de exemple a implicării unor persoane cu posibilă apartenență la Shambhala în istoria planetei noastre. Voi prezenta un singur exemplu. În anul 1950 la Lake Succes, S.U.A. se desfășura o sesiune specială a Comitetului Politic al Națiunilor Unite ce urma să aibă o importanță deosebită pentru viitorul ONU. Printre alții erau prezenți șefii delegațiilor S.U.A. (Austin), Regatului Unit al Marii Britanii (Jebb) și U.R.S.S.-ului (Vîsinski). Înainte de accesul participanților, sala fusese controlată cu atenție de membrii Serviciului de Securitate. Fiecare persoană ce intra era verificată pe lista autorizată de participare. În plus, componenții delegațiilor se cunoșteau destul de bine între ei, iar oamenii de ordine păzeau permanent ușile. După ce toți își ocupară locurile în jurul mesei ovale iar rumoarea se potoli treptat, cele cîteva clipe de liniște fură curmate de un murmur general, privirile participanților întorcîndu-se în direcția președintelui, Sir Benegal Rau. Totuși nimeni nu se uita la el, ci înapoia sa. Acolo, nu se știa de unde apărut, stătea drept în picioare un bărbat înalt, subțire, cu o barbă frumos tăiată, purtînd sandale și togă. Uimit, Sir Benegal Rau îi ceru necunoscutului să spună cărei delegații îi aparține. Acesta însă, fără a ține cont de întrebare, se adresă celor prezenți cu o voce blîndă dar pe un ton ce impunea tăcerea și, cu toate că nu folosea microfonul, sunetele umpleau întreaga încăpere. Timp de cîteva minute a urmat

un schimb de replici dure între insolitul personaj și membrii principalelor delegații (U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie). Dialogul a avut însă darul de a modifica radical în bine cursul unor dezbateri de rău augur, esențiale pentru pacea mondială. Apoi, terminînd ce avea de spus, necunoscutul se îndreptă liniștit spre ușa deschisă de un gardian, păși pragul și dispăru, fără ca cineva de pe culoar să-l fi văzut ieșind.

Vom vedea, pe parcursul acestei lucrări, că, locuitorii acestei lumi paralele au proprietatea de a se materializa și dematerializa. De asemenea, anticipez o idee pe care o voi dezvolta ulterior : dacă în cazul de mai sus a fost nevoie de o intervenție în care s-a urmărit menținerea păcii, se pare că evoluția ulterioară a omenirii este spre declanșarea unui mare război. Repet versetul din Apocalipsă : „Acestea sînt duhuri de draci (îngerii lui Azazel care pot apare pe Pămînt, materializîndu-se ; de asemenea, pot influența deciziile unor persoane și prin transmisie telepatică — n.a.) care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic". (Apocalipsa 16 :14).

DOVEZI ARHEOLOGICE ALE POTOPULUI DIN TIMPUL LUI NOE

Așa cum a reieșit din cartea lui Enoh, pentru distrugerea uriașilor a fost Potopul din timpul lui Noe. Arheologia a scos la lumină o serie de istorisiri ale potopului, care e pomenit în vechile scrieri caldeene, chineze, mexicane, grecești, egiptene, feniciene, iar la unele popoare, care nu cunoșteau

tehnica scrisului, amintirile despre potop s-au transmis pe cale orală.

În Germania, Dr. Johannes Riem a făcut un studiu aprofundat asupra tradiției potopului la multe popoare și rezultatul l-a consemnat în cartea sa : „Die Sintflut in Sage und Wissenschaft". În introducere el spunea : „dintre toate tradițiile, nici una nu e atît de generală, atît de răspîndită pe pămînt ca tradiția potopului". Dr. Richard Andree, alt învățat german a colectat 88 de tradiții diferite ale potopului : 20 din Asia, 5 din Europa, 7 din Africa, 10 din Australia și 46 de la popoarele din America, acestea avînd trei lucruri comune :

1) Toate mărturisesc că a fost un potop de ape pe pămînt, care a nimicit omenirea.

2) Toate afirmă că mijlocul de salvare a fost o corabie.

3) Toate spun că, o sămînță de oameni a fost salvată de la nimicire.

George Smith — funcționar la Muzeul Britanic, cunoscător al scrierii cuneiforme (Enciclopedia Americană 1946, vol. 2, pag. 433) a mers la Ninive și a făcut săpături arheologice în anul 1873. Munca lui a fost încununată de succes prin descoperirea unei imense biblioteci cu 30.000 de tăblițe și cilindri, care au aparținut colecției împăratului Asurbanipal (668—626 în Hr.), ultimul mare împărat al Asiriei. Tot materialul descoperit l-a adus la Muzeul Britanic. Între tăblițele descoperite, mai multe cuprind anumite versiuni ale potopului. Una dintre ele, înscrisă la Muzeul Britanic sub numărul 3375 afirmă că dumnezeii la un sfat au hotărît potopul și au cerut lui Karitadra să-și facă o corabie destul de mare pentru el, familie și animale. Cînd corabia a fost gata, au intrat în ea, au

închis ușa și îndată a început potopul care a distrus omenirea.

Pe alte tăblițe s-a găsit un poem epic, care vorbește despre un personaj numit Ghilgameș. Poemul a fost scris în cuneiformă cu mult înainte de scrierea Genezei de către Moise. În rîndurile 132 și 133 din acest poem se spune: „Am privit deasupra apelor, era liniște, și toată omenirea era întoarsă în țărînă".

Istoricul antic Berosus afirmă: „În timpul domniei lui Xisutros, al zecelea împărat al Babilonului a fost un mare potop. Înainte de a veni potopul zeul Cronos a apărut regelui în vis, și l-a înștiințat că pe ziua a 15-a a lunii, Daisios, toți oamenii vor pieri prin potop. El i-a spus... să-și facă o corabie... Potopul a venit".

O expediție arheologică condusă de Sir C. Leonard Woolley, a făcut săpături la vechea cetate Ur din Caldeea, la aproximativ 18 km departe de locul unde se crede că a fost grădina Eden. După ce au coborît cu săpăturile la peste 20 m adîncime, au dat peste un strat de noroi aluvial. Acest strat e de aproape 3 metri grosime. În stratul acesta nu s-a găsit nici o urmă de civilizație. Pînă la el s-au găsit cioburi, unelte, obiecte, la fel și sub el, dar nimic în el. Dr. Woolley, examinînd vestigiile civilizației găsite sub depozitul de noroi aluvial care erau cu totul deosebite de cele de deasupra acestui strat, a exclamat: „Trebuie să fi fost o dezlănțuire năprasnică, grozavă și definitivă care a rupt continuarea istoriei anterioare".

Dovezi asemănătoare au furnizat săpăturile făcute la cetatea Fara, aflată la aproximativ 75 km mai la nord, pe Valea Eufratului. Se presupune că aici a trăit Noe și și-a făcut corabia.

Săpăturile au fost făcute sub conducerea lui Dr. E. Schmidt de la Universitatea din Pensylvania. Şi aici a fost găsit stratul aluvial care era compus dintr-o amestecătură de pămînt galben şi nisip. Sub strat au găsit cărbuni de lemn şi cenuşă, unelte de casă, toate avînd aparenţa că „populaţia, lovită pe neaşteptate de o mare catastrofă a fugit grăbită în dezordine, părăsind case şi toate cele aparţinătoare".

Dr. S. Langdon de la Universitatea Oxford a făcut săpături la cetatea Chiş, cam 150 km în sus pe Eufrat. Şi aici s-a găsit stratul de noroi aluvial, în grosime de 1,65 m, fără nici un fel de obiecte.

Potopul se presupune a fi avut loc cu aproximativ 2400 de ani înainte de Hr. (î.e.n.). Arca lui Noe a avut cam 150 m lungime, 26 m lăţime şi 15 m înălţime (Geneza 6 : 15, 16). Existau trei punţi împărţite pe compartimente cu o fereastră în jurul părţii de deasupra. Unii au calculat că în arcă ar fi fost loc pentru 7.000 de specii de animale. Legat de potop este scris că : „S-au rupt toate izvoarele Adîncului celui mare şi s-au deschis stăvilarele cerurilor" (Geneza 7 : 11). Valea Eufratului ar putea fi numită „istmul emisferei estice", locul unde Marea Mediterană se apropie de Oceanul Indian. Ţinutul muntos al Armeniei este aproape ca un sistem insular, cu Marea Caspică, şi Marea Neagră în partea de sud şi Marea Mediterană în vest, iar la sud Golful Persic şi Oceanul Indian. O scufundare cataclismică a regiunii respective ar face ca apele să se reverse din aceste mări, în vreme ce de sus ar ploua.

După ce a plutit cam 800 de km sau mai mult din locul de unde pornise, arca s-a oprit pe un vîrf din munţii Armeniei, numit Ararat, care are

o înălțime de aproximativ 5.000 m. La poalele sale se află un oraș numit Naxuana sau Nakhichevan, unde se spune că ar fi mormîntul lui Noe. Numele înseamnă „Aici s-a stabilit Noe“.

Cu puțin timp înainte de revoluția din 1917 mai multe publicații au anunțat că anumiți aviatori ruși ar fi văzut corpul unui vas uriaș, sus pe culmile inaccesibile de ghețari ale Muntelui Ararat, și că ei ar fi raportat descoperirea guvernului rus. Dar, tocmai atunci a izbucnit revoluția și nu s-a mai ales nimic din descoperirea lor.

Voi reveni asupra poemului lui Ghilgameș, deoarece anumite elemente din acesta sînt deosebit de importante pentru studiul nostru. Așa cum am văzut și această lucrare povestește despre un om care a trăit înainte și după potop.

Nu voi face o descriere comparativă a acestui poem cu textul biblic. Mă voi limita doar la un singur aspect, care poate lămuri identitatea acestui potop descris de Ghilgameș, cu potopul biblic.

În epopeea lui Ghilgameș se vorbește de zeii Mesopotamiei care, înspăimîntați de potop, se refugiază în cer, acolo unde zeul Anu își are adăpost. Înainte de a intra, „zeii se ploconesc și se înjosesc ca niște cîini“. Înspăimîntați de ceea ce se întîmplă, ei își plîng nenorocirea.

Nici o legendă din Mesopotamia timpurie nu este într-atît de mare concordanță cu Biblia. Totuși, majoritatea cercetătorilor, care resping identitatea potopului babilonian cu cel biblic, se bazează pe următorul fapt : Istoria din Geneză pomenește de un Dumnezeu, iar istoria lui Ghilgameș vorbește de un cer încărcat de zei, care aveau trăsături umane, se văitau, se temeau de Altul, se înjoseau.

Este evident că, identitatea între cele două relatări nu se putea înțelege fără a corela aceste lucrări cu Cartea lui Enoh, unde, așa cum am văzut, îngerii lui Azazel, după ce au împrăștiat toate relele pe pămînt, se umileau și cereau iertare lui Dumnezeu.

În încheierea acestui capitol referitor la potopul din timpul lui Noe voi analiza textul Genezei care ne dă informații despre dimensiunile Corăbiei : „Iată cum s-o faci : corabia să aibă 300 coţi în lungime, 50 coţi în lăţime și 30 coți în înăltime". (Geneza 6 : 15).

În lucrarea „Biblia este totuşi adevărată", Petru Popovici furnizează date deosebit de interesante referitoare la acest aspect, din care am ales cîteva.

Astfel, ziarul „Dagbladet" din Danemarca afirmă că un inginer numit Vogt a făcut o corabie, nu prea mare ca dimensiuni și, de o formă curioasă. Avea 30 picioare lungime, 5 picioare lăţime şi 3 picioare înălţime, cu margini piezișe, mult asemănătoare acoperișului unei case. Ea este o nouă corabie a lui Noe, construită după planul D-lui ing. Vogt, cheltuiala fiind suportată de „Fundaţia Charles Bery".

Dl. Vogt afirmă următoarele : „Știți că am fost angajat de cîțiva ani pentru experienţe de navigaţie. În cursul experienţelor, de cea mai mare importanţă era obţinerea celor mai bune proporţii la dimensiunile vaselor. Atenţia mea a fost atrasă de niște cifre găsite în Biblie, la Geneza 6 : 15, dimensiunile date de Dumnezeu lui Noe pentru construcţia corăbiei. Remarcabilul lucru ce se poate spune despre aceste dimensiuni este că după mii de ani de experienţe în ce privește arta construc-

ţiilor de corăbii, ele sînt încă proporţiile ideale pentru construcţia unei mari corăbii. Una din cele mai mari dificultăţi, este aceea a determinării dimensiunilor corecte şi proporţionate. Cu cît se măreşte lungimea unei corăbii, cu atît se liniştesc mişcările ei în mare, dar în acelaşi timp tăria ei proporţionată descreşte în mod aproape de necrezut. Dacă proporţiile unei corăbii vor fi mărite de zece ori, greutatea părţii din urmă va apăsa peste partea centrală, mărind de 10.000 de ori tendinţa de a o rupe în două, în timp ce puterea de rezistenţă la presiune a materialului este numai de 1.000 de ori mai mare. Fără îndoială că, multe corăbii au fost pierdute, numai pentru că dimensiunile lor n-au fost precis proporţionate. Sînt convins că, dacă am da celui mai mare inginer din lume sarcina de a construi o corabie, tot atît de mare şi tot atît de simplu construită ca şi corabia lui Noe, pentru a pluti cît mai liniştit pe mare, el n-ar putea face o corabie mai bună. Opinia mea este că arca lui Noe este o capodoperă, cînd ne gîndim la raţiunea ei de a fi".

Vom vedea, pe parcursul acestei lucrări şi alte exemple ale ştiinţei minunate pe care o posedă locuitorii lumii „de dincolo".

Acestea ar fi cîteva din dovezile referitoare la autenticitatea potopului din timpul lui Noe, care, aşa cum am văzut din Cartea lui Enoh, fusese ales, drept cel care, împreună cu familia, avea misiunea de a asigura perpetuarea speciei umane.

Doresc să fac următoarea remarcă : aşa cum s-a văzut, tradiţii despre potop există şi la multe alte popoare. De asemenea, şi alte popoare au reprezentări referitoare la numeroşi zei, pe care-i con-

sideră întemeietorii civilizațiilor lor. Asupra acestui aspect voi insista, deoarece îl consider absolut esențial, pentru ca, din multitudinea de ipoteze legate de apariția și dezvoltarea vieții și civilizației umane să găsim una, care să asigure posibilitatea elaborării unei teorii unitare.

Pînă acum ideile acestei teorii ar fi următoarele : o civilizație foarte dezvoltată, așa cum am văzut din cartea lui Enoh, căreia deci, nu-i erau străine problemele de inginerie genetică, a creat specia umană, pe care, ulterior, a inițiat-o în tainele diferitelor științe.

Datorită faptului că o serie din reprezentanții acestei civilizații și-au depășit atribuțiile, începînd a avea legături cu fetele oamenilor, astfel apărînd uriași, precum și din cauză că i-au învățat pe oameni războaiele, farmecele și multe alte rele, a fost necesară curățirea pămîntului prin potop.

Aspectul esențial al acestui studiu este acela de a ști dacă reprezentanții acestei civilizații, împreună cu obiectele lor de zbor, apar în continuare pe parcursul istoriei omenești, și să analizăm documentele care relatează asemenea întîmplări.

Înainte de a vedea ce s-a întîmplat după potop, aș dori să furnizez cîteva date importante, acceptate de cercetători, referitoare la evenimentele trecute.

Astfel, crearea speciei umane se presupune a fi avut loc cu aproximativ 4000 de ani în. de Hr. (î.e.n.), iar potopul cu 2400 de ani în. de Hr., în această perioadă de 1600 de ani după Biblie trăind : Adam, Set, Enos, Cainan, Mahalaleel, Iared (despre care se amintește după cum am văzut și în „Cartea Jubileelor"), Enoh, Metusala, Lameh, Noe.

REPOPULAREA PĂMÎNTULUI ; TURNUL BABEL ȘI ÎNCEPUTURILE ASTROLOGIEI

Familia lui Noe a coborît din arcă pe muntele Ararat, de lîngă izvoarele fluviului Eufrat. Apoi, se pare că au migrat spre Babilonia, fostul lor loc de baștină înainte de potop.

Fiii lui Noe au fost : Iafet, Ham, Sem.

Iafetiții s-au dus spre nord și au ocupat regiunile din jurul Mării Negre și cele din jurul Mării Caspice, devenind strămoșii marilor popoare caucaziene din Europa și Asia.

Hamiții s-au dus în sud. Unele date par să indice partea centrală a Arabiei, Egiptul, țărmul răsăritean al Mării Mediterane și Coasta de Răsărit a Africii. Canaan, fiul lui Ham, împreună cu urmașii lui s-au așezat în ținutul care avea să devină mai tîrziu patria evreilor Canaan. Egiptul a fost denumit „Țara lui Ham". E posibil ca Ham însuși să fi condus migrația spre Egipt. „Khen" , un zeu egiptean, era echivalentul egiptean al cuvîntului ebraic „Ham".

Semiții i-au cuprins pe evrei, asirieni, sirieni, elamiți, în nordul Văii Eufratului și la granițele sale.

Pe parcursul perioadei de 400 de ani ce s-a scurs de la potop pînă la Avraam, cel mai de seamă conducător a fost Nimrod, nepotul lui Ham (Geneză 10 : 8), care se pare că a fost capul proiectului legat de construirea Turnului Babel. Ce a fost acolo ? A existat oare cu adevărat ?

După potop, toți locuitorii pămîntului vorbeau o singură limbă, oamenii acelei perioade stabilindu-se în Valea Sinear, lîngă joncțiunea Tigrului și a Eufratului. Este vechiul Babilon, unul din primele

leagăne ale civilizației ; „și au mai zis : haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vîrf să atingă cerul". (Geneză 11 : 4).

Cuvîntul turn poate însemna figurat, observator, de unde preoții să studieze mișcările stelelor, în acest sens fiind vorba de „un turn înalt care să atingă cerul". Era vorba deci, de o formă de astrologie primitivă, contra căreia s-a luat atitudine. „Domnul s-a pogorît să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis : „Iată, ei sînt un singur popor, și toți au aceeași limbă : și iată de ce s-au apucat ; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gînd. Haidem. Să ne pogorîm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora. Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată suprafața pămîntului". (Geneza 11 : 5—8).

Aflați într-o misiune de supraveghere a generației de după potop, reprezentanții acestei civilizații dezvoltate observă că, fiii oamenilor au intenția de a pune bazele astrologiei. Decizia luată a fost împrăștierea oamenilor și încurcarea limbilor. Cum a fost posibil așa ceva ?

Eu presupun că, „pogorîrea" în mijlocul unui popor aflat la începutul civilizației, a unui grup de aparate de zbor, („norii" din Cartea lui Enoh) ar determina o spaimă atît de mare, încît s-ar ajunge la adevărate tulburări de limbaj, cazuri observate și în zilele noastre în diferite afecțiuni psihice, care au la bază șocuri emoționale puternice, bolnavii respectivi ajungînd pînă la crearea unei limbi doar de ei înțelese, compusă dintr-o multitudine de neologisme.

Lucrarea de la Turnul Babel a fost astfel oprită temporar, dar reluată ulterior de către cei rămași

în Babilonia, considerată leagănul astrologiei, contra căreia Dumnezeu a dus o luptă foarte mare.

Prin împrăștierea rasei umane, și încurcarea limbilor, se poate explica varietatea de zei, precum și varietatea de nume a persoanelor de dinainte de potop.

Astfel, fiii lui Noe și familiile lor au păstrat amintirea îngerilor veniți din ceruri, a uriașilor, a obiectelor lor de zbor, acestea fiind transmise pe cale orală urmașilor lor, în acest fel putîndu-se explica existența descrierilor de aparate de zbor, de îngeri veniți din ceruri în religiile diferitelor popoare. Pentru ei, acești îngeri vor deveni viitori dumnezei cărora li se vor închina în diferite moduri.

La aceasta se adaugă și implicarea directă a îngerilor lui Azazel, prin „ieșirea din adînc" ; adică din orașele subterane ale Shambhalei și influențarea negativă a oamenilor.

În acest sens, în Cartea lui Enoh sînt scrise următoarele : „Apoi Uriel mi-a grăit : aici vor sta îngerii care s-au împreunat cu femei. Duhurile lor, luîndu-și înfățișări numeroase, i-au întinat pe oameni și îi vor duce în greșeală, făcîndu-i să aducă jertfe demonilor ca unor dumnezei, pînă în ziua marii judecăți, ziua cînd fi-vor judecați întru pieirea lor".

După tradiție, Turnul Babel este la Borsippa, la 16 km sud-vest de centrul Babilonului. Sir Henry Rawlinson a găsit un cilindru cu următoarea inscripție : „Turnul de la Borsippa pe care l-a ridicat un rege de odinioară, l-a terminat pînă la înălțimea de 42 de coți, fără să fi sfîrșit însă vîrful său, a căzut în ruine în veacurile de demult... Marele zeu Marduk m-a îndemnat să-l refac. Eu nu i-am schimbat vatra și nici zidurile de la temelie. L-am rezidit

așa cum fusese cu multe veacuri înainte; i-am înălțat din nou foișorul așa cum fusese în zilele de demult".

Arheologii sînt mai toți de părere că vatra s-ar găsi mai probabil în centrul Babilonului, identificat cu ruinele de la nordul Templului Marduk. G. Smith a găsit o tăbliță antică pe care se poate citi: „Zidurile acestui ilustru turn i-a ofensat pe zei. Într-o noapte ei au dărîmat tot ce zidiseră ei. I-au împrăștiat apoi, și le-au înstrăinat graiul".

În concluzie, prin încurcarea limbilor și prin amintirile pe care le-au păstrat despre îngerii veniți din ceruri, oamenii și-au creat diferiți dumnezei cărora li s-au închinat în forme variate și aberante.

PLANUL LUI DUMNEZEU PENTRU SALVAREA OMENIRII

Planul lui Dumnezeu pentru a se impune în conștiința oamenilor, prin crearea unui mod adecvat de închinare, bazat nu pe frică, nu pe jertfe umane, ci pe dragoste, cuprinde pe scurt următoarele idei:

a) Alegerea unei națiuni — națiunea ebraică, strămoșii ei Avraam, Isaac și Iacov, luînd contact direct, așa cum vom vedea mai departe, cu reprezentanții acestei lumi paralele, inclusiv cu conducătorul ei, Dumnezeu.

b) Trimiterea primelor legi morale prin Moise.

c) Vestirea, prin profeții acestei națiuni, a nașterii lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezu, Cel care va schimba Legea lui Moise („ochi pentru ochi") în Legea iubirii aproapelui.

d) Venirea în lumea noastră a Fiului lui Dumnezeu și răstignirea acestuia, prin credința în jertfa

Sa asigurîndu-se normalizarea relației om — Dumnezeu.

e) Revenirea lui Isus cu „Slava“ și „norii“ cerului, (vom vedea în fragmentele pe care le vom analiza că reprezintă tot aparate de zbor) la sfîrșitul veacurilor pentru a-și lua în stăpînire Împărăția pregătită de Dumnezeu, atunci avînd loc fuzionarea acestor două lumi, e drept, aceasta producîndu-se în toiul unui război devastator.

Aspectele legate de evenimentele din timpul vieții personajelor amintite mai sus, sînt expuse detaliat în Vechiul și Noul Testament și nu voi insista asupra lor. Voi alege și voi comenta doar acele pasaje, pe care le consider semnificative pentru studiul nostru, și anume cele referitoare la contactul acestor persoane cu ființe și aparate de zbor aparținînd altei civilizații.

AVRAAM, ISAAC, IACOV — CONTACTELE LOR PERSONALE CU CONDUCĂTORUL UNIVERSULUI ; DISTRUGEREA SODOMEI ȘI GOMOREI PRINTR-O EXPLOZIE NUCLEARĂ

Prima persoană asupra căreia mă voi opri este Avraam. El a trăit cu aproximativ 2 000 de ani în. de Hr. deci la circa 400 de ani după potop, într-o lume căzută în idolatrie și răutate. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să devină întemeietorul unei mișcări, al cărei obiectiv era recuperarea și răscumpărarea omenirii.

În vremea aceea de pionierat a pămîntului, cînd națiunile nu erau altceva decît niște formațiuni tribale mereu în căutare de pămînturi mai bune în care să se stabilească, Avraam, un om neprihănit

credincios lui Dumnezeu — nu idolatru —, unul din puţinii care mai aderau la tradiţia unui monoteism primitiv, a primit din partea lui Dumnezeu următoarele promisiuni pentru urmașii lui :

1. Că vor moşteni ţara Canaanului. 2. Că vor deveni o naţiune mare. 3. Că prin el toate naţiunile vor fi binecuvîntate.

Înainte de a primi aceste promisiuni este scris : „Cînd a fost Avraam în vîrstă de nouăzeci şi nouă de ani, Domnul i s-a arătat, și i-a zis : „Eu sînt Dumnezul Cel Atotputernic. Umblă înaintea Mea, şi fii fără prihană. Avraam s-a aruncat cu faţa la pămînt". (Geneză 17 : 1, 3).

Deci, este vorba de un dialog direct cu Dumnezeu, Geneza afirmînd în acest sens următoarele : „Cînd a isprăvit de vorbit cu el, Dumnezeu S-a înălţat de la Avraam". (Geneza 17 : 22).

În capitolele 18 și 19 din Geneză sînt descrise întîlnirile lui Avraam cu trei bărbaţi, doi dintre ei avînd misiunea de a distruge Sodoma și Gomora, iar cel de al treilea fiind chiar Dumnezeu, cu care Avraam duce tratative referitoare la evitarea distrugerii acestor două cetăţi :

„Domnul i s-a arătat la stejari lui Mamre, pe cînd Avraam ședea la uşa cortului, în timpul zădufului zilei. Avraam a ridicat ochii, şi s-a uitat : și iată că trei bărbaţi stăteau în picioare lîngă el. Cînd i-a văzut, a alergat înaintea lor de la uşa cortului, şi s-a plecat pînă la pămînt. Apoi a zis : „Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lîngă robul Tău. Îngăduie să se aducă puţină apă, ca să vi se spele picioarele ; şi odihniţi-vă subt copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pîine, ca să prindeţi la inimă, şi

după aceea vă veți vedea de drum, căci pentru aceasta treceți pe lîngă robul vostru". „Fă cum ai zis", i-au răspuns ei". (Geneza 13 : 1—5).

După prepararea hranei, este scris că Avraam a stat lîngă ei subt copac și le-a slujit pînă ce au mîncat. După masă, doi dintre ei pleacă spre Sodoma unde ajuns seara (Geneza 19 : 1) ; iar Avraam rămîne să discute cu cel de al treilea, adică cu Dumnezeu : „Bărbații aceia s-au depărtat, și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului". (Geneza 18 : 22).

Un caz asemănător în zilele noastre : În noaptea de 23 martie, cabanierul Robert Linkman de lîngă Butzbach, Germania, a fost solicitat de doi străini să îi servească cu ceva de băut. Ei au refuzat băuturile alcoolice, au refuzat citronada Fanta, au refuzat și Coca-Cola ; au acceptat pînă la urmă doar cîte un pahar cu sifon. Cu toate că s-au adresat cabanierului în cea mai curată și mai guturală limbă germană, cei doi discutau între ei folosind o limbă necunoscută — „nu semăna cu nimic" — declara ulterior domnul Linkman. Intrigat de comportarea vizitatorilor matinali, de limba ciudată, de costumele lor gri-albastre strînse pe corp, cabanierul i-a urmărit pe cei doi în pădure. Răcoriți de sifonul băut la cabană, aceștia mergeau repede printre copaci ; au ajuns într-un luminiș, unde îi aștepta o strălucitoare navă lenticulară. Au intrat în navă, după care aceasta și-a intensificat strălucirea și a decolat vertical, fără nici un zgomot. (UFO NACHTRICHTEN, nr. 263/1980, mai—iunie).

La Sodoma, cei doi bărbați ajung în casa lui Lot (nepotul lui Avraam), unde, după ce se spală pe picioare, sînt solicitați de populația locală, care înconjurase casa, să iasă în stradă, pentru a se îm-

preuna cu ei. Lot oferă mulțimii dezlănțuite, în schimb, pe cele două fete ale sale, dar este refuzat, bărbații din Sodoma, și tineri și bătrîni încercînd să spargă ușa. Atunci se produce un eveniment salvator, descris în felul următor : „Dar bărbații aceia au întins mîna, au tras pe Lot înăuntru la ei în casă, și au încuiat ușa. Iar pe oamenii care erau la ușa casei i-au lovit cu orbire, de la cel mai mic pînă la cel mai mare, așa că degeaba se trudeau să găsească ușa". (Geneza 19 : 10—11).

Părerea mea este că, „mîna" lor nu era altceva decît un dispozitiv de teleportare, orbirea fiind cauzată locuitorilor Sodomei de efectul luminos al razei emise de dispozitivul respectiv.

În zilele noastre există multe relatări despre persoane din altă lume care folosesc arme asemănătoare. Astfel, la 13 august 1967, Inacio de Souza și soția sa, Maria, de la o fermă situată între Cricas și Pilar de Goias, statul Goias, Brazilia, au observat un obiect „în formă de ciupercă", cu diametrul de aproximativ 100 de picioare (33 de metri), staționînd pe sol, lîngă clădirile fermei. Lîngă aparat erau trei creaturi „înalte de circa un metru, în costume galbene strîns lipite de corp", care s-au îndreptat spre cei doi soți. Inacio și-a expediat soția în casă și i-a acoperit strategic retragerea trăgînd focuri de carabină în musafirii nepoftiți. Aceștia au reacționat. Un jet de lumină verde a țîșnit din disc și l-a lovit pe fermier în piept : Inacio a căzut, Maria a alergat spre soțul ei, în timp ce făpturile sosite din necunoscut s-au urcat în aparatul lor care a decolat, făcînd un zgomot asemănător unui roi de albine.

Revenind la Biblie, este menționată evacuarea familiilor lui Lot, căruia i se spune să nu se uite

înapoi și să se refugieze într-o cetate, „îngerul" făcîndu-i sublinierea că, nu poate face nimic pînă nu ajunge acolo, Lot cu familia urmînd a fi salvați.

După ce Lot a ajuns în cetatea Țoar, „Domnul a făcut să ploaie, peste Sodoma și Gomora pucioasă și foc. A nimicit cu desăvîrșire cetățile acelea, toată cîmpia și pe toți locuitorii cetăților, și tot ce creștea pe pămînt". (Geneza 19 : 24—25).

„A doua zi dimineața cînd Avraam se uită spre Sodoma și Gomora a văzut ridicîndu-se de pe pămînt un fum, ca fumul unui cuptor". (Geneza 19 : 28).

În concluzie, se poate afirma că reprezentanții acestei civilizații paralele au un comportament asemănător nouă, mănîncă, beau, folosesc arme de apărare și de distrugere în masă.

În acest sens, doresc să amintesc despre vechile scrieri indiene care descriau arme asemănătoare cu armele atomice din zilele noastre ; pentru cei scăpați de efectele lor directe, se recomanda insistent spălarea trupului, a armelor, a veșmintelor în ape curgătoare. Un schelet uman descoperit în India era de zeci de ori mai radioactiv decît valoarea normală.

Să vedem ce spune arheologia despre Sodoma și Gomora. În anul 1924, Dr. F. Albright și Dr. M. G. Kyle conducînd o expediție comună a Școlii Americane și a Seminarului Xenia au găsit în colțul de sud-est al Mării Moarte (unde erau cinci oaze formate de izvoare de apă dulce), pe o cîmpie cu o elevație de 152 m deasupra nivelului Mării Moarte, într-o localitate numită Bad-ed-dra, situată central față de ele, rămășițele unei mari fortificații, în mod evident un centru de festivități religioase. S-au găsit mari cantități de cioburi și rămășițe dintr-o

perioadă cuprinsă între 2500 în. de Hr. și 2000 în. de Hr. Faptul că populația s-a stins brusc pe acele locuri, și că de atunci a rămas o regiune cumplit de dezolantă și pustie, par să indice că întreaga zonă a fost nimicită printr-un cataclism, care i-a schimbat clima și solul.

Părerea lui Albright și Kyle precum și a majorității arheologilor, este că Sodoma și Gomora se aflau pe aceste oaze, mai jos, pe cursul izvoarelor, și că acum locurile respective sînt acoperite de Marea Moartă.

Ce au vrut să spună arheologii menționați prin faptul că în zonele respective s-a produs o modificare a solului, nu s-a putut afla decît după prima explozie nucleară efectuată în deșertul Nevada. Specialiștii au constatat, în zona centrală a exploziei că, nisipul se topise, pînă la transformarea sa într-un fel de sticlă verzuie.

La Sodoma și Gomora s-a stabilit că radioactivitatea terenului este mult peste limitele normale, iar nu departe se afla așa-numitul „patinoar libian", unde solul este acoperit cu ceva asemănător sticlei apărută în urma unei explozii nucleare.

Un alt episod din viața lui Avraam este cel descris în Geneză cap. 22, în care Dumnezeu, pentru a-i pune la încercare credința îi cere să-l jertfească pe fiul său, pe Isaac, pe muntele Moria.

În momentul în care Avraam era gata să-l înjunghie pe acesta, „Îngerul Domnului l-a strigat din ceruri, și a zis : „Avraame !" „Iată-mă", a răspuns el. Îngerul a zis : „Să nu pui mîna pe băiat, și să nu-i faci nimic ; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucît n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine.

...Îngerul Domnului a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam şi a zis : „Pe Mine însumi jur, zice Domnul : pentru că ai făcut lucrul acesta, şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvînta foarte mult". (Geneza 22 : 11—12, 15—17).

Cuvintele : „Pe Mine însumi jur, zice Domnul", atribuite „îngerului care-l strigă pe Avraam din ceruri, mă determină să cred, (vom vedea și în alte exemple) că, Dumnezeu era în interiorul acestui „înger", care nu era altceva decît un obiect zburător.

Vreau să fac sublinierea că, prin „îngeri" oamenii acelor timpuri îndepărtate defineau fie aparatele de zbor, fie ființele acestei lumi paralele.

În textele originale se vorbește despre „Gloria lui El Yahweh" dar versiunile românești, elaborate sub influența doctrinelor religioase nu mai delimitează această noțiune de cea de „înger al Domnului".

În alte texte pe care le vom analiza ulterior, vom vedea folosindu-se în loc de „gloria lui Dumnezeu", termenul de „slava lui Dumnezeu".

După moartea lui Avraam, Dumnezeu se arătă și fiului acestuia, Isaac : „Domnul i s-a arătat chiar în noaptea aceea, şi i-a zis : „Eu sînt Dumnezeul tatălui tău Avraam : nu te teme, căci Eu sînt cu tine ; te voi binecuvînta, și îți voi înmulți sămînța din pricina robului Meu Avraam". (Geneză 26 : 24).

În timpul lui Iacov, fiul lui Isaac, apar din nou îngerii și legămîntul cu Avraam este întărit de Dumnezeu : „Iacov a plecat din Beer-Seba, și și-a luat drumul spre Haran. A ajuns într-un loc unde a rămas peste noapte, căci asfințise soarele. A luat o piatră de acolo, a pus-o căpătîi, și s-a culcat în

locul acela. Și a visat o scară rezemată de pămînt, al cărei vîrf ajungea pînă la cer.

Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea. Și Domnul stătea deasupra ei și zicea : „Eu sînt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam, și Dumnezeul lui Isaac". (Geneză 28 : 10—13).

Pentru a înțelege ce reprezintă această „scară" voi relata cazul petrecut cu John Reevs care în martie 1965, în Wachee Springs (Florida, S.U.A.), a văzut o ființă care avea înfățișare umană, echipată într-o salopetă dintr-un material ca pînza de cort, de culoare cenușie, fără vreo instalație vizibilă de respirat, cu o față aproape omenească.

Cînd a văzut că este observat s-a îndreptat spre o navă discoidală, a urcat cîteva trepte spre un fel de chepeng situat în partea superioară și a intrat în cabină. Apoi, „cilindrul care avea treptele" s-a retras în interiorul navei, s-a auzit un bîzîit surd care s-a transformat într-un sunet înalt, și după cîteva secunde OZN-ul a dispărut în cer.

După cîtva timp Iacov are o nouă întîlnire cu acești „îngeri" : „Iacov și-a văzut de drum : și l-au întîlnit îngerii lui Dumnezeu. Cînd i-a văzut. Iacov a zis : „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu". (Geneză 32 : 1-2).

Acum, voi prezenta episodul cel mai interesant al vieții lui Iacov — lupta lui cu Dumnezeu : „Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el pînă la revărsatul zorilor. Văzînd că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrîntit încheietura coapsei lui Iacov, pe cînd se lupta cu el. Omul acela a zis : „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile". Dar Iacov a răspuns : „Nu te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta". Omul acela i-a zis : „Cum îți este nu-

mele?“ „Iacov“ a răspuns el. Apoi a zis : „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel e luptă cu Dumnezeu). Căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oamenii și ai fost biruitor“. Iacov l-a întrebat : „Spune-mi Te rog, numele Tău“. El a răspuns : „Pentru ce îmi ceri numele?“ Și l-a binecuvîntat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu“ ; „căci“, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață“. Răsărea soarele cînd a trecut pe lîngă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă. Iată de ce, pînă în ziua de azi, Israeliții nu mănîncă vîna de la încheietura coapsei ; „căci Dumnezeu a lovit pe Iacov la încheietura coapsei în vînă“ (Geneza 32 : 24—32).

Această luptă are o valoare profetică, avîndu-se în vedere rezistența pe care poporul lui Israel o va avea pe parcursul istoriei la chemările lui Dumnezeu. De asemenea, se referă și la permanentele lupte ale acestui popor cu oamenii, lupte duse fie atunci cînd existau ca stat independent, fie atunci cînd erau împrăștiați printre neamuri.

Pe lîngă aceste aspecte, Iacov, al cărui nume a fost schimbat în Israel de însuși Dumnezeu, trebuia, pentru a avea autoritate în fața fiilor săi, care vor forma cele 12 seminții ale lui Israel, să fi avut, la fel ca Avraam și Isaac, o legătură directă cu Dumnezeu.

În plus, prin această luptă, Israel a primit și o asigurare, tot cu caracter profetic referitoare la viitorul națiunii care îi va purta numele : va lupta cu oamenii și va fi biruitoare.

Lupta pe care Israel o va duce contra lui Dumnezeu se va solda însă cu o înfrîngere, o „lovitură puternică la încheietura coapsei“, asemănătoare

celei primite de întemeietorul acestei națiuni ; cred că este vorba de faptul că, în final, vor fi siliți să recunoască că, Omul pe care L-au răstignit în urmă cu 2000 de ani era Fiul Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov.

O ultimă întîlnire a lui Iacov cu Dumnezeu este aceea în care i se cere să meargă la Betel să-i ridice un altar, după care „s-a înălțat de la el, în locul unde-i vorbise". (Geneza 35 : 1, 13).

Avraam, Isaac, Iacov, precum și soțiile lor Sara, Rebeca, Lea sînt îngropați în peștera Macpela, pe partea de vest a Hebronului, într-o moschee aflată actualmente sub stăpînirea mahomedanilor, care nu permit creștinilor să intre în ea.

În anul 1862, Prințul Țării Galilor a intrat totuși, cu permisiunea specială a sultanului. El a văzut pietrele funerare ale acestora, apoi o deschidere circulară care ducea într-o cameră dedesubt, care se presupune că ar fi adevărata peșteră Macpela și în care se spune că nu s-a intrat de 600 de ani.

Iacov a avut 12 fii, care vor forma cele 12 Seminții ale lui Israel. Unul dintre aceștia, Iosif, este vîndut unor negustori, de către frații săi, care-l vor duce în Egipt, unde, datorită inteligenței sale va ajunge dregător.

Consider important a furniza cîteva date referitoare la perioada aproximativă în care au trăit Avraam, Iacov și Iosif. Astfel : Avraam (cca. 2000 în. de Hr.), Iacov (cca. 1900 în. de Hr.), Iosif (cca. 1800 în. de Hr.).

În anul 1912 Sir Flinders Petrie a descoperit ruinele unui palat considerat a fi palatul de odinioară al lui Iosif.

Datorită unei lungi perioade de foamete, Iosif își va aduce întreaga familie din Canaan în Egipt.

MOISE — CONTACTE PERSONALE CU DUMNEZEU ; DESCRIEREA SLAVEI (NAVĂ SPAȚIALĂ), ȘI A UNOR APARATE DE EMISIE-RECEPȚIE (CHIVOTUL ȘI EFODUL)

După moartea lui Iosif, o schimbare de dinastie a dus la transformarea israeliților într-un popor de robi.

În această perioadă, se naște Moise. Deoarece copiii de parte bărbătească, în urma unei hotărîri a Faraonului, erau omorîți, mama sa l-a ascuns trei luni, după care l-a pus într-un coșuleț de papură pe care l-a uns cu lut și smoală, și i-a dat drumul pe malul Nilului în apropierea locului unde se scălda fiica Faraonului. Aceasta îi va lua o doică dintre femeile evreilor și se va ocupa de educația lui.

Crescînd, a fost martor la muncile grele ale evreilor. Deoarece va ucide un egiptean care bătea pe un evreu va fi nevoit să se refugieze în Sinai unde devine ginerele lui Ietro, preotul Madianului.

Moise va avea contacte foarte numeroase cu Dumnezeul care i s-a arătat lui Avraam, Isaac și Iacov, pe care le vom analiza în cele ce urmează :

„Moise păștea turma socrului său Ietro, preotul Madianului. Odată a mînat turma pînă dincolo de pustie, și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb.

Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat ; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc“ (Exod 3 : 1—2).

Dumnezeu îl va chema pe Moise din mijlocul rugului, și-i va face următoarea cerere : „Nu te apropia de locul acesta ; scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care calci este un pămînt

sfînt. Și a adăugat: „Eu sînt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacov". (Exod 3 : 5—6).

Prin prisma celor discutate anterior, imaginea prezentată adică „îngerul Domnului", sugerează reapariția navei.

Importantă este și indicația dată lui Moise de Dumnezeu, de a-și scoate încălțămintea. Legat de acest subiect s-a vorbit despre căldură, radioactivitate sau ultravioletele — fără ca vreuna din aceste explicații să fie prea convingătoare. Răspunsul cel mai apropiat de adevăr e dat de academicianul sovietic Anatoli Mikulin, care a demonstrat că în condiții normale, corpul omului se încarcă cu o tensiune statică de peste 700 de volți (la persoane încălțate). Probabil că prezența navei era asociată cu o serie de cîmpuri electrice foarte intense, ale căror consecințe negative pot fi eliminate prin „pămîntare" ia rîn cazul nostru, descălțarea. Profesorul Mikulin a arătat că în cazul descălțării, energia statică care este acumulată de trupurile noastre scade la o zecime, fapt care justifică largul renume terapeutic de care se bucură mersul în picioarele goale.

Dumnezeu îi va spune lui Moise, ceva foarte important pentru studiul nostru: „M-am pogorît ca să izbăvesc poporul Meu din mîna egiptenilor" (Exod 3 : 8), Moise fiind cel ales a conduce poporul evreu în Tara „unde curge lapte și miere". Bineînțeles că, „pogorîrea" s-a făcut cu „îngerul" (nava spațială).

Pentru a-l convinge pe Faraon să dea drumul evreilor, vor veni asupra Egiptului zece plăgi, dintre care voi analiza două: întunericul de trei zile și

moartea întîiului născut de parte bărbătească din familiile egiptenilor.

„A fost întuneric beznă în toată țara Egiptului, timp de trei zile. Dar în locurile unde locuiau toți copiii lui Israel, era lumină". (Exod 10 : 23—23).

Pentru întuneric ar fi două explicații : prima, o eclipsă de soare, deși durata este foarte lungă. A doua, o furtună de praf. În urma marilor inundații, care aduc un praf fin de pămînt roșu, prin luna martie, apar furtuni ce ridică acest praf. Atunci aerul devine gros și întunecă soarele. Indiferent care ar fi explicația, aspectul ciudat se referă la faptul că era lumină în zona unde locuiau copiii lui Israel. Personal, cred că această lumină se datora reflectoarelor navei, care era deasupra zonei respective.

Plaga cea mai mare a fost moartea întîilor născuți de parte bărbătească din familiile egiptenilor. Pentru a-i proteja pe evrei de această urgie, Dumnezeu îi spune lui Moise să le transmită să ia din sîngele unui miel, și să ungă amîndoi stîlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mînca, pentru ca atunci, „cînd va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sîngele pe pragul de sus și pe cei doi stîlpi ai ușii, Domnul va trece pe lîngă ușă, și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească. La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întîi născuți din țara Egiptului, de la întîiul născut al lui Faraon, care ședea pe scaunul lui de domnie, pînă la întîiul născut al ceui închis în temniță, și pînă la toți întîii născuți ai dobitoacelor". (Exod 12 : 23, 29).

Cum am văzut, Dumnezeu era în „Înger", adică în navă, care putea fi utilată cu aparate extrem de perfecționate capabile de a determina rapid vîrsta

biologică a fiecărui individ, moartea fiind cauzată de „nimicitor“ ; probabil o armă laser deosebit de eficace, care ucidea strict persoana vizată.

Cererea ca evreii să-și ungă ușile cu sînge e clară în acest context — în momentul în care Dumnezeu vedea acest semn, arma respectivă nu mai era folosită.

Un document arheologic spune că Menefta, și-a pierdut fiul în vîrstă de 18 ani. Lucrul acesta este notat pe un mormînt la Tanis, pe care cercetătorul Brugsh îl pune în legătură cu lovirea întîilor născuți ai Egiptului, iar adevăratul mormînt al său se afla în neterminat la Teba.

Cîteva tăblițe găsite la Ghebal, reprezintă grupul regal, iar inscripția de dedesubt spune : „Moștenitorul tronului întregii țări, scribul împărătesc, șeful soldaților, marele fiu... preaiubitul fiu al lui Menefta a murit“. Mulți cercetători biblici susțin că Menefta a fost faraonul de pe vremea ieșirii lui Israel din Egipt.

După aceste plăgi, Faraonul acceptă plecarea evreilor. În călătoria lor spre pustiu, „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stîlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stîlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea“. (Exod 13 : 21).

O descriere extrem de clară a „îngerului“ : ziua, stîlp de nor, iar noaptea, stîlp de foc, emisia de lumină datorîndu-se probabil unor reflectoare.

Are loc apoi un eveniment foarte important : trecerea Mării Roșii, poporul evreu fiind urmărit de oștile egiptene.

„Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul, și a mers îna-

poia lor, şi stîlpul de nor care mergea înaintea lor şi-a schimbat locul şi a stat înapoia lor. El s-a aşezat între tabăra Egiptenilor şi tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Şi toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta. Moise şi-a întins mîna spre mare. Şi Domnul a pus marea în mişcare printr-un vînt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea ; el a uscat marea, şi apele s-au despărţit în două. Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, şi apele stăteau ca un zid la dreapta şi la stînga lor. Egiptenii i-au urmărit ; şi toţi caii lui Faraon, carele şi călăreţii lui au intrat după ei în mijlocul mării. În straja dimineţii, Domnul din stîlpul de foc şi nor, S-a uitat spre tabăra Egiptenilor, şi a aruncat învălmăşeală în tabăra Egiptenilor. A scos roatele carelor şi le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci : „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul se luptă pentru el împotriva Egiptenilor". Domnul a zis lui Moise : „Întinde-ţi mîna spre mare ; şi apele au să se întoarcă spre Egipteni, peste carele lor şi peste călăreţii lor. Moise şi-a întins mîna spre mare. Şi înspre dimineaţă, marea şi-a luat iarăşi repeziciunea cursului, şi la apropierea ei Egiptenii au luat-o la fugă ; dar Domnul a năpustit pe egipteni în mijlocul mării. Apele s-au întors, şi au acoperit carele, călăreţii şi toată oastea lui Faraon, care intraseră în mare după copiii lui Israel, nici unul măcar n-a scăpat". (Exod 14 : 19—28).

După părerea mea, realizarea unui astfel de culoar, în care apele să stea ca un zid, urmată de prăvălirea lor peste armatele egiptene nu se putea realiza decît prin aplicarea unor forţe fizice deosebit de puternice, lucru posibil, deoarece în apropiere

se afla „îngerul" ; din această navă Dumnezeu intervenind și asupra trupelor egiptene, cărora, așa cum am văzut, le-a scos roatele carelor.

Aceste forțe fizice ar putea fi reprezentate de cîmpuri electromagnetice de o anumită frecvență Cazuri asemănătoare se produc și în zilele noastre cînd, majoritatea persoanelor aflate în automobile la întîlnirea cu OZN-uri consemnează oprirea motorului. Aviatorii de pe aparate echipate cu motor clasic pătesc la fel, dar consecințele sînt evident altele. Motoarele unor automobile aflate la terecerea de nivel peste calea ferată de lîngă Usovsk, U.R.S.S., s-au oprit cînd pe cer au apărut două OZN-uri argintii, dar trenul electric și-a văzut nestingherit de drum.

Fizicianul american Mac Kanibel consideră că motoarele cu aprindere internă — adică exact sistemul de aprindere al acestora — poate fi scos din funcție de la distanță generînd în cîmp electromagnetic de o anumită frecvență".

Motoarele avioanelor reactive, neavînd nevoie de sistem electric de aprindere pentru funcționare curentă, nu pot fi oprite de cîmpurile energetice generate prin simpla prezență a navelor străine ; dar aparatura de radio și radiolocație este foarte puternic bruiată, și uneori aparatura de bord în totalitate, nu doar cea radio-electrică, prezintă perturbații și anomalii în funcționare.

Dar, să revenim la Biblie. O altă apariție a navei are loc în pustia Sin : „Și, pe cînd vorbea Aaron (fratele lui Moise — n.a.) întregii adunări a lui Israel, s-a uitat înspre pustie și iată că slava Domnului s-a arătat în nor". (Exod 16 : 10).

Am făcut mai înainte mențiunea că, în textele vechi, se folosește termenul de „glorie' sau „slavă".

Să vedem, mai bine, ce reprezenta „slava", care, în unele texte este înlocuită de „înger" și ce semnificație avea „norul".

Pentru aceasta, voi prezenta un articol apărut în nr. 1 al revistei OZN, semnat de ing. Florin Gheorghiță. Cursa 8352 se afla la circa 120 km de orașul Minsk, la ora 4 și 10 minute cînd echipajul a remarcat sus pe cer o stea mare, nesclipitoare, din care s-a ivit o rază subțire de lumină ce a atins solul, apoi raza s-a fixat pe avion. După cîteva momente „steaua", ce devenise tot mai luminoasă, s-a „aprins" ; și în locul ei a apărut un nor verde. Acest „nor" s-a apropiat cu mare viteză de avionul aflat în zbor, i-a intersectat traseul și apoi s-a oprit brusc în aer, ulterior zburînd în comun cu o viteză de 800 km/oră.

Nici o deosebire față de descrierea lui Moise unde avem „slava" care se arată în „nor", în exemplul din zilele noastre fiind „steaua" din „nor".

În după amiaza zilei de 7 ianuarie 1970, în apropierea satului Jwjarvi, Finlanda, Aarno Heinanen și Esko Villja au văzut pe cerul senin un nor ciudat, roșu cenușiu, foarte strălucitor. Norul a coborît spre cei doi și s-a putut observa un obiect rotund gri-strălucitor, cu aspect metalic și avînd bază plată, în interiorul norului.

La 19 septembrie 1968 deasupra Clujului, la 8—9.000 de metri înălțime a fost văzut un balon uriaș, care a staționat timp de patru ore, fiind văzut de sute de locuitori. Fără nacelă, fără nici un organ motor evident, cu învelișul de plastic (probabil) curbat sub presiunea vântului care bătea cu 80 km/h la înălțimea aceea, balonul a staționat deasupra centrului orașului. Privit din partea opusă soare-

lui se observa un joc de lumini galben portocaliu, care părea a proveni dintr-o sursă interioară. Fotoreporterul clujean, Wagner Rudolf, pozînd balonul, a avut surpriza să constate, la developarea și mărirea clișeelor, că în interiorul învelișului cu aspect de material plastic se aflau două OZN-uri discoidale, staționate la mică distanță unul de celălalt.

La Catanduva (Brazilia), unde a aterizat un OZN senzația de căldură și rarefiere a aerului resimțită de Onilson Patero a dispărut după ce acesta s-a învăluit într-un clopot de plastic transparent.

Legat de cartea Exodului se poate afirma că „slava" reprezintă nava propriu-zisă, „norul" fiind un sistem de protejare a oamenilor față de radiațiile emise de navă. „Îngerul" reprezintă, așa cum vom vedea, un aparat individual de zbor.

Să revenim la călătoria evreilor prin pustiu. Datorită faptului că începuseră să apară nemulțumiri generate de hrana insuficientă li se va da mana cerească. Aceasta este un preparat alimentar sub formă de bobițe albe cu gust de turtă de miere, care se găsea în fiecare dimineață în jurul taberei lor.

Prezența permanentă a navei, ne poate furniza o explicație a acestui fenomen, și anume, producerea unor substanțe sintetice în aceasta, și împrăștierea lor pe pămînt.

În toiul acestei călătorii, sosește momentul în care Dumnezeu îi va transmite lui Moise legile: „Și Domnul a zis lui Moise: „Iată voi veni la tine într-un nor gros, pentru ca să audă poporul cînd îți voi vorbi, și să aibă totdeauna încredere în tine... Domnul se va pogorî, în fața întregului popor, pe muntele Sinai... A treia zi dimineața, au fost tu-

nete, fulgere, și un nor gros pe munte... Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul se pogorîse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor și tot muntele se cutremura cu putere... Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare... Domnul a chemat pe Moise pe vîrful muntelui". (Exod 19 : 9, 11, 16, 18, 19, 20).

Pentru a-l impune pe Moise în fața poporului evreu, Dumnezeu, după o aterizare spectaculoasă, îl cheamă cu glas tare, (probabil printr-un amplificator foarte puternic ce se afla la bordul navei) pentru a-i transmite legile.

Pe lîngă legile transmise, Dumnezeu îl asigură pe Moise de sprijinul direct în cucerirea țării Canaanului, prin prezența, în continuare, alături de poporul evreu, a „îngerului", în care bineînțeles că știm Cine se afla : „Iată, Eu trimit un Înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul pe care L-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui și ascultă glasul Lui, să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El. Dar dacă vei asculta glasul Lui, și dacă vei face tot ce-ți voi spune, Eu voi fi vrăjmașul vrăjmașilor tăi și potrivnicul potrivnicilor tăi. Îngerul Meu va merge înaintea ta și te va duce la Amoriți, Hetiti, Cananiti, Heviți și Iebusiți și-i voi nimici". (Exod 23 : 20—23).

În afară de Moise, Dumnezeu va avea contacte directe cu „Aaron, Nadab și Abihu, și cu șaptezeci de bătrîni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel : sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui". (Exod 24 : 10). Este vorba de o descriere a scaunului pe care stătea Dumnezeu în interiorul navei,

aceasta fiind făcută și în cartea profetului Ezechiel la care mă voi referi în paginile următoare.

După aceasta, deși copiii lui Israel „au văzut pe Dumnezeu și totuși au mîncat și au băut“ (Exod 24 : 11), Moise este din nou chemat : „Moise s-a suit pe munte și norul a acoperit muntele. Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai, și norul l-a acoperit timp de șase zile. În ziua a șaptea Domnul a chemat pe Moise din mijlocul norului. Înfățișarea Slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vîrful muntelui, înaintea copiilor lui Israel“. (Exod 24 : 15—17).

În timpul perioadei de patruzeci de zile cît a stat pe munte cu Dumnezeu, Moise a primit legile, precum și indicații privind construirea diferitelor obiecte, precum cortul întîlnrii, îmbrăcămintea preoțească, altarul și multe altele, asupra cărora nu mă voi opri. Voi analiza două obiecte care au o semnificație deosebită, legată de studiul nostru : Chivotul și Efodul, care așa cum vom vedea mai departe vor fi folosite ca stații de emisie recepție pentru comunicarea cu Dumnezeu, nu numai de Moise, ci și de următorii conducători militari și religioși ai evreilor.

În capitolul 25 din Cartea Exodului, Dumnezeu îi cere lui Moise să construiască chivotul, comunicîndu-i și toate datele necesare pentru realizarea acestuia. Astfel, chivotul va avea aspectul unei cutii cu o lungime de 114,3 cm, 45,72 cm lățime și o înălțime de 45,72 cm. Era din lemn de salcîm poleit cu aur curat.

Dar, printr-o cutie din lemn nu se putea comunica, așa încît următoarele indicații ale lui Dumnezeu sînt : „Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia, pe care ți-o voi da.

Acolo, mă voi întîlni cu tine, și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îi voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel". (Exod 25 : 21—22).

Trei elemente ale acestui dispozitiv au, după părerea mea, o semnificație deosebită (Figura 1)

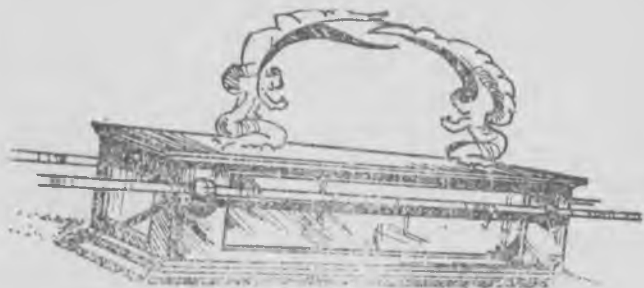

Figura 1

Chivotul Legămîntului, care avea rolul unei stații de emisie-recepție

1) „mănturia", primită chiar de la Dumnezeu = stația de emisie recepție ;

2) capacul ispășirii = difuzorul ;

3) cei doi heruvimi de aur care erau situați la cele două capete ale capacului ispășirii = jucau probabil rolul unor antene.

Voi încerca acum să explic diferența între această „mărturie", al cărei rol l-am văzut, și cele două „table ale mărturiei", care cuprindeau cele 10 porunci.

Acestea i-au fost date de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai, despre ele spunîndu-se clar, că „sînt

table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu". (Exod 31 : 18).

Despre chivot, se presupune că s-a pierdut în robia babiloniană (606 în. de Hr.). Personal cred că, dacă în viitor va fi descoperit chivotul, se va vedea că aceste table ale mărturiei, care au stat permanent în chivot, sînt table de piatră gravate cu laser, acesta fiind „degetul lui Dumnezeu".

În continuare, voi da cîteva exemple din care, cred eu, reiese clar rolul acestui chivot în comunicarea cu Dumnezeu :

„Cînd intra Moise în cortul întîlnirii ca să vorbească cu Domnul, auzea glasul care-i vorbea de pe capacul ispășirii care era așezat pe chivotul mărturiei, între cei doi heruvimi. Și vorbea cu Domnul". (Numeri 7 : 89).

„Norul Domnului era deasupra lor în timpul zilei, cînd porneau din tabără. Cînd pornea chivotul, Moise zicea : „Scoală-Te, Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale, cei ce Te urăsc" (Numeri 10 : 34—35).

La aproximativ 300 de ani după Moise (1400 de ani în. de Hr.), cu circa 1100 în. de Hr. a trăit Samuel, care l-a urmat pe Eli la funcția de judecător, precum și la funcția de preot.

Cartea 1 Samuel, Capitolul 3 conține o referire la chivot. „Tînărul Samuel slujea Domnului înaintea lui Eli. Samuel era culcat în Templul Domnului unde era chivotul lui Dumnezeu. Atunci Domnul a chemat pe Samuel. El a răspuns : „Iată-mă !" Și a alergat la Eli și a zis : „Iată-mă, căci m-ai chemat". Eli a răspuns : „Nu te-am chemat ; întoarce-te și te culcă".

Samuel nu cunoștea posibilitatea de comunicare cu Dumnezeu prin intermediul chivotului. De aceea,

după ce se duce a doua și a treia oară la Eli, acesta dîndu-și seama că Dumnezeu este Cel ce l-a chemat, îi spune : „Du-te de te culcă ; și dacă vei mai fi chemat să spui : „Vorbește Doamne, că robul Tău ascultă“.

Tot în Cartea 1 Samuel Cap. 14 : 18, 37 este descrisă folosirea chivotului, într-o campanie militară îndreptată contra Filistenilor, de împăratul Saul : „Și Saul a zis lui Ahia : „— adu încoace chivotul lui Dumnezeu“. Și Saul a întrebat pe Dumnezeu : „Să mă pogor după Filisteni ? Îi vei da în mîinile lui Israel ?“ Dar în clipa aceea nu i-a dat nici un răspuns“.

În Cartea 2 Samuel Cap. 6 este descrisă transportarea chivotului precum și „pedepsirea“ lui Uza, care, în momentul cînd chivotul se dezechilibrase a întins mîna și l-a apucat, murind pe loc, chivotul fiind încărcat probabil cu electricitate, asigurîndu-se astfel protecția lui în cursul campaniilor militare. „Cînd au ajuns la aria lui Nacon, Uza a întins mîna spre chivotul lui Dumnezeu și l-a apucat, pentru că erau să-l răstoarne boii. Domnul S-a aprins de mînie împotriva lui Uza, și Domnul l-a lovit pe loc pentru păcatul lui, și a murit acolo lîngă chivotul lui Dumnezeu“. (2 Samuel 6 : 6—7).

Apropierea de chivot nu putea să fie permisă decît anumitor persoane. Chiar și Marele Preot trebuia să-și pună pe mantie, cînd intra în lăcașul sfînt (unde era chivotul) niște clopoței „așa că el nu va muri“. (Exod 28 : 35).

Purtarea acestor clopoței nu era întîmplătoare deoarece recepționarea sunetului produs de ei, la bordul navei, care, după cum am văzut însoțea permanent pe copiii lui Israel, ducea la decuplarea

automată a acestui cîmp, probabil electric, ce asigura securitatea chivotului.

Efodul. În Capitolul 28 din Cartea Exodului sînt date toate amănuntele referitoare la realizarea veșmintelor Marelui Preot. Astfel, era o mantie, un pieptar, o tunică, un brîu și efodul care : „era de aur, de fir albastru, purpuriu și cărămiziu, și de in subțire răsucit". Erau două astfel de bucăți unite la umeri și atîrnînd în față și în spate cu o piatră de onix pe fiecare umăr".

Pe acest efod, Dumnezeu îi poruncește lui Moise, să pună un dispozitiv numit Tumim și Urim (versetul 30) care, vom vedea că, asemănător chivotului se folosea pentru a se lua legătura cu Dumnezeu. Tot Marele Preot avea pe cap o mitră, care, pe partea dinainte avea o placă de aur ce juca probabil rolul unei antene absolut necesară stației de emisie-recepție de pe efod. (Levitic 8 : 7—9).

Să vedem, în cîteva exemple, cum era folosit acest dispozitiv aflat pe efod :

Astfel, pentru alegerea lui Iosua, ca părtaș la dregătoria lui Moise, Dumnezeu îi cere acestuia să-i comunice lui Iosua, și să se înfățișeze înaintea preotului Eleazar, care să întrebe pentru el judecata lui Urim înaintea Domnului". (Numeri 27 : 21). Este ușor de înțeles, deci, autoritatea pe care o va căpăta și Iosua, atunci cînd în fața mulțimii adunate, de la dispozitivul Urim, purtat de preot, se va auzi glasul lui Dumnezeu, care va transmite decizia Sa.

În continuare, voi prezenta un veritabil dialog purtat de împăratul David, cu Dumnezeu, prin intermediul efodului : „Cînd a fugit Abiatar fiul lui Ahimelec la David în Cheila, s-a pogorît cu efodul în mînă...

David, luînd cunoștință de acest plan rău, pe care-l punea la cale Saul împotriva lui, a zis preotului Abiatar: „Adu efodul". Și David a zis: „Doamne Dumnezeul lui Israel, robul Tău a aflat că Saul vrea să vină la Cheila ca să nimicească cetatea din pricina mea. Mă vor da în mîinile lui locuitorii din Cheila? Se va pogorî Saul aici, cum a aflat robul Tău? Doamne, Dumnezeul lui Israel binevoiește și descoperă lucrul acesta robului Tău". Și Domnul a răspuns: „Se va pogorî". David a mai zis: „Mă vor da locuitorii din Cheila pe mine și pe oamenii mei, în mîinile lui Saul?" Și Domnul a răspuns: „Te vor da". (1 Samuel 23 : 6, 9—12).

Într-o altă situație, David apelează din nou la efod pentru a afla deznodămîntul confruntării militare: „David a zis preotului Abiatar, fiul lui Ahimelec: „Adu-mi efodul". Abiatar a adus efodul la David. Și David a întrebat pe Domnul: „Să urmăresc oastea aceasta? O voi ajunge?" Domnul i-a răspuns: „Urmărește-o, căci o vei ajunge și vei izbăvi totul". (1 Samuel 30 : 7—8). Se pare că ajutorul primit de evrei, în cursul campaniilor militare, era foarte important.

Să vedem un exemplu:

„David a întrebat pe Domnul. Și Domnul a zis: „Să nu te sui; ci ia-i pe la spate, și mergi asupra lor în dreptul duzilor. Cînd vei auzi un vuiet de pași în vîrful duzilor, atunci să te grăbești, căci Domnul merge înaintea Ta ca să bată oștirea Filistenilor". (2 Samuel 5 : 23—24). Părerea mea este că „vuietul de pași în vîrful duzilor" nu era altceva decît zgomotul făcut de motoarele navei. Efectul sonic produs de OZN-uri variază de la silențiozitate totală, trecînd prin bîzîit, zumzet, uruit de di-

ferite intensități, la sunetul unui motor convențional cu reacție.

Conducătorii evreilor primeau indicații din partea lui Dumnezeu, nu numai prin intermediul chivotului, ci și direct, așa cum a fost Moise, despre care Biblia afirma că : „În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față". (Deuteronom 34 : 10).

Să mai analizăm cîteva astfel de întîlniri ale lui Moise cu Dumnezeu :

„Moise a luat cortul lui și l-a întins afară din tabără, la o depărtare oarecare : l-a numit cortul întîlnirii. Și toți cei ce întrebau pe Domnul se duceau la cortul întîlnirii, care era afară din tabără... Și cînd intra Moise în cort, stîlpul de nor se pogora și se oprea la ușa cortului, și Domnul vorbea cu Moise. Tot poporul vedea stîlpul de nor oprindu-se la ușa cortului ; tot poporul se scula și se arunca cu fața la pămînt la ușa cortului lui.

Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui". (Exod 33 : 7—11).

„Moise a zis : „Arată-mi slava Ta". Domnul a răspuns : „Voi face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Mea, și voi chema Numele Domnului înaintea ta ; Eu mă îndur de cine vreau să Mă îndur, și am milă de cine vreau să am milă". Domnul a zis : „Fața nu vei putea să Mi-o vezi, căci nu poate omul să Mă vadă și să trăiască".

Domnul a zis : „Iată un loc lîngă Mine ; vei sta pe stîncă.

Și cînd va trece Slava Mea, te voi pune în crăpătura stîncii, și te voi acoperi cu mîna Mea, pînă voi trece. Iar cînd îmi voi trage mîna la o parte de la tine, Mă vei vedea pe dinapoi ; dar Fața Mea nu se poate vedea". (Exod 33 : 18—23).

Aceste două fragmente par contradictorii, dar numai aparent. În primul fragment vedem că Dumnezeu, după ce coboară în „stîlpul de nor" ; care era probabil un aparat individual de zbor vorbește cu Moise, „față în față". Deci, poate părea paradoxală afirmația făcută de Dumnezeu, în cel de-al doilea fragment, că nu poate omul să-i vadă fața și să trăiască. Dar, Moise a cerut să-i arate slava, adică nava, pe care Dumnezeu acceptă să i-o arate, dar nu oricum, ci stînd alături de el, într-o crăpătură a stîncii și acoperindu-l cu „mîna" Lui. Cred că această „mînă" ; era un dispozitiv care trebuia să-l apere de diferitele radiații emise prin partea din față a navei, cîteva dintre efecte putînd fi văzute în exemplele următoare. De aceea, îi permite să o vadă doar pe dinapoi, după ce își va fi tras mîna la o parte.

Oamenii sau animalele intrate în zona de acțiune a instalației de forță a OZN-urilor pot fi afectați din punct de vedere fiziologic.

Să urmărim cîteva din acțiunile acestei slave a lui Dumnezeu, acțiuni exercitate prin partea sa frontală :

„Și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Un foc a ieșit dinaintea Domnului și a mistuit pe altar arderea de tot și grăsimile. Tot poporul a văzut lucrul acesta : au scos strigăte de bucurie și s-au aruncat cu fața la pămînt". (Levitic 9 : 23—24).

„Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea, și au pus tămîie pe foc ; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului". (Levitic 10 : 1, 2).

„Și Core a chemat toată adunarea împotriva lui Moise și Aaron, la ușa cortului întîlnirii. Atunci slava Domnului s-a arătat întregii adunări... Un foc a ieșit de la Domnul, și a mistuit pe cei două sute cincizeci de oameni care aduceau tămîia“. (Numeri 16 : 19, 35).

Nci o deosebire față de un caz petrecut în zilele noastre cînd, asupra unui OZN staționat deasupra unei baze NATO, au fost lansate cîteva rachete sol-aer. Din acesta a ieșit un fascicul de lumină, „ca o rază de laser“ care a provocat „autodistrugerea“ rachetelor.

Deplasările copiilor lui Israel, prin pustiu, timp de 40 de ani au fost permanent urmărite de Dumnezeu, care era în „nor“. „În ziua cînd a fost așezat cortul, norul a acoperit locașul cortului întîlnirii : și, de seara pînă dimineața deasupra cortului era ca înfățișarea unui foc. Totdeauna era așa : ziua, norul acoperea cortul iar noaptea avea înfățișarea unui foc. Cînd se ridica norul de pe cort, porneau și copiii lui Israel : și acolo unde se oprea norul, tăbărau și copiii lui Israel. Copiii lui Israel porneau după porunca Domnului și tăbărau după porunca Domnului ; tăbărau atîta vreme cît rămînea norul deasupra cortului. Cînd norul rămînea mai multă vreme deasupra cortului, copiii lui Israel ascultau de porunca Domnului și nu porneau. Cînd norul rămînea mai puține zile deasupra cortului, ei tăbărau după porunca Domnului.

Dacă norul se oprea de seara pînă dimineața, și se ridica dimineața, atunci porneau și ei. Dacă norul se ridica după o zi și o noapte, atunci porneau și ei. Dacă norul se oprea deasupra cortului, două zile, sau o lună, sau un an, copiii lui Israel rămî-

neau tăbărîți și nu porneau ; și cînd se ridica porneau și ei". (Numeri 9 : 15—22).

Relațiile dintre Moise și Dumnezeu erau foarte apropiate, iar încrederea în sprijinul militar oferit, deosebit de puternică : „Norul Domnului era deasupra lor în timpul zilei, cînd porneau din tabără. Cînd pornea chivotul, Moise zicea : „Scoală-te Doamne, ca să se împrăștie vrăjmașii Tăi, și să fugă dinaintea Feței Tale cei ce Te urăsc". (Numeri 10 : 34—35).

Pentru alegerea unui conducător din cele 12 seminții ale lui Israel au fost puse 12 toiage în cort, în fața „mărturiei" din interiorul chivotului : „A doua zi, cînd a intrat Moise în cortul mărturiei, iată că toiagul lui Aaron, care era pentru casa lui Levi, înverzise, făcuse muguri, înflorise, și copsese migdale" (Numeri 17 : 8). În lumina celor discutate, referitor la „mărturia" din chivot, precum și asupra forțelor ce se puteau exercita prin intermediul acestui dispozitiv, acest fenomen pare cît se poate de plauzibil.

IOSUA A FOST SPRIJINIT MILITAR DE O ALTĂ CIVILIZAȚIE PENTRU CUCERIREA CANAANULUI

După Moise, la conducerea poporului lui Israel a venit Iosua, cel care va cuceri Canaanul. Dumnezeu, așa cum am văzut, era angajat în lucrarea de întemeiere a națiunii israelite, avînd un scop unic : acela de a pregăti calea pentru venirea lui Isus Cristos, prin stabilirea în lume a ideii potrivit căreia există un singur Dumnezeu.

De aceea, în toate ținuturile pe care aveau să le cucerească sub comanda lui Iosua, ordinul era clar : distrugerea tuturor formelor de izolatrie : „Scoate-ți dar dumnezeii străini care sînt în mijlocul vostru, și întorceți-vă inima spre Domnul Dumnezeul lui Israel“. (Iosua 24 : 23).

Iosua fusese ajutorul personal al lui Moise de-a lungul celor patruzeci de ani petrecuți de poporul lui Israel prin pustiu. Pe tăblițele Amarna din Palestina, scrise în vremea aceea către faraonul Egiptului cu privire la atacul regelui Pella apar următoarele cuvinte : „Întreabă-l pe Beniamin, Întreabă-l pe Tadua, Întreabă-l pe Iosua“.

Dumnezeu îl va asigura pe Iosua de sprijinul său : „După moartea lui Moise, robul Domnului, Domnul a zis lui Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise : „Robul meu Moise a murit : acum scoală-te, treci Iordanul acesta, tu și poporul acesta, și intrați în țara pe care o dau copiilor lui Israel ; orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi-l dau, cum am spus lui Moise. Ținutul vostru se va întinde de la pustie și Liban pînă la rîul cel mare, rîul Eufrat, toată țara Hetiților, și pînă la marea cea mare (Mediterana), spre apusul Soarelui. Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cît vei trăi. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise : nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi“. (Iosua 1 : 1—5).

Înaintea începerii campaniei militare îndreptate împotriva Canaanului, trebuia trecut Iordanul. Acesta a fost și primul sprijin direct primit de evrei : „Cînd veți vedea chivotul legămîntului Domnului, Dumnezeului Vostru, dus de preoți, care sînt din neamul Leviților, să plecați din locul în care sînteți, și să porniți după el... Și de îndată ce preoții care duc chivotul Domnului, Dumnezeului

întregului pămînt, vor pune talpa piciorului în apele Iordanului, apele Iordanului se vor despica în două, și anume apele care se pogoară din sus se vor opri grămadă". (Iosua 3 : 3, 13).

Lucrurile s-au petrecut întocmai. Explicabil, dacă avem în vedere cele două elemente : slava, care insoțea poporul lui Israel și chivotul, prin intermediul „mărturiei" din interiorul său putînd fi aplicate forțele fizice responsabile de oprirea apelor.

În cucerirea țării Canaanului, evreii au fost ajutați, se pare, și de persoane din altă lume, dotate cu arme deosebite. Să urmărim un exemplu : „Pe cînd Iosua era lîngă Ierihon, a ridicat ochii, și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mînă. Iosua s-a dus spre el, și i-a zis : „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri".

El a răspuns : „Nu. Ci eu sînt Căpetenia oștirii Domnului, și acum am venit." Iosua s-a aruncat cu fața la pămînt, s-a închinat, și a zis : „Ce spune Domnul Meu robului său ?" (Iosua 5 : 13—14).

Cîteva efecte ale acestor „săbii" le-am văzut la „îngerii" din Sodoma : orbire, teleportare etc.

Să vedem cum a fost cucerit Ierihonul, care se afla la aproximativ 10 km de Iordan : „Ierihonul era închis și întărit de teama copiilor lui Israel. Nimeni nu ieșea din el și nimeni nu intra în el. Domnul a zis lui Iosua : „Iată, dau în mîinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, pe vitejii lui ostași. Înconjurați cetatea, voi toți bărbații de război, dînd ocol cetății o dată. Așa să faci șase zile. Șapte preoți să poarte înaintea chivotului șapte trîmbițe de corn de berbece ; în ziua a șaptea, să înconjurați cetatea de șapte ori, și preoții să sune din trîm-

bițe. Cînd vor suna lung din cornul de berbec, și cînd veți auzi sunetul trîmbiței, tot poporul să scoată mari strigăte. Atunci zidul cetății se va prăbuși și poporul să se suie, fiecare drept înainte.“ (Iosua 6 : 1—5).

Fenomenul este explicabil, deoarece, prin chivot, în timpul celor 7 zile cît a fost plimbat în jurul cetății se puteau emite probabil ultrasunete, care aveau să distrugă rezistența zidurilor.

Cred că o dovadă în plus pentru această ipoteză, este și cererea făcută poporului, de a scoate mari strigăte, ce vor duce la prăbușirea zidurilor.

Dr. John Garstang, directorul Școlii Britanice de Arheologie din Ierusalim și al Departamentului de Studii Antice al Guvernului Palestinian a excavat ruinele Ierihonului (1929—1936).

El a găsit dovezi formate din vase de lut și scarabee, potrivit cărora s-a stabilit că cetatea fusese nimicită în jurul anilor 1400 în. de Hr., coincizînd astfel cu data lui Iosua.

Dr. Garstang a constatat că, într-adevăr, zidul se prăbușise. Era un zid dublu, între cele două ziduri existînd o distanță de 4,5 metri : zidul din afară era gros de 1,82 metri, zidul interior de 3,6 metri, ambele avînd o înălțime de vreo 9 metri. El consideră că zidul a fost clătinat de un cutremur, care, după părerea mea, putea alături de factorii amintiți mai sus, să fie produs în zona respectivă, mai ales dacă ne amintim că acolo era și Căpetenia oștirii Domnului cu „sabia“ în mînă.

Voi prezenta un fragment din lucrarea lui P. Popovici „Biblia este totuși adevărată“ în care ne este prezentat un aspect deosebit de interesant din Cartea lui Iosua 10 : 12,13.

În text ni se relatează cum Iosua, fiind în luptă cu cinci împărați ai Amoriților la un moment dat a strigat: „Oprește-te soare asupra Gabaonului și tu lună asupra văii Aialonului!“ Și soarele s-a oprit și luna și-a întrerupt mersul, pînă ce poporul s-a răzbunat pe vrăjmașii lui. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape, o zi întreagă.

Unii ca să scape mai ușor, spun că aici e un limbaj poetic și că bătălia fiind grea, lui Iosua i s-a părut că au fost două zile legate laolaltă.

Cei ce spun acestea nu țin cont de citatul din Cartea Dreptului și de afirmația lui Iosua din v. 14: „N-a mai fost nici o zi ca aceea, nici înainte, nici după aceea, cînd Domnul să fi ascultat glasul unui om, căci Domnul lupta pentru Israel“.

Alții spun ironic: „Nu vedeți că dintru început Biblia nu spune adevărul? Fiindcă oricine știe azi că nu soarele se învîrtește în jurul pămîntului, ci pămîntul se învîrtește în jurul soarelui; iar ziua și noaptea se datoresc mișcării pămîntului în jurul axei sale. Astfel, chiar dacă soarele s-ar fi oprit, tot nu ar fi fost o zi mai lungă. Privind așa lucrurile ni se pare că aici Biblia a dat greș. Dar se poate oare așa ceva?

Biblia nu este manual de știință, dar ea spune adevărul. Și noi cei de astăzi, care sîntem așa de familiari cu mișcarea de rotație și de revoluție a pămîntului, noi care știm precis că nu soarele se învîrtește în jurul pămîntului, totuși folosim expresii contrare științei, ca: „soarele răsare la...“; „soarele apune la..., răsărit de soare la mare“; „apus de soare“ etc. Chiar și astronomii uzitează asemenea expresii. Orice copil îi poate înfrunta spunîn-

du-le : „Nu-i adevărat, ci pămîntul s-a învîrtit". Şi totuşi acesta este limbajul pe care-l folosim, deşi nu e în acord cu ştiinţa. Atunci de ce să mustrăm pe Iosua, cînd el foloseşte un limbaj ca al nostru ?

Textul biblic ne spune că soarele s-a oprit. În original „opreşte-te" are şi sensul „stai liniştit". Noi am zice că-i acelaşi lucru să te opreşti sau să stai liniştit. Şi totuşi există o deosebire. Textul acesta a provocat o cercetare minuţioasă din partea multora. E adevărat sau nu, ce a spus Iosua ? Cum putea soarele să se oprească ? Avea rost ? Sau care ar fi fost urmarea dacă ar fi stat liniştit ? Newton a demonstrat că pămîntul ar putea fi încetinit, fără ca locuitorii lui să simtă un apreciabil şoc în privinţa aceasta. Din cercetările efectuate de oamenii de ştiinţă, au ieşit cîteva confirmări că relatarea lui Iosua este adevărată ; ziua aceea a fost aproape dublă.

Una este confirmarea istorică. Herodot, istoricul grec care a trăit cu 480 ani înainte de Hristos, ne spune că preoţii egipteni i-au arătat o descriere a unei zile lungi. Scrierile vechi chineze la fel vorbesc de o zi lungă în timpul domniei împăratului Yeo, care a fost contemporan cu Iosua. Pe la începutul secolului al XX-lea, amiralul Palmer a descoperit în Mexico un document, care spune că soarele s-a oprit pentru aproape o zi întreagă în anul „celor şapte iepuri" , care corespunde cu anul în care Iosua a cucerit Canaanul. La aceasta, adăugaţi Cartea Dreptului, scrisă în Palestina, deci, vechile scrieri ale egiptenilor, ale grecilor, ale chinezilor, ale mexicanilor şi ale evreilor vorbesc despre o zi lungă. Dacă nu a fost o zi lungă, de ce scriu egiptenii, grecii, chinezii şi mexicanii de

spre o așa zi ? Oare să-i fi mituit Iosua ca ei să scrie așa, spre a confirma Biblia ? Sau cei ce tăgăduiesc astăzi sînt mai deștepți, încît știu ce s-a petrecut atunci, mai bine decît cei de atunci ?

Un adevăr se stabilește pe baza a doi sau trei martori. Aici avem un îndoit număr de martori. Afirmația lor se întemeiază pe fapte, pe cunoaștere. Tăgăduirea se întemeiază pe nepricepere. Oamenii nu pot pricepe cum s-a putut opri soarele. Dar alții, care trăiesc la ecuator, nu pot pricepe cum îngheață apa, alții nu pricep cum se formează imaginea în tubul catodic sau cum calculează creierul electronic. Oare e cinstit să tăgăduim ceea ce nu pricepem ?

Alta este confirmarea matematică. Anumiți astronomi au cercetat pe bază de calcule să vadă dacă a fost sau nu o zi mai lungă așa cum spune Biblia. Astfel, Profesorul Totten din America a făcut calcule astronomice pe care le-a publicat. Luînd echinocțiile, eclipsele, tranzitele și mergînd cu calculele de la prezent înapoi la solstițiul de iarnă a zilei lui Iosua, a găsit că acțiunea s-a petrecut într-o zi de Miercuri, iar calculînd invers, de la creație spre Iosua, acțiunea a căzut într-o zi de Marți. El a demonstrat că în istoria lumii a fost introdusă o zi, care nu este alta decît ziua dublă a lui Iosua. Cercetătorul W. Maunders de la Observatorul Regal Greenwich, de asemenea a publicat un studiu asupra aceluiași subiect ; și prin calcule, a stabilit nu numai data, ci și timpul zilei cînd senzaționalul fenomen a avut loc.

O a treia e confirmarea electronică, în 1970, ziarul „Evening World“ din Spencer, Indiana, U.S.A. a fost primul care a publicat știrea. Revista „The Sword of the Lord“ redă știrea după cum urmează :

„Dl. Harold Holl, președintele Companiei Curtis Engine din Baltimore, Md. și consultant în programul spațial, a relatat următoarele : „Cred că unul din cele mai uimitoare lucruri pe care le are Dumnezeu pentru noi azi, s-a petrecut recent cu astronauții și bărbații de știință spațială de la Green Belt, Maryland. Ei controlează cum va fi poziția soarelui, a lunii, a planetelor în spațiu peste o sută de ani, peste o mie de ani. Noi trebuie să cunoaștem aceste date, ca să nu lansăm un satelit și să se izbească de ceva și astfel să fie scos din orbită. Noi trebuie să fixăm orbita în funcție de viața satelitului și de poziția planetelor, ca să nu fie dată peste cap lucrarea. Cu ajutorul calculatorului electronic măsurau veacurile înainte și înapoi. Deodată s-a oprit. Calculatorul a stopat și a dat un semnal roșu, ceea ce înseamnă că e o greșeală, ori la informațiile introduse în el, ori la rezultatele comparate cu standardele. Au fost chemați specialiștii să vadă dacă e bun calculatorul. Aceștia l-au controlat și au spus : „E perfect“. Șeful operațiunilor I.B.M. a întrebat : „Care-i necazul ? — „Am găsit că e o zi lipsă în scurgerea vremii“. Toți au dat din cap. Tăcere.

„Din grup, unul mai religios a zis : „Știți, pe cînd eram la Școala Duminicală, ni s-a spus despre o oprire a soarelui.“ Ceilalți nu l-au crezut, dar nu aveau alt răspuns. Astfel au zis : „Arată-ne !“ I-au adus o Biblie și el a căutat la Iosua 10 : 12—14 și a citit textul... Aici e ziua lipsă. Au mers cu calculatorul la vremea arătată și au găsit-o, dar nu era destul. Timpul scurs care lipsea, găsit pe vremea lui Iosua, era numai 23 ore și 20 minute, nu o zi întreagă. Au citit iarăși Biblia și el le-a spus : „aproape o zi întreagă“.

„Aceste simple cuvinte în Biblie sînt importante dar ei erau în încurcătură, căci dacă nu poţi da socoteală de 40 minute, te va încurca și peste o mie de ani. Patruzeci de minute trebuiau găsite, căci puteau fi înmulţite de multe ori pe orbite. Atunci cel credincios și-a adus aminte că undeva în Biblie scrie că soarele a mers înapoi. Cosmonauţii i-au răspuns că și-a ieșit din minţi. Dar au luat Cartea și au găsit la 2 Împăraţi 20 : 8—11 „Și Domnul a dat cu zece trepte înapoi umbra din locul în care se pogorîse pe cadranul soarelui lui Ahaz". Zece trepte sînt exact 40 de minute. Douăzeci și trei ore și douăzeci minute din Iosua cu 40 minute din 2 Împăraţi fac ziua întreagă lipsă. Cosmonauţii au trebuit să înscrie în jurnal ziua ce lipsește. „Calculatoarele electronice adeveresc Biblia. Cine s-ar fi gîndit vreodată că acea zi va putea fi detectată nu numai de creierul omului ci și de creierul electronic ? Într-un veac al necredinţei, Dumnezeu, pe cale de știinţă își demonstrează adevărul Cuvîntului Său. Ce minunate sînt căile Sale !

Totuși, cum a putut să fie o zi mai lungă ? Pentru noi e greu de priceput. Dacă cele trei miliarde și ceva de locuitori ne-am opinti să oprim pămîntul din mersul lui, nu am reuși. Dar, luînd prin analogie, mersul unei locomotive în plină viteză nu poate fi oprită de o mie de persoane ce s-ar așeza pe linii, ci, doar i-ar măcelări pe toţi. Totuși locomotiva e oprită de un singur om, de mecanic, printr-o simplă mișcare de manivelă. El are stăpînire asupra ei și o poate opri. Cu mult mai mult, Dumnezeu, care a creat toate și conduce toate, poate face așa ceva.

Cu Dumnezeu se poate înţelege ziua lungă a lui Iosua. Fără El este imposibil să o explici. Azi, de

la distanță, prin simpla apăsare de buton, omul poate porni și opri rachete mari, gigantice, purtătoare de sateliți. Să-i dăm voie și lui Dumnezeu să poată face așa ceva și cu satelitul soarelui, cu Pămîntul.

După moartea lui Iosua, națiunea ebraică nu a avut nici un guvern central puternic.

Israeliții erau o confederație de 12 seminții independente, fără nici o forță centrală care să le unească, în afară de Dumnezeul lor. Această perioadă de la 1400 în. de Hr. pînă 1100 în. de Hr. este cunoscută drept perioada judecătorilor. Forma de guvernămînt din zilele judecătorilor se numește „teocrație" ; prin faptul că Dumnezeu Însuși era Conducătorul direct al națiunii.

Poporul însă nu l-a tratat pe Dumnezeu cu seriozitatea cuvenită și tot mereu a căzut în idolatrie. Aflați într-o stare de anarhie de multe ori, hărțuiți mereu de război civil și înconjurați de dușmani puternici care au încercat de nenumărate ori să-i extermine, israeliții au avut o dezvoltare foarte lentă, atingînd faza finală ca națiune mare, abia tîrziu, în zilele lui Samuel și David, cînd s-au închegat într-un regat.

În această perioadă, vor exista din nou comunicări cu Dumnezeu prin intermediul chivotului, precum și apariții ale „îngerului". Să urmărim cîteva exemple : „Și copiii lui Israel au întrebat pe Domnul ; acolo se găsea atunci chivotul legămîntului lui Dumnezeu". (Judecători 20 : 27).

„Îngerul Domnului s-a suit din Ghilgal la Bochim, și a zis : „Eu v-am scos din Egipt, și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că v-o voi da". (Judecători 2 : 1).

Importantă este și descrierea vestirii nașterii lui Samson : „Îngerul Domnului s-a arătat femeii și i-a

zis : „Iată că tu eşti stearpă şi n-ai copii : dar vei rămîne însărcinată şi vei naşte un fiu"... Femeia s-a dus şi i-a spus bărbatului ei : „Un om al lui Dumnezeu a venit la mine, şi avea înfăţişarea unui înger al lui Dumnezeu, o înfăţişare înfricoşată". (Judecători 13 : 3, 6).

Cred că această femeie nu s-a speriat de acest „om al lui Dumnezeu" care, aşa cum am văzut în exemplele anterioare ne este foarte asemănător, ci de aparatul individual de zbor, „de înger".

După o nouă întîlnire, de astă dată împreună cu soţul ei, au văzut că, „Îngerul Domnului S-a suit în flacăra altarului". (Judecători 13 : 20).

Spre sfîrşitul perioadei judecătorilor s-a născut Samuel, cel care va face legătura între Judecători şi Regat. (aprox. 1100 în. de Hr.) Se pare că el a fost întemeietorul unui ordin propriu-zis de profeţi ce avea menirea, datorită degenerării instituţiei preoţeşti, să pună o stavilă morală asupra abaterilor preoţilor şi ale regilor.

Profeţii aceştia şi-au desfăşurat activitatea de-a lungul unei perioade de aproximativ 300 de ani, înainte de vremea celorlalţi profeţi care au scris ultimele 17 cărţi ale Vechiului Testament. Cei mai importanţi au fost : Samuel, organizatorul regatului, Natan, sfetnicul lui David, Ahija, sfetnicul lui Ieroboam, Ilie şi Elisei, cei care au condus lupta contra lui Baal.

Pînă acum, forma de guvernămînt fusese, aşa cum am văzut, teocraţia.

În această perioadă, Dumnezeu va permite acestei naţiuni să se unească, sub conducerea unui rege. Primul rege a fost Saul (cca. 1053 în. de Hr.), apoi David (cca. 1013 în. de Hr.) urmat de Solomon

(cca. 973 în. de Hr.). Perioada lui David și Solomon a fost perioada cea mai fericită a istoriei ebraice. David a fost un războinic, Solomon a fost constructor. David a întemeiat Regatul, Solomon a construit templul. În lumea din afară, era epoca lui Homer, începutul istoriei grecești. Egiptul, Asiria și Babilonul erau slabe în vremea aceea, iar Israelul era regatul cel mai puternic din toată lumea : Ierusalimul era orașul cel mai frumos, iar Templul, clădirea cea mai minunată de pe pămînt. De la capătul pămîntului veneau oamenii să audă înțelepciunea lui Solomon și să-i vadă orașul. Renumita regină din Saba a exclamat : „Nici pe jumătate nu mi s-a spus".

Regatul a durat 120 de ani : Saul — 40 ani, David — 40 ani, Solomon — 40 ani. După moartea lui Solomon regatul a fost divizat : zece seminții au format regatul de nord, Israelul, iar Iuda și Beniamin — au format regatul de sud, numit Iuda.

Regatul de nord a durat peste 200 de ani și a fost nimicit de Asiria. (721 în. de Hr.). Regatul de sud a durat cu puțin peste 300 de ani și a fost nimicit de Babilon (aprox. 600 în. de Hr.).

Din punct de vedere religios ambele regate au căzut de la credința în Dumnezeu la practicile idolatre, slujindu-i lui Baal și altor zeități aparținînd popoarelor învecinate.

Și în această perioadă a împăraților, elementele care constituie axul studiului nostru, se manifestă : mă refer la chivot și îngerul Domnului. Să urmărim cîteva exemple :

„Cînd au venit toți bătrînii lui Israel, preoții au ridicat chivotul... În clipa cînd au ieșit preoții din Locul Sfînt, norul a umplut casa Domnului". (1 Împărați 8 : 3, 10).

„Pe cînd mergeau ei vorbind (Ilie și Elisei), iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vîrtej de vînt". (2 Împărați 2 : 11).

În cartea lui Ezechiel vom asista la o descriere amănunțită a acestor „cai de foc" numiți acolo „heruvimi", precum și la o răpire asemănătoare celei a lui Ilie, dar, cu readucerea pe pămînt a acestuia.

„Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat dis-de-dimineață și a ieșit. Și iată că o oaste înconjura cetatea cu cai și care (oastea sirienilor). Și slujitorul a zis omului lui Dumnezeu : „Ah, domnul meu, cum vom face ?" El a răspuns : „Nu te teme, căci mai mulți sînt cei cu noi decît cei cu ei". Elisei s-a rugat, și a zis : „Doamne deschide-i ochii să vadă („ochii minții"). Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și care de foc împrejurul lui Elisei". (2 Împărați 6 : 15—17). Deci, reprezentanții acestei lumi erau printre evrei, ochii lor fiind împiedicați să-i vadă.

Observarea Lor se poate face, după părerea mea, prin două mijloace : primul, de deschidere a „ochilor minții", adică dirijarea de către Ei a unor funcții spirituale la care omul nu are acces, (poate doar persoanele numite „extrasenzoriale") iar al doilea, se referă la materializarea lor, urmată de dematerializare.

Acceptarea acestei proprietăți de materializare / dematerializare, prin dirijarea unor forțe fizice pe care noi nu le cunoaștem, poate constitui, și o explicație legată de disparițiile misterioase de nave și avioane în Triunghiul Bermudelor.

Siguranța lui Elisei legată de sprijinul militar pe care-l vor primi evreii în lupta cu Asirienii era

perfect întemeiată, deoarece : „în noaptea aceea a ieşit Îngerul (Nava) Domnului şi a ucis în tabăra Asirienilor o sută optzeci şi cinci de mii de oameni (numărul este probabil de o sută de ori mai mare decît cel real). Şi cînd s-au sculat dimineaţa, iată că toţi erau nişte trupuri moarte : „Atunci Sanherib, împăratul Asiriei, şi-a ridicat tabăra, a plecat şi s-a întors. Şi a locuit la Ninive“. (2 Împăraţi 19 : 35—36).

PLIMBĂRILE LUI EZECHIEL CU SLAVA (NAVA) DOMNULUI

După perioada regilor, a urmat, aşa cum am afirmat anterior, robia. Despre această perioadă nu mai există relatări ale unor eventuale comunicări prin intermediul chivotului, dar, avem în schimb, relatări ample ale contactelor directe avute de profeţii lui Israel, cu Dumnezeu. Dintre acestea am ales pe cele avute de Ezechiel, Daniel, Zaharia.

Ezechiel a fost un profet al Captivităţii. A fost dus în robie în anul 597 în. de Hr.

Daniel a fost dus în Babilon din tinereţe, unde a trăit tot timpul cît a ţinut robia babiloniană a evreilor, ocupînd funcţii înalte în imperiile babilonian şi persan.

Zaharia, împreună cu Hagai, după întoarcerea din captivitate (aprox. 536 în. de Hr.) au participat la clădirea Templului. (520—516 în. de Hr.).

Şi acum exemplele :

„În al treizecilea an, în a cincea zi a lunii a patra, pe cînd eram între prinşii de război de la rîul Che-

bar, s-au deschis cerurile şi am avut vedenii dumnezeieşti. În a cincea zi a lunii — era în anul al cincilea al robiei împăratului Ioaiachin, Cuvîntul Domnului a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în ţara Haldeilor, lîngă rîul Chebar, şi acolo a venit mîna Domnului peste el.

M-am uitat, şi iată că a venit de la miazănoapte un vînt năpraznic, un nor gros, şi un snop de foc, care răspîndea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită care ieşea din mijlocul focului.

Tot în mijloc, se mai vedeau patru făpturi vii, a căror înfăţişare avea o asemănare omenească. Fiecare din ele avea patru feţe, şi fiecare avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte şi talpa picioarelor lor era ca a piciorului unui viţel, şi scînteiau ca nişte aramă lustruită. Sub aripi, de cele patru părţi ale lor, aveau nişte mîini de om ; şi toate patru aveau feţe şi aripi. Aripile lor erau prinse una de alta. Şi cînd mergeau, nu se întorceau în nici o parte, ci fiecare mergea drept înainte. Cît despre chipul feţelor lor era aşa : înainte, toate aveau faţă de om ; la dreapta lor, toate patru aveau cîte o faţă de leu, la stînga lor toate patru aveau cîte o faţă de bou, iar înapoi, toate patru aveau cîte o faţă de vultur.

Aripile fiecăreia erau întinse în sus, aşa că două din aripile lor ajungeau pînă la cele învecinate, iar două le acopereau trupurile. Fiecare mergea drept înainte, şi anume încotro le mîna duhul să meargă, într-acolo mergeau ; iar în mersul lor nu se întorceau în nici o parte.

În mijlocul acestor făpturi vii era ceva ca nişte cărbuni de foc aprinşi, care ardeau ; şi ceva ca nişte făclii umbla încoace şi încolo printre aceste făpturi

vii (probabil dispozitive electronice ce comandau acești heruvimi — roboți, care, vom vedea alcătuiau baza de aterizare și decolare a slavei) ; focul acesta arunca o lumină strălucitoare, și din el ieșeau fulgere. Făpturile vii însă cînd alergau și se întorceau, erau ca fulgerul. Mă uitam la aceste făpturi vii și iată că pe pămînt, afară de făpturile vii, era o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor.

Înfățișarea acestor roate și materialul din care erau făcute, păreau de hrisolit și toate patru aveau aceeași întocmire. Înfățișarea și alcătuirea lor erau de așa fel încît fiecare roată părea că este în mijlocul unei alte roate. Cînd mergeau, alergau pe toate cele patru laturi ale lor, și nu se întorceau deloc în mersul lor. Aveau niște obezi de o înălțime înspăimîntătoare, și pe obezile lor cele patru roate erau pline cu ochii de jur împrejur (tot dispozitive electronice).

Cînd mergeau făpturile vii, mergeau și roatele pe lîngă ele : și cînd se ridicau făpturile vii de la pămînt se ridicau și roatele.

Unde le mîna duhul să meargă, acolo mergeau, încotro voia duhul ; și împreună cu ele se ridicau și roatele, căci duhul făpturilor vii era în roate. Cînd mergeau făpturile vii, mergeau și roatele ; cînd se opreau ele, se opreau și roatele, cînd se ridicau de pe pămînt se ridicau și roatele căci duhul făpturilor vii era în roate" (Ezechiel 1 : 1—21).

Pînă aici a fost deci, descrierea heruvimilor — roboți, cu cele 4 fețe, cu roțile, ochii, „făcliile" ce reprezintă, probabil, dispozitive electronice. Aceștia formau trenul de aterizare și decolare a navei.

Urmele lăsate de OZN-uri la locul aterizării indică și ele, existența unei mari diversități de tre-

nuri de aterizare. Există OZN-uri cu 3, 4 sau 6 suporţi.

Urmează descrierea navei, sau slavei : „Deasupra capetelor făpturilor vii era ceva ca o întindere a cerului, care semăna cu cristalul strălucitor ; și se întindea în aer sus, peste capetele lor. Sub cerul acesta, aripile lor stăteau drepte, întinse una spre alta și mai aveau fiecare cîte două aripi, care le acopereau trupurile“ (Ezechiel 1 : 22—23).

Să vedem cum funcționa ansamblul slavă-heruvimi : (Figura 2).

Întinderea „cerului“, asemănătoare cu cristalul strălucitor

SLAVA (NAVA) DOMNULUI

Heruvimii cu „aripile“ lor, „roțile“ lor, „fețele“ lor ce erau asemănătoare celor 4 fețe ale Sfinxului. Ei formau TRENUL DE ATERIZARE și DECOLARE A SLAVEI

„Cînd umblau, am auzit vîjîitul aripilor lor ca vîjîitul unor ape mari, și ca glasul Celui Atotputernic. Cînd mergeau, era un vuiet gălăgios ca al unei oștiri ; iar cînd se opreau își lăsau aripile în jos“. (Ezechiel 1 : 24—25).

Și acum, Cine o conducea : „Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie ; pe acest chip de scaun de domnie, se vedea ca un chip de om care ședea pe el. Am mai văzut iarăși o lucire de aramă lustruită ca niște foc, (echipamentul de zbor — n.a.) înlăuntrul căreia era omul acesta și care strălucea de jur împrejur : de la chipul rărunchilor lui pînă sus, și de la chipul rărunchilor lui pînă jos, am văzut ca un fel de foc, și de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare.

Ca înfățișarea Curcubeului, care sta în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului. Cînd am văzut-o, am căzut cu fața la pămînt și am auzit glasul Unuia care vorbea“. (Ezechiel 1 : 26—28).

Deci, Dumnezeu, din slavă, îi vorbește lui Ezechiel. Să vedem ce-i spune : „Du-te la prinșii de război, la copiii poporului tău, vorbește-le, și fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, să le spui : „Așa vorbește Domnul Dumnezeu“.

Și Duhul m-a răpit, și am auzit înapoia mea, dîrdîitul unui mare cutremur de pămînt : Slava Domnului s-a ridicat din locul ei. Am auzit și vîjîitul aripilor făpturilor vii care se loveau una de alta, uruitul roatelor de lîngă ele și dîrdîitul unui mare cutremur de pămînt“. (Ezechiel 3 : 11—13).

„Duhul m-a răpit“. Să ne reamintim de Lot (Geneza 19/10) : „dar bărbații aceia au întins mîna, au

tras pe Lot înăuntru la ei în casă și au încuiat ușa". Deci „duhul" reprezintă în acest context o forță fizică prin care e posibilă deplasarea corpurilor noastre în spațiu — telekinezie. Să revenim la Ezechiel : „Cînd m-a răpit Duhul și m-a luat mergeam amărît și mînios, și mîna Domnului apăsa tare peste mine. (forța antigravitațională — n.a.).

Am ajuns la Tel-Abib, la robii de război care locuiau la rîul Chebar, în locul unde se aflau ; și am rămas acolo, înmărmurit în mijlocul lor, șapte zile". (Ezechiel 3 : 14—15).

După cele 7 zile : „M-am sculat și m-am dus în vale : și iată că slava Domnului s-a arătat acolo, așa cum o văzusem la rîul Chebar". (Ezechiel 3 : 23).

„În al șaselea an, în ziua a cincea a lunii a șasea, pe cînd ședeam în casă, și bătrînii lui Iuda ședeau înaintea mea, mîna Domnului Dumnezeu a căzut peste mine.

(Deci, după 1 an, față de cap. I, în care a menționat anul al cincilea al robiei împăratului Ioiachim, a cincea zi a lunii a patra, slava reapare — n.a.).

M-am uitat, și iată că era un chip care avea o înfățișare de om ; de la coapse în jos, era foc, și de la coapse în sus era ceva strălucitor, ca niște aramă lustruită. (Din nou echipamentul — n.a.).

El a întins ceva ca o mînă, și m-a apucat de zulufii capului. Duhul m-a răpit între pămînt și cer, și m-a dus, în vedenii dumnezeiești, la Ierusalim... Și iată că slava Dumnezeului lui Israel era acolo, așa cum o văzusem în vale". (Ezechiel 8 : 1—4).

„Ceva ca o mînă" — din nou dispozitivul de teleportare.

„Apoi a strigat (Dumnezeu) cu glas tare la urechile mele : „Apropiați-vă voi care trebuie să pe-

depsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mînă".

Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mînă. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brîu (tot descriere a costumelor lor).

Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s-a îndreptat spre pragul casei... Și El le-a zis : „Spurcați casa și umpleți curțile cu morți... Ieșiți... Ei au ieșit și au început să ucidă în cetate". (Ezechiel 9 : 1—3, 7).

Asistăm la o intervenție directă, pentru pedepsirea idolatriei copiilor lui Israel.

„M-am uitat, și iată că pe cerul care era deasupra capului heruvimilor era ceva ca o piatră de safir ; deasupra lor se vedea ceva asemănător cu un chip de scaun de domnie.

Și Domnul a zis omului aceluia îmbrăcat în haine de in : „Vîră-te între roatele de sub heruvimi, umple-ți mîinile cu cărbuni aprinși care sînt între heruvimi, și împrăștie-i peste cetate". Și el s-a vîrît între roate sub ochii mei.

Heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei, cînd s-a vîrît omul acela între roate, iar norul a umplut curtea dinăuntru.

Atunci slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi, și s-a îndreptat spre pragul casei, așa încît Templul s-a umplut de nor, și curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului.

Vîjîitul aripilor heruvimilor s-a auzit pînă la curtea de afară, ca glasul Dumnezeului Celui Atotputernic cînd vorbește. Cînd a poruncit deci omului aceluia îmbrăcat în haina de in să ia foc dintre

roate, dintre heruvimi, omul acesta s-a dus și s-a așezat lîngă roate. Atunci un heruvim a întins mîna între heruvimi spre focul care era între heruvimi, a luat foc și l-a pus în mîinile omului aceluia îmbrăcat cu haina de in. Şi omul acesta l-a luat, și a ieșit afară.

La heruvimi se vedea ceva ca o mînă de om subt aripile lor". (Ezechiel 10 : 1—8).

Pe lîngă slava care decolează de pe heruvimi, încă un nou amănunt : între heruvimi era un „foc de cărbuni aprinși" — motorul navei cu încărcătura nucleară, presupun, deoarece, omul cu haina de in a primit dispoziție să ia din acești cărbuni și să-i împrăştie în cetate tot în scop de nimicire. Și încă ceva : nu a luat direct, ci cu mîna unui heruvim, care era asemănătoare celui de om (probabil un dispozitiv de prindere). Sistemele de propulsie ale aparatelor neidentificate sînt variate ca și forma OZN-urilor. Astfel, pot fi : cu jet, cu radiații, cum este în exemplul de mai sus.

„Și heruvimii s-au ridicat. Erau făpturile vii pe care le văzusem lîngă Chebar... Slava Domnului a plecat din pragul Templului, și s-a așezat pe heruvimi.

Heruvimii și-au întins aripile, și s-au înălțat de pe pămînt subt ochii mei". (Ezechiel 10 : 15, 18—19).

„După aceea, heruvimii și-au întins aripile, însoțiți de roți, și slava Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor.

Slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății, și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății.

Pe mine însă m-a răpit Duhul și m-a dus iarăși în vedenie, prin Duhul lui Dumnezeu, în Haldea la prinsii de război". (Ezechiel 11 : 22—24).

„Şi iată că slava Domnului lui Israel venea de la răsărit. Glasul său era ca urletul unor ape mari, şi pămîntul strălucea de slava Sa... Am auzit pe cineva vorbindu-mi din casă, şi un om stătea lîngă mine. El mi-a zis : „Fiul Omului, acesta este locul Scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele : aici voi locui veşnic în mijlocul copiilor lui Israel". (Ezechiel 43 : 2, 6, 7).

„Pe cînd eu, Daniel, aveam vedenia aceasta, şi căutam s-o pricep, iată că înaintea mea stătea cineva, care avea înfăţişarea unui om.

Şi am auzit un glas de om în mijlocul rîului Ulai, care a strigat şi a zis : „Gavrile, tîlcuieşte-i vedenia aceasta". (Daniel 8 : 15—16).

„Pe cînd vorbeam eu încă în rugăciunea mea, a venit repede în zbor iute, omul Gavril, pe care-l văzusem mai înainte într-o vedenie". (din nou aparatele de zor individuale — n.a.). (Daniel 9 : 21).

„Am ridicat ochii, m-am uitat, şi iată că acolo stătea un om îmbrăcat în haine de in şi încins la mijloc cu un brîu de aur din Ufaz.

Trupul lui era ca o piatră de hrisolit, faţa-i strălucea ca fulgerul şi ochii îi erau ca nişte flăcări ca de foc ; dar braţele şi picioarele semănau cu nişte aramă lustruită, şi glasul lui tuna ca vuietul unei mari mulţimi". (Daniel 10 : 5, 6).

„Am ridicat din nou ochii, şi m-am uitat şi iată că era un sul de carte, care zbura... are o lungime de douăzeci de coţi şi o lăţime de zece coţi". (1 cot are aproximativ 0,60 m). Deci 12/6 m. Dimensiunea unui posibil aparat individual de zbor (Zaharia 5 : 1, 2).

Cu aceste aspecte din viaţa profeţilor Ezechiel, Daniel şi Zaharia închei prezentarea exemplelor le-

gate de contactele directe ale poporului lui Israel cu Dumnezeu, contacte avute, aşa cum am văzut, în toată perioada istoriei lor, descrisă în Vechiul Testament.

La încheierea Vechiului Testament, în jurul anului 430 în. de Hr. Iuda era o provincie persană. Aceasta a rămas o putere mondială încă aproximativ o sută de ani, timp în care nu se cunosc prea multe despre istoria evreilor. A urmat apoi perioada greacă (331—167 în. de Hr.) cînd Alexandru cel Mare a cucerit ţările care fuseseră sub stăpînirea Egiptului, Asiriei, Babilonului şi Persiei. Cu ocazia invadării Palestinei, el a dat dovadă de multă înţelegere faţă de evrei, cruţînd Ierusalimul şi acordînd imunitate evreilor, pentru ca aceştia să se poată stabili în Alexandria.

Între 167—63 în. de Hr. a urmat o perioadă de independenţă, după care în anul 63 în. de Hr., Palestina a fost cucerită de romani, care au fost conduşi de Pompei. Antipater a fost numit dregător al Iudeii. El a fost urmat de fiul lui, Irod cel Mare, care a fost rege al Iudeei (37 în. de Hr. — 3 d. Hr.), în timpul lui avînd loc naşterea lui Isus Cristos.

În concluzie, se poate afirma că, asupra acestei perioade, cuprinsă între anul 430 în. de Hr. şi cea a naşterii lui Isus Cristos, nu există prea multe documente care să poată fi analizate din punctul de vedere al unor contacte între Dumnezeu şi poporul Său.

Vechiul Testament cuprinde deci, istoria legăturilor lui Dumnezeu cu naţiunea ebraică în scopul de a-l aduce în lume pe Mesia, pentru toate popoarele. Deşi studiul făcut nu este axat pe tema profeţilor, trebuie să afirm că aproape toate cărţile Vechiului Testament, cuprind referiri la venirea lui

Mesia. În acest timp, Dumnezeu, în providenţa Sa, pregătea naţiunile pentru acest eveniment. Grecia a unificat civilizaţiile Asiei, Europei şi Africii, stabilind o singură limbă universală : greaca. Roma a făcut din lumea întreagă un singur imperiu, iar drumurile romane au făcut posibil accesul spre toate colţurile acestei lumi, favorabil vestirii Evangheliei lui Cristos. Scopul lui Dumnezeu era următorul : prin Naşterea, Moartea şi Învierea lui Isus să pună bazele unei credinţe adevărate, într-un Dumnezeu adevărat, care s-a făcut părtaş oamenilor în bucuriile şi necazurile acestei lumi.

PRIMA APARIŢIE PE PĂMÎNT A CONDUCĂTORULUI OMENIRII, ISUS CRISTOS. REAPARIŢIA NAVEI SPAŢIALE (SLAVEI), DOVADA ZDROBITOARE A ORIGINII SALE EXTRATERESTRE ŞI ELEMENT PRINCIPAL DE LEGĂTURĂ ÎNTRE VECHIUL ŞI NOUL TESTAMENT

Evreii nu l-au recunoscut pe Isus ca Mesia, iar actualmente, majoritatea oamenilor îl acceptă (cel mult) doar din punct de vedere istoric, negînd originea sa divină. Cred că aceste jigniri aduse Personalităţii Sale pot dispare, doar în momentul în care vor exista dovezi clare, conform cărora ar fi fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. O lumină în acest sens ar putea aduce şi faptul că, în Noul Testament, vom reîntîlni temele de bază ale studiului nostru : slava, norul, îngerul. Cu alte cuvinte, dacă acceptăm că în Vechiul Testament poporul evreu a fost condus de Dumnezeu, care le apărea în slavă şi lupta alături de ei, sîntem nevoiţi să acceptăm,

văzînd că această slavă apare și în timpul vieții lui Isus, după o perioadă lungă de absență, că Acesta a fost cu adevărat Fiul lui Dumnezeu.

Prezența acesteia în timpul vieții lui Isus și, după cum vom vedea și în Apocalipsul lui Ioan, precum și faptul că întîlnim din nou pe „îngerul Gavril" ce apare în Cartea lui Enoh și în Vechiul Testament, mă face să afirm că, reprezentanții acestei lumi paralele ne-au supravegheat pe tot parcursul istoriei noastre cu un scop bine determinat, pe care-l voi enunța după analizarea evenimentelor, importante pentru studiul nostru, din timpul lui Isus.

Primul eveniment a fost chiar înainte de apariția Sa pe pămînt — mă refer la vestirea nașterii Lui : „în luna a șasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galilea, numită Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria. Îngerul a intrat la ea, și i-a zis : „Plecăciune ție, căreia ți s-a făcut mare har ; Domnul este cu tine, binecuvîntată ești tu între femei". Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta. Îngerul i-a zis : „Nu te teme, Marie ; căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Și iată că vei rămîne însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare, și va fi chemat Fiul Celui Prea Inalt ; și Domnul Dumnezeu îi va da Scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacov în veci, și împărăția Lui nu va avea sfîrșit". Maria a zis îngerului : „Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat ?" Îngerul i-a răspuns : „Duhul Sfînt se va pogorî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea,

Sfîntul care Se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu". (Luca 1 : 26—35).

Pentru lămurirea acestui eveniment trebuiesc luate în seamă următoarele aspecte : prezenţa îngerului Gavril, care era reprezentantul unei alte lumi, deosebit de dezvoltate, şi afirmaţia acestuia conform căreia „Duhul Sfînt se va pogorî peste tine şi Puterea Celui Prea Înalt te va umbri". Cu alte cuvinte, cred că este vorba de o fecundare artificială, efectuată sub stare de hipnoză.

Primul episod în care reapare Slava, este cel referitor la păstorii din Betleem : „În ţinutul acela erau nişte păstori, care stăteau afară în cîmp, şi făceau de strajă împrejurul turmei lor. Şi iată că un înger al Domnului s-a înfăţişat înaintea lor, şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoşat foarte tare. Dar îngerul le-a zis : „Nu vă temeţi, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul ; astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul". (Luca 2 : 8—10).

Aşa cum am remarcat în Vechiul Testament, Dumnezeu era Cel care conducea Slava, Îngerul Domnului, la fel ca în exemplele anterioare, reprezentînd probabil un aparat individual de zbor, în care era Dumnezeu sau un slujitor al Acestuia.

Pentru a da acestui eveniment semnificaţia cuvenită şi a-l întipări profund în mintea păstorilor se produce un fenomen de materializare a persoanelor din această lume paralelă, asemănător celui relatat de Elisei, referitor la lupta contra Asirienilor, cînd a văzut „carele de foc" prin deschiderea „ochilor minţii". Să urmărim evenimentele : „Şi deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulţime de oaste cerească lăudînd pe Dumnezeu, şi zicînd :

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți lui". (Luca 2 : 13—14). După această apariție, „îngerii au plecat de la ei, ca să se întoarcă în cer" ; iar păstorii au zis unii către alții : „Haidem să mergem pînă la Betleem și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul". (Luca 2 : 15). Referitor la afirmația din urmă a păstorilor, cred că, și de astă dată în interiorul „îngerului" era tot Dumnezeu, păstorii spunînd că „Domnul" și nu „îngerul" le-a făcut cunoscut evenimentul.

Un eveniment important, care a însoțit nașterea lui Isus și a creat multe controverse, este cel al magilor, care afirmă că i-au văzut steaua în Răsărit. Aceștia, după ce trec pe la Împăratul Irod, pleacă să i se închine lui Isus : „Și iată că steaua, pe care o văzuseră în Răsărit, mergea înaintea lor, pînă ce a venit și s-a oprit deasupra locului unde era Pruncul". (Matei 2 : 9).

S-a calculat că a fost vorba de o conjuncție a lui Jupiter cu Saturn, în Zodia Peștilor, ceea ce a dus la apariția unei stele deosebite, de o strălucire extraordinară, dar, această ipoteză nu poate explica cum a mers steaua înaintea lor, pînă s-a oprit deasupra locului unde era Isus.

Părerea mea este alta : doar slava în care era Dumnezeu putea să-i călăuzească pe magi, așa cum a făcut-o 40 de ani cu poporul Său mare din pustiu.

O dovadă clară a faptului că Isus era reprezentantul acestei lumi paralele, este schimbarea Sa la față :

„Isus a luat cu el pe Petru, pe Ioan și pe Iacov, și S-a suit pe munte să se roage. Pe cînd Se ruga, I s-a schimbat înfățișarea feței, și îmbrăcămintea

i s-a făcut albă strălucitoare. Și iată că stăteau de vorbă cu El doi bărbați : erau Moise și Ilie, care se arătaseră în slavă, și vorbeau despre sfîrșitul Lui, pe care avea să-l aibă la Ierusalim... Pe cînd vorbea el astfel, a venit un nor, și i-a acoperit, umbra lui ; ucenicii s-au înspăimîntat cînd i-au văzut intrînd în nor. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea : „Acesta este Fiul Meu preaiubit : de El să ascultați". (Luca 9 : 28—31, 34—35).

Pentru impresionarea ucenicilor, și întărirea convingerii lor că Isus este Fiul lui Dumnezeu, a avut loc acest eveniment. Schimbarea la Față a lui Isus, făcută, subliniez, în apropierea Slavei, se putea realiza prin trimiterea din acestea a unor fascicule luminoase care să-l înconjoare, creîndu-i aceste haine strălucitoare. Slava și norul, reamintesc, reprezentau : masa în sine (slava), stratul de protecție contra radiațiilor emise de slavă (norul).

Împreună cu Dumnezeu, în Slavă, erau și alte două persoane descrise în Vechiul Testament : Moise și Ilie. Pentru Ilie, prezența lui în această lume paralelă este mai ușor de explicat deoarece, așa cum am văzut, el, asemănător lui Enoh, a fost „răpit" la cer într-un „car de foc".

În ceea ce-l privește pe Moise, acesta a murit și, „Domnul l-a îngropat în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor" (Deuteronom 34—6).

Părerea mea este că, după moartea sa, trupul lui Moise a fost „ridicat" la cer, unde a fost readus la viață, putînd astfel să apară în Slavă împreună cu Dumnezeu și Ilie. Mă bazez în această afirmație pe cîteva paragrafe din Biblie și cărțile apocrife, care odată erau studiate împreună cu Biblia, dar, din motive care țin de modul îngust al unor con-

fesiuni religioase de a vedea lucrurile, au fost excluse. Astfel :

„În Deuteronom cap. 34—6 scrie „Nimeni nu i-a cunoscut mormîntul pînă în ziua de azi".

În epistola lui Iuda, versetul 9 scrie : „Arhanghelul Mihail, cînd se împotrivea diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis : „Domnul să te mustre".

Cartea apocrifă al cărei titlu este „Înălțarea lui Moise", conține profeții atribuite lui Moise, cînd era pe moarte, profeții, pe care el le-ar fi încredințat lui Iosua.

Cenzurarea acestor cărți nu a făcut un serviciu lui Dumnezeu. Cred mai degrabă că, autorii acestor fapte urmăreau altceva — ținerea oamenilor în întuneric pentru ca, în numele afirmației inventate de ei „crede și nu cerceta", să poată obține cît mai multe avantaje materiale.

O dovadă că în vechime aceste cărți erau la loc de cinste, și erau citite împreună cu celelalte aparținînd Vechiul Testament, este că, același Iuda se referă la Enoh : „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, cînd a zis : „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă judecată împotriva tuturor..." (Iuda v. 14—15).

Revenind la Isus, vreau să citez două dintre afirmațiile sale, din care reiese siguranța pe care o avea, legată de apartenența Sa și la o altă lume, convingere, în care un rol capital l-a avut contactul cu Slava lui Dumnezeu, Ilie, Moise. Astfel, le va spune iudeilor : „voi sînteți de jos, le-a zis El Eu sînt de sus, voi sînteți din lumea aceasta Eu nu sînt din lumea aceasta". (Ioan 8 : 23).

Înaintea lui Pilat, Isus afirmă următoarele : „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă ar fi Impărăţia Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mîinile Iudeilor ; dar acum, Împărăţia Mea nu este de aici". (Ioan 18 : 36).

ÎNVIEREA ŞI ÎNĂLŢAREA LUI ISUS — ROLUL NAVEI SPAŢIALE (SLAVEI) ÎN ACESTE EVENIMENTE

Aşa cum am văzut, Isus, după schimbarea la faţă va discuta cu Ilie şi Moise despre sfîrşitul Lui de la Ierusalim.

Isus ştia că trebuie să moară, pentru ca, ulterior, prin răspîndirea credinţei în El, ca Fiu al Dumnezeului cel adevărat să poată fi spulberate orice alte forme aberante de închinare la zeităţi inexistente. Ştia de asemenea că va învia. Să analizăm acest eveniment : „La sfîrşitul zilei Sabatului, cînd începea să se lumineze, înspre ziua dintîi a săptămînii, Maria Magdalena şi cealaltă Marie au venit să vadă mormîntul. Şi iată, s-a făcut un mare cutremur de pămînt, căci un înger al Domnului s-a pogorît din cer, a venit şi a prăvălit piatra de la uşa mormîntului şi a şezut pe ea. Înfăţişarea lui era ca fulgerul şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, şi au rămas ca nişte morţi. Dar îngerul a luat cuvîntul, şi a zis femeilor : „Nu vă temeţi, căci ştiu că voi căutaţi pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici ; a înviat, după cum zisese. Veniţi de vedeţi locul unde zăcea Domnul : şi duceţi-vă de spuneţi ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morţi. Iată că El merge înaintea

voastră în Galilea ; acolo îl veţi vedea. Iată că v-am spus lucrul acesta". (Matei 28 : 1—7).

În acest fragment, întîlnim o descriere clară a acestei nave, care era albă ca zăpada şi avea o luminozitate deosebită, „ca fulgerul".

Aterizarea sa este însoţită de următoarele fenomene : cutremur de pămînt, prăvălirea pietrei de pe mormînt şi paralizarea străjerilor care „au rămas ca morţi".

Cîteva cuvinte despre paralizarea străjerilor. Brazilianul Onilson Patero, care a întîlnit un OZN declara : „Bineînţeles că voiam să fug, dar nu puteam mişca picioarele. Parcă erau împiedicate de un lasso electric".

Tot împiedicaţi, izbiţi, ţintuiţi, s-au simţit şi unii din locuitorii satului englez Warminster de lîngă Haytesbury, din Anglia, cînd un grup de OZN-uri au staţionat pe cer, în apropierea satului lor. Astfel, maiorul William Hill care se întorcea de la parada armatei, şi a cărui maşină s-a oprit brusc, declara, după dispariţia navelor : „Am putut să mă mişc, şi cînd am făcut contact motorul a pornit imediat".

Cred că în acest „înger" cu care ne-am întîlnit de nenumărate ori era Însuşi Dumnezeu care-L va duce pe Isus în Galilea, unde Se va arăta ucenicilor.

Pentru a masca acest eveniment deosebit, preoţii vor mitui pe străjeri învăţîndu-i să spună că : „ucenicii Lui au venit noaptea, pe cînd dormeam noi, şi l-au furat"... Ostaşii au luat banii, şi au făcut cum i-au învăţat, şi s-a răspîndit zvonul acesta printre Iudei pînă în ziua de astăzi". (Matei 28 : 13, 15).

Mă întreb un lucru : cum a fost posibil ca ucenicii lui Isus, care, în noaptea prinderii Sale L-au

abandonat, Petru, lepădîndu-se de El, să aibă după cîteva zile prilejul de a înfrunta străjile romane și forța de a deplasa această piatră deosebit de mare, pe care a șezut „îngerul". E imposibil deci, ca o piatră pe care stă o navă spațială, chiar dacă era un aparat individual de zbor, deci cu dimensiuni mai mici, să poată fi deplasată de niște ființe fricoase, hăituite de romani, oameni înfrînți psihic de faptul că Învățătorul lor în care și-au pus încrederea, a fost răstignit, și toate acestea în fața unor străjeri romani extrem de bine înarmați.

Mai mult. Cum ar fi putut să se instaleze credința în Învierea lui Isus, dacă ucenicii ar fi furat un mort ? S-a vehiculat ipoteza morții aparente, care se referă la faptul că Isus nu ar fi murit pe cruce și și-ar fi revenit în mormînt. E imposibil. O ființă chinuită atîta timp, supusă durerilor cumplite ale răstignirii nu putea deplasa piatra de la mormînt și să se strecoare neobservată printre gărzile romane. Mai mult, nu ar fi putut da ucenicilor convingerea că El este biruitorul morții.

În concluzie, se poate afirma că, același Dumnezeu care a urmărit îndeaproape evoluția poporului lui Israel, Dumnezeul lui Avraam, Isaac, Iacov este Cel care S-a ocupat de soarta Fiului Său, coborînd în „înger" și luîndu-L la bordul navei, unde, asemănător lui Moise a fost readus la viață. Acest episod al Învierii, cuprinde și alte aspecte, care pot apare drept neconcordante. Astfel, Ev. după Marcu afirmă : „Au intrat în mormînt, au văzut pe un tinerel șezînd la dreapta, îmbrăcat într-un veșmînt alb". (Marcu 16 : 5) .Sau Ev. după Luca : „Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s-au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare". (Luca 24 : 4).

Relatarea lui Ioan este : „Și au văzut doi îngeri în alb, șezînd în locul unde fusese culcat trupul lui Isus : unul la cap și altul la picioare". (Ioan 20 : 12).

Aceste relatări par a se completa și anume : după ce a fost văzut îngerul (nava) prăvălind piatra de la mormînt, ocupanții acesteia, bărbați îmbrăcați în haine strălucitoare, l-au luat pe Isus la bordul acesteia, ei așteptînd apoi, sosirea ucenicilor pentru a le comunica vestea învierii.

În cazul femeilor, din relatarea lui Matei, care au văzut și aterizarea îngerului și apoi au fost duse în mormînt, care era gol, explicația ar fi după mine următoarea : după ce au văzut prăvălirea pietrei de pe mormînt, „străjerii, au rămas ca niște morți". Cred că nu numai ei, ci și cele două femei, care n-au putut astfel vedea momentul în care Isus a fost dus în navă. După transportul Acestuia, femeile au fost trezite dintr-o posibilă stare de transă, indusă de ocupanții navei, și conduse la mormîntul gol.

În interiorul mormîntului, au fost găsite de către ucenici, fîșiile de pînză în care a fost învelit corpul lui Isus. Această pînză reprezintă ceea ce se cunoaște astăzi sub numele de „giulgiul de la Torino". Fotografiată la sfîrșitul sec. 19, imaginea s-a dovedit a fi un negativ. Pozitivul prezenta infinit mai multe detalii.

Fără idei preconcepute savanții secolului 20 au afirmat că imaginea poate fi „orice" dar nu pictură.

La o analiză pe computer s-a stabilit că imaginea imprimată este bidimensională, deci imprimată și în punctele care n-au avut contact cu pînza. Aparatele optice moderne disting toate detaliile de la

trăsăturile chipului pînă la umbrele rănilor de la picioare. Fizicienii și chimiștii au conchis că imprimarea imaginii în moleculele materiilor țesăturii nu s-a putut realiza decît printr-o deflagrație atomică. Corpul „mort" a emis o căldură, (280 gr. C) sau o lumină puternică, ceea ce a produs pîrlirea, producîndu-se un transfer de imagine.

Aceste explicații ar putea fi foarte aproape de adevăr, deoarece am văzut că, și în momentul schimbării la față, hainele lui Isus erau foarte strălucitoare. Și în această situație, este posibil, ca persoanele care au intrat să ridice corpul lui Isus din mormînt, înainte de a-l duce la navă, să-l fi „fotografiat" cu o tehnică de ei știută, făcînd astfel ca imaginea să se întipărească pe giulgiu.

Astfel, în momentul în care Isus va reveni pe Pămînt, imaginea Sa va putea fi confruntată cu cea de pe giulgiu, în acest fel cei ce L-au respins, putînd să vadă că este vorba de una și aceeași persoană.

După Învierea Sa, Isus va avea capacitatea de a se materializa și dematerializa, care, am văzut că este o caracteristică a locuitorilor acestei lumi paralele. Să urmărim cîteva exemple :

Isus se arată la doi ucenici, „ai căror ochi erau împiedicați să-L cunoască" (din nou ochii minții), vorbește cu ei, le tălmăcește Scripturile care vorbeau de moartea și învierea Sa, după care S-a făcut nevăzut dinaintea lor". (Luca cap. 24).

„În seara aceleiași zile, cea dintîi a săptămînii, pe cînd ușile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate, de frica Iudeilor, a venit Isus, a stătut în mijlocul lor, și le-a zis : „Pace vouă"... După opt

zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă; și era și Toma împreună cu ei. Pe cînd erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc și le-a zis „Pace vouă“ (Ioan 20 : 19, 26).

Aceste apariții aveau drept scop întărirea credinței ucenicilor, în vederea misiunii pe care o aveau de îndeplinit, aceea de vestitori ai ideilor lui Isus.

Un eveniment deosebit, care avea să contribuie la întărirea convingerii acestora că Isus este Fiul lui Dumnezeu, este cel al Înălțării lui Isus la ceruri: „După ce a spus aceste lucruri, pe cînd se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor l-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe cînd se suise El, iată că li s-au alăturat doi bărbați îmbrăcați în alb și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați pe cer? Acest Isus, care s-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel, cum L-ați văzut mergînd la cer“. (Faptele Apostolilor 1 : 9—11). Este limpede că Isus a intrat în nava în care era tatăl Său, în timp ce alți doi dintre locuitorii celeilalte lumi îi asigură pe ucenici de revenirea lui Isus, „în același fel“.

IMPLICAREA LOCUITORILOR „DE DINCOLO“ ÎN RĂSPÎNDIREA IDEILOR LUI ISUS

Înainte de a vedea ce au vrut cei doi bărbați să spună prin aceea că Isus va reveni, așa cum a fost văzut plecînd în cer, voi da cîteva exemple din Faptele Apostolilor, în care reprezentanții acestei lumi paralele se implică direct în răspîndirea ideilor lui Isus.

Apostolii erau închiși, „dar un înger al Domnului a deschis ușile temniței, noaptea, i-a scos afară și

le-a zis : „Duceţi-vă, staţi în templu, şi vestiţi norodului toate cuvintele vieţii acesteia". (Fapte Ap. 5 : 19—20).

„Dar Saul (viitorul apostol Pavel) sufla încă ameninţarea şi uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot, şi i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, că dacă va găsi pe unii umblînd pe calea credinţei, atît bărbaţi cît şi femei, să-i aducă legaţi la Ierusalim. Pe drum, cînd s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pămînt, şi a auzit un glas, care-i zicea : „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti ?" „Cine eşti Tu, Doamne ?" a răspuns el. Şi Domnul a zis : „Eu sînt Isus, Pe care-L prigoneşti". (Fapte Ap. 9 : 1—5).

Corneliu, sutaş roman care va deveni creştin afirmă : „Acum patru zile, chiar în clipa aceasta, mă rugam în casa mea la ceasul al nouălea ; şi iată că a stătut înaintea mea un om cu o haină strălucitoare". (Fapte Ap. 10 : 30).

Petru era închis : „Şi iată, un înger al Domnului a stătut lîngă el pe neaşteptate, şi o lumină a strălucit în temniţă. Îngerul a deşteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, şi i-a zis : „Scoală-te, iute". Lanţurile i-au căzut jos de pe mîini". (Fapte Ap. 12 : 7).

„Un înger al Dumnezeului, al căruia sînt eu, şi căruia îi slujesc, mi s-a arătat azi noapte şi mi-a zis : „Nu te teme, Pavele ; tu trebuie să stai înaintea Cezarului". (Fapte Ap. 27 : 23—24).

Prezentînd o concluzie a studiului efectuat pînă în acest punct, se poate afirma că : Dumnezeu şi ceilalţi îngeri reprezintă o civilizaţie extrem de avansată care a urmărit dezvoltarea societăţii omeneşti pe tot parcursul isoriei ei

IOAN A URMĂRIT EVENIMENTELE DESCRISE ÎN APOCALIPSĂ, PE UN ECRAN TV

Ultima persoană din Biblie care a avut contacte cu reprezentanții acestei lumi paralele este Ioan. Acestea sînt descrise în Apocalipsă. Ioan, asemănător lui Enoh și Ezechiel afirmă următoarele: „Numaidecît am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere... Împrejurul Scaunului de domnie stau făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi. Cea dintîi făptură vie seamănă cu un leu, a doua seamănă cu un vițel, a treia are fața ca a unui om, și a patra seamănă cu un vultur care zboara. Fiecare din aceste patru făpturi vii avea cîte șase aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur“ (Apocalipsa 4:2—3, 6—8).

Aceasta este ceva extraordinar. Ajuns în această lume paralelă, Ioan face o descriere a Slavei, identică cu aceea făcută de Ezechiel, pe pămînt cu aproximativ 600 de ani înainte. Astfel el vede: scaunul pe care stătea Cineva, și pe cei 4 heruvimi, cu cele 4 fețe ale lor și cele 6 aripi.

Ioan observă că, în fața acestui scaun de domnie, mai este un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul (Apocalipsa 4:6). Eu cred că, această „mare de sticlă“, pe care a văzut multe evenimente pe care le va descrie în Apocalipsă, este un imens ecran T.V. Să vă dau un exemplu:

„Și am văzut ridicîndu-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete: pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă

Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, şi gură de leu... Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată". (Apocalipsa 13 : 1—3).

Despre această fiară, se spune că: „i s-a dat să facă război cu sfinţii, şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpînire peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam". (Apocalipsa 13 : 7).

În cap. 17 versetul 3, Ioan afirmă că a văzut o femeie şezînd pe o fiară, de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, care avea şapte capete şi zece coarne.

În acelaşi capitol, versetul 9 este scris: „Cele şapte capete sînt şapte munţi, pe care şade femeia"; iar în versetul 18: „femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpînire peste împăraţii pămîntului".

Din aceste două versete, reiese clar că este vorba de Roma, „cetatea celor 7 coline", care, în acea perioadă, conducea lumea.

Dar, această femeie era aşezată pe o fiară, iar eu am lansat ipoteza că marea (de sticlă) pe care o vedea Ioan era un ecran T.V.

Pentru aceasta, să analizăm în două poziţii harta Italiei, unde apar detaliile menţionate. (Figura 3) Deci, lui Ioan, pe acest ecran TV din faţa Slavei, i-a fost proiectată imaginea Italiei care, într-adevăr, în secolele următoare va declara sub o formă sau alta război sfinţilor.

Este de presupus, în cazul în care acceptăm ipoteza acestui ecran mare T.V. că multe din descrierile prezentate de Ioan în Apocalipsă au fost văzute pe acest aparat. Să mai analizăm cîteva:

„Îngerul al cincilea a sunat din trîmbiţă. Şi am văzut o stea care căzuse din cer pe pămînt. I s-a

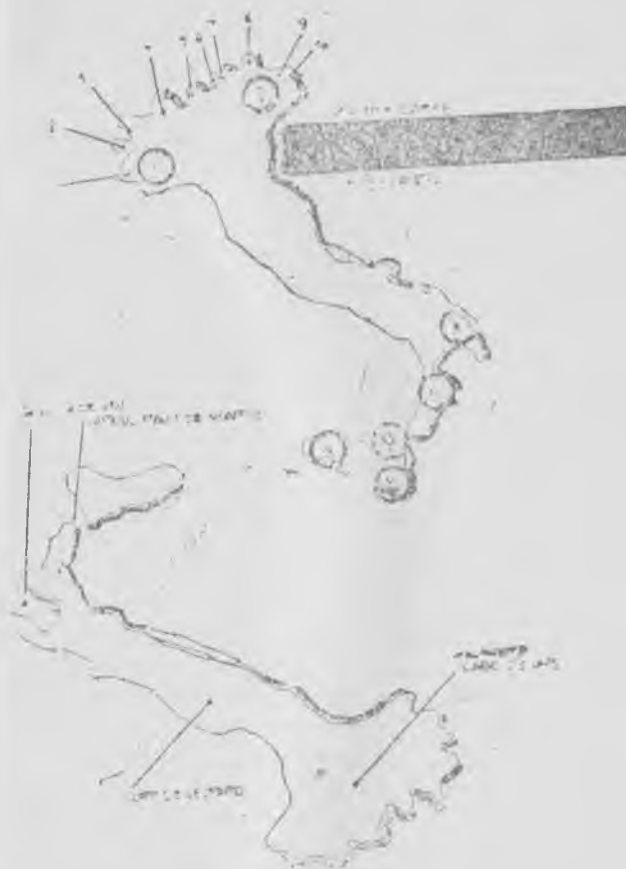

Figura 3

Ioan a văzut evenimentele descrise în Apocalipsă pe un ecran TV

dat cheia fîntînii Adîncului, și a deschis fîntîna Adîncului. Din fîntînă s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și Soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fîntînii". (Apocalipsă 9 : 1—2).

Cred că este o imagine cît se poate de asemănătoare cu cele pe care le-am văzut în Kuweit — puțuri petroliere incendiate.

„Din fum au ieșit niște lăcuste pe pămînt. Și li s-a dat o putere, ca puterea pe care o au scorpiile pămîntului... lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau din aur. Fețele lor semănau cu niște fețe de oameni. Aveau părul ca de femei, și dinții erau ca dinții de lei. Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier.

Și vuietul, pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulți cai, care se aruncă în luptă. Aveau niște cozi ca de scorpii, cu bolduri. Și în cozile lor stătea puterea, pe care o aveau". (Apocalipsă 9 : 3, 7, 10).

S-ar putea ca aceste lăcuste cu cozi, cu bolduri, în care era toată puterea lor și vuietul făcut să sugereze imaginea unor avioane aflate în plină misiune de luptă, ce-și lansează încărcătura de la nivelul cozii.

Altă imagine, care sugerează o posibilă descriere a unor tancuri : „Și iată cum mi s-au arătat în vedenie caii și călăreții ; aveau platoșe ca focul, iacintul și pucioasa. Capetele cailor erau ca niște capete de lei. Și din gurile lor ieșea foc, fum și pucioasă". (Apocalipsă 9 : 17).

Un ultim exemplu de imagine văzută de Ioan pe „marea de sticlă" : „Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc, și pe marea de sticlă, cu

alăturate lui Dumnezeu în mînă, stăteau biruitori fiarei, ai icoanei ei, şi ai numărului numelui ei". (Apocalips 15 : 2).

SEMNELE PREMERGĂTOARE REVENIRII LUI ISUS

Înainte de a expune scopul acestei civilizaţii paralele, să rezumăm evenimentele expuse pînă în prezent.

După crearea oamenilor de către Dumnezeu, sub acţiunea unor forţe ale răului, pe care le-am văzut în Cartea lui Enoh, s-au împrăştiat în lume nişte norme de conduită care n-aveau nimic comun cu raţiunea lui Dumnezeu, şi au apărut fiinţe monstruoase din încricişarea îngerilor cu fiicele oamenilor.

De uriaşi s-a putut scăpa prin potop, iar îngerii au fost închişi în Adînc, în Shambhala. Dar, amintirile membrilor familiei lui Noe, care au trebuit să supravieţuiască potopului pentru perpetuarea speciei umane, nu puteau dispare. Drept dovadă, amintirea unor eroi civilizatori, veniţi din ceruri, religii care, de asemenea, au şi multe practici pline de cruzime.

Urmărindu-se ideea instaurării credinţei într-un Dumnezeu adevărat, reprezentanţii acestei lumi paralele, au ales iniţial un popor — poporul evreu — căruia i s-au descoperit, cerîndu-i în schimb să lupte împotriva idolatriei. În acelaşi timp, prin profeţii Săi, s-a anunţat venirea lui Mesia care, prin Moartea şi Învierea Sa urmărea să întărească imaginea acestui Dumnezeu adevărat. Dar, lucru-

rile nu se opresc aici. Scopul lui Dumnezeu este altul. În cartea lui Ezechiel este enunţat chiar de Dumnezeu : „Am auzit pe cineva vorbindu-mi din casă şi un om stătea lîngă mine. El mi-a zis : „Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde vor pune talpa picioarele Mele ; aici voi locui veşnic în mijlocul copiilor lui Israel". (Ezechiel 43 : 6—7). Să mai urmărim două exemple, înainte de a trage o concluzie : „Îmi voi arăta slava între neamuri, şi toate neamurile vor vedea judecăţile pe care le voi face, şi pedepsele cu care îi va lovi mîna mea". (Ezechiel 39 : 21).

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pămîntului se vor boci, şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă" (Matei 24 : 30).

Scopul lui Dumnezeu este deci, de a instaura pe Pămînt Împărăţia veşnică, pe care o va da Fiului Său, Isus Cristos, despre care, am văzut că va reveni pe „norii cerului şi cu o mare slavă".

Despre acest eveniment, se spune că va fi în toiul unui mare război, sosirea lui Dumnezeu şi a lui Isus cu slava şi norii cerului urmînd a-i pune capăt. Să vedem ce spune Biblia despre acest război, şi despre revenirea lui Isus.

Înainte de aceasta să urmărim afirmaţiile lui Isus legate de revenirea Sa : „El a şezut pe muntele Măslinilor :

„Şi ucenicii lui au venit la El, la o parte şi I-au zis : „Spune-ne, cînd se vor întîmpla aceste lucruri ? Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfîrşitului veacului acestuia ? Drept răspuns, Isus le-a zis : Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva. Pentru că vor veni mulţi în .umele Meu, şi vor zice : „Eu sînt Hristosul !" şi vor înşela pe mulţi. Veţi auzi

de războaie și vești de războaie ; vedeți să nu vă spăimîntați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întîmple. Dar sfîrșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam (aproape toată lumea a fost cuprinsă de acest val de mișcări separatiste — n.a.), și o împărăție împotriva altei împărății, și pe alocurea vor fi cutremure de pămînt, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decît începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți, și vă vor omorî ; și veți fi urîți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor ceda, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți prooroci mincinoși, și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegilor, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda pînă la sfîrșit va fi mîntuit. Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfîrșitul". (Matei 24 : 31—4).

Cred că, în această perioadă pe care o trăim, parcă mai mult ca niciodată se împlinesc semnele prevestite de Isus : prooroci mincinoși — lumea este plină de aceste persoane care, în numele unor religii de ei inventate urmăresc doar realizarea scopurilor lor personale, profitînd de naivitatea oamenilor. Războaiele, revoluțiile sociale de eliberare — asupra lor se face o distincție clară „o împărăție contra altei împărății" și un „neam contra altui neam" ; cutremurele, foametea, care cuprinde din ce în ce mai multe zone ale globului, ciumi, să ne gîndim de exemplu doar la SIDA, sînt semne care se împlinesc sub ochii noștri. De asemenea, și vestirea Evangheliei, a învățăturilor lui Isus, a fost făcută aproape în toată lumea.

Legat de acest eveniment, Isus spune : „Tot așa. și voi, cînd veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, chiar la uși". (Matei 24 : 33).

El vorbește de un necaz mare, care este acel război devastator, despre care am amintit, război care va fi oprit de reprezentanții acestei lumi paralele, ei venind cu navele lor numite „slava" și „norii" cerului : „Pentru că atunci va fi necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii pînă acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa, dar din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate... Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pămîntului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului, venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă". (Matei 24 : 21—22, 30).

După descrierea acestor evenimente Isus face o afirmație deosebit de importantă : „Adevărat, adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta pînă se vor întîmpla toate aceste lucruri". (Matei 24 : 34), altfel spus, revenirea Sa cu slava și norii cerului se va produce în perioada neamurilor care vor vedea împlinindu-se aceste semne.

ROLUL JUCAT DE S.U.A. ȘI PIAȚA COMUNĂ ÎN EVENIMENTELE POLITICE ACTUALE A FOST VESTIT CU MII DE ANI ÎN URMĂ

Pe lîngă evenimentele descrise de Isus, evenimente care ar trebui să se producă înaintea izbucnirii acestui război, Biblia vorbește de o serie de personaje politice sau religioase, precum și de gru-

pări de state, care vor apare pe scena istoriei, anterior acestui conflict.

Astfel, în numeroase locuri din Biblie este folosit termenul „Anticrist", care reprezintă orice sistem politic sau religios care va căuta să guverneze lumea fără sprijinul lui Dumnezeu.

Pentru început, mă voi ocupa de Anticristul Politic și de asociația de state pe care acesta o va conduce, urmărind ca ulterior să mă opresc asupra Anticristului Religios.

O mai bună înțelegere a acestor evenimente cred că va fi posibilă după analiza următoarelor versete, comunicate profetului Daniel de „omul Gavril, care a venit repede în zbor iute" (Daniel 9 : 21) : „Șaptezeci de săptămîni au fost hotărîte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pînă la încetarea fărădelegilor, pînă la ispășirea păcatelor, pînă la ispășirea nelegiuirii, pînă la aducerea neprihănirii vecinice, pînă la pecetluirea vedeniei și proorociei, și pînă la ungerea Sfîntului sfinților.

Să știi dar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, pînă la Unsul (Mesia), la Cîrmuitorul, vor trece șapte săptămîni; apoi timp de șașezeci și două de săptămîni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strîmtoare. După aceste șasezeci și două săptămîni, unsul va fi stîrpit, și nu va avea nimic. Poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfîntul Locaș". (Daniel 9 : 24—26).

Această perioadă de 70 săptămîni de ani, ar reprezenta un total de 490 ani. Ea se împarte în trei faze :

1. O primă fază de 7 săptămîni, 49 de ani, timp în care a fost reconstruit Ierusalimul. Această parte

a proorociei este descrisă în cărțile Neemia și Ezra din Vechiul Testament și s-a petrecut în jurul anului 450—400 î.e.n.

2. A doua fază, care urmează imediat după prima numără 62 de săptămîni, sau 434 de ani. La sfîrșitul acestei perioade, Mesia avea să fie omorît și să învieze, „unsul va fi stîrpit și nu va avea nimic".

Cele două etape care însumează 438 de ani ne aduc la sfîrșitul vieții pe pămînt a lui Isus Cristos (aproximativ 450 î.e.n. + 30—33 e.n. cînd a avut loc răstignirea).

Între săptămînile 69 și 70 se introduce o perioadă determinată. Cît despre poporul evreu, el a fost dus în robie de romani care au nimicit Ierusalimul în anul 70 după Cristos, „poporul unui domn care va veni, va nimici cetatea și sfîntul locaș".

3. A treia fază cuprinde o săptămînă, adică 7 ani și se referă la întregul pămînt, în această perioadă avînd loc războiul despre care am vorbit, război care, se afirmă că va începe la mijlocul acestei perioade : Aceasta este săptămîna premergătoare „Marelui Contact", adică a reîntîlnirii cu Isus, care a spus : „toate semințiile pămîntului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe NORII cerului cu putere și cu o mare SLAVĂ". (Matei 24 ; 3).

Despre această săptămînă (7 ani) sînt scrise următoarele : „El va face un legămînt trainic cu mulți, timp de o săptămînă, dar la jumătatea săptămînii va face să înceteze jertfa și darul de mîncare, și pe aripa urîciunilor idolești, va veni unul care pustiește, pînă va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărît". (Daniel 9 : 27).

Pentru a înţelege cine este acest „El" (Anticristul Politic) voi analiza o serie de versete :

„Cele zece coarne pe care le-ai văzut, sînt zece împăraţi, care n-au primit încă împărăţia, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara". (Apocalipsa 17 : 12).

Am văzut anterior că Fiara este Italia. Despre această Fiară sînt scrise următoarele :

„Apoi am văzut ridicîndu-se din pămînt o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur". (Apocalipsa 13 : 11).

Cele 2 coarne reprezintă tocmai cele două sisteme, (politic şi religios) care vor avea o putere deosebită pe Pămînt, înaintea războiului.

„Fiara pe care ai văzut-o, era, şi nu mai este. Ea are să se ridice din Adînc, şi are să se ducă la pieire. Şi locuitorii pămîntului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieţii se vor mira cînd vor vedea că fiara era, nu mai este şi va veni". (Apocalipsă 17 : 8).

„Fiara era, nu mai este şi va veni" — se referă la reînvierea Imperiului Roman. De aceea, se presupune că popoarele care au suferit stăpînirea romană vor constitui viitorul imperiu.

Imperiul Roman de Apus s-a prăbuşit în secolul al cincilea sub loviturile barbare, iar partea de Răsărit a durat pînă la anul 1453.

Reînvierea acestei împărăţii este un eveniment deosebit, deoarece nu a existat în istorie alt caz în care o împărăţie, care după ce a dispărut, să revină pe scena istoriei cu o putere care întrece cu mult pe cealaltă.

Pe parcursul istoriei, au fost oameni care au încercat să reconstituie Imperiul Roman. Astfel,

Charlemagne a încercat în anul 800 e.n., țările componente fiind : Franța, Germania, Italia, Țările de Jos, Belgia.

Napoleon a încercat să refacă Imperiul Roman dar fără succes, ca și Hitler de altfel, care spunea că cel de al treilea Reich va dura o mie de ani.

Nu va fi vorba de un Imperiu Roman reconstruit în sens geografic, ci de țări care sînt depozitare ale culturii și tradiției Romei.

Această unire s-a produs în secolul nostru, cînd s-a înființat Piața Comună, formată din 10 țări (considerînd Belgia, Olanda, Luxemburg împreună — Benelux). Conducătorii acestor state sînt „cei 10 Împărați care n-au primit încă împărăția".

Acesta este primul corn, cornul politic al Fiarei, cel de al doilea, fiind cornul religios, știut fiind faptul că tot la Roma este sediul Bisericii Catolice (Inchiziția). Fiara aceasta cu două coarne, ca ale unui miel, cum afirmă Ioan, ar simboliza bunele intenții enunțate de conducătorii politici și religioși ; dar, de fapt, ea „vorbea ca un balaur". Cine era balaurul ? Ne-o spune tot Ioan : „și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul lui Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui". (Apocalipsa 12 : 9). Aceștia sînt îngerii descriși de Enoh care n-au mai fost primiți în cealaltă lume, după ce au răspîndit toate relele pe pămînt. Din „Adînc", (Shambhala) ei pot influența telepatic, făcînd să li se închine, pe „toți locuitorii pămîntului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții". (Apocalipsa 17 : 8).

Pentru a înțelege cine este Anticristul Politic, voi expune relatarea făcută de Dumnezeu, prin

Daniel, care o completează pe aceea a lui Ioan: „M-am uitat cu băgare de seamă la coarne (la cele zece), și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor. Și cornul acesta avea niște ochi de om și o gură care vorbea cu trufie". (Daniel 7 : 8).

Reînvierea Imperiului Roman sub forma Pieței Comune se referă și la alte popoare care au suferit stăpînirea romană. De aceea, acest al unsprezecelea corn, care va avea o putere deosebită poate să aparțină și unui popor de limba engleză sau latină din lumea întreagă, cu atît mai mult, cu cît Biblia spune că „se va deosebi de înaintașii lui". (Daniel 7 : 24). Tot Daniel spune că acest „corn" s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit, și spre țara cea minunată (Israel). (Daniel 8 : 9).

În situația politică actuală, este evident că acest „corn" atît de influent, este reprezentat de S.U.A.

Despre cei 10 împărați, am văzut că vor primi putere vreme de „un ceas". Pentru a afla ce ar reprezenta acest „ceas" voi face următorul calcul, ținînd cont de ceea ce spune Biblia: „Pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sînt ca o zi" (2 Petru 3 : 8).

Înainte de a face calculul țin să spun că data precisă a „Marelui Contact" nu se cunoaște, nefiind menționată în Biblie: „despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl". (Matei 24 : 36).

De aceea, nu voi face greșeala acelora care, pe parcursul secolelor, au avansat date „precise" referitoare la ziua și chiar ora întoarcerii lui Isus. Există însă în Biblie o serie de date, care, corelate cu evenimentele politice și religioase ce au loc în lume, permit efectuarea unor calcule aproximative.

Astfel valoarea acestui „ceas“ ar fi următoarea :
1 zi (24 ceasuri)...... 1.000 de ani.
1 ceas..........x
x=41 ani și 6 luni

Piața Comună s-a constituit printr-un tratat internațional ce a fost semnat la Roma în martie 1957. Dacă vom adăuga cei 41 ani și 6 luni la data constituirii Pieței Comune vom ajunge în anul 1998, luna septembrie, dată la care această instituție și-ar putea înceta activitatea. Aceasta nu s-ar putea întîmpla, după părerea mea, decît în cazul revenirii lui Isus, cînd s-ar produce o restructurare a tuturor sistemelor politice.

Subliniez că evenimentele din timpul celor 70 de săptămîni au fost comunicate lui Daniel de „omul Gavril care a venit repede, în zbor iute“. (Daniel 9 : 21).

Revenind deci la acest „El“ — Anticristul Politic, care reprezintă al unsprezecelea corn, am văzut că în această ultimă săptămînă (7 ani) va face „un legămînt trainic cu mulți“ — cred că este vorba de numeroase tratate de pace, printre care și cel pentru Orientul Mijlociu.

Referitor la „încetarea jertfei și a darului de mîncare“ (Daniel 9 : 27), doresc să fac următoarea precizare : foarte mulți cercetători ai profețiilor biblice cred că la începutul acestei perioade de 7 ani (ipoteza lor o voi analiza ulterior mai pe larg) evreii își vor reconstrui Templul, după care Anticristul Politic îi va împiedica să-și sărbătorească cultul și le va pîngări altarele și jertfele.

Eu cred că, „încetarea jertfei și a darului de mîncare“ ar putea reprezenta încetarea ajutoarelor acordate de S.U.A. Israelului în eventualitatea în

care acesta ar împiedica procesul de pace în Orientul Mijlociu.

Războiul ar putea începe deci, la jumătatea acestei săptămîni cînd „va veni unul care pustiește". Cred că aici este o referire clară la atacarea Israelului de o coaliție militară pe care o vom analiza curînd.

De asemenea, această „urîciune" a pustiirii în locul sfînt (Matei 24 : 15) ar putea simboliza și deschiderea ambasadei U.R.S.S. în Israel, ce a avut loc în 1991, deoarece, așa cum vom vedea în continuare coaliția contra evreilor va fi condusă de unele popoare ale U.R.S.S. sau poate chiar de U.R.S.S, în cazul în care datorită instabilității politice și dezastrului economic un guvern militar va lua puterea.

Problema importantă este cînd ar fi începutul acestei ultime săptămîni. Conform acestor calcule, repet, relative, debutul ei îl consider a fi în anul 1989, an în care s-au prăbușit în serie regimurile comuniste din Europa.

Dacă acceptăm deci debutul acestor 7 ani în 1989, după prăbușirea guvernelor comuniste, atunci cei 3 ani și 6 luni se vor împlini în prima jumătate a anului 1993, perioadă în care s-ar produce o agravare a situației politice actuale, și degenerarea ei într-un război mondial.

La sfîrșitul acestei săptămîni, deci, după 3 ani și 6 luni de război, se va produce, „Marele contact" ; revenirea lui Isus cu SLAVA și NORII cerului.

Acest eveniment ar putea avea loc în a doua jumătate a anului 1996. Conform datelor stabilite de cercetători, Isus s-a născut în anul 749 de la fondarea Romei, adică anul 5 î.e.n.. Deci, în anul 1996 s-ar împlini 2000 de ani de la nașterea Lui, acesta

putînd fi de fapt mult discutatul „an 2000" ; în care de fapt nu va fi un sfîrşit al Pămîntului, ci un nou început, de astă dată alături de reprezentanţii unei alte lumi care, dintotdeauna ne-au dorit binele.

Majoritatea celor care cercetează profeţiile expun o variantă oarecum diferită de aceea pe care am tratat-o pînă în prezent şi anume :

— ultima perioadă de 7 ani va începe prin semnarea unui pact între Israel şi S.U.A. (Anticristul Politic) care va căuta cu orice preţ să impună pacea în Orientul Mijlociu.

— evreii îşi vor reconstrui Templul pe muntele Moria, lîngă Moscheea lui Omar, şi-şi vor restabili cultul tradiţional.

— la mijlocul acestei perioade, deci după 3 ani şi jumătate, Anticristul Politic (printr-un reprezentant al său) va merge în templul reclădit şi se va declara Dumnezeu, după care va începe ultima perioadă de 3 ani şi jumătate în care va fi războiul.

Faptul că există şi această posibilitate este o dovadă în plus că, despre ceasul acela şi ora aceea nu ştie nimeni în afară de Dumnezeu.

Altceva este însă important şi anume : chiar dacă evenimentele vor evolua după acest al doilea scenariu, nu este vorba decît de o deplasare a lor în timp cu doar 3 ani şi jumătate (din 1989 — începutul săptămînii, în 1993, deoarece în acest an este posibil să fie semnat Tratatul de pace pentru Orientul Mijlociu).

Cred totuşi, că ne aflăm la mijlocul perioadei de şapte ani, şi aceasta din următoarele motive :

1) Existenţa celor 10 ţări care formează Piaţa Comună, ori în trei ani şi jumătate de acum încolo,

numărul lor ar creşte, aceasta avînd loc în eventualitatea unei stabilităţi politice mondiale care nu se întrezăreşte.

2) Nu Anticristul Politic (S.U.A.), ci Cel Religios, se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dar nu la Ierusalim, ci, la Vatican : „se va aşeza în templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu" (2 Tesalonicieni 2 : 4). Nu este exclusă o vizită a Papei la Ierusalim, unde la mormîntul lui Isus va fi privit drept Dumnezeu.

3) Semnarea tratatului de pace pentru Orientul Mijlociu în 1993, după care acest acord (dacă se va semna) va fi rapid încălcat.

Spun aceasta deoarece :

a) Alegerile din Israel au fost cîştigate de cei care doresc cedarea unor teritorii în schimbul realizării păcii.

b) după realizarea păcii nu e exclusă în Israel o puternică mişcare naţionalistă care să anuleze acest acord.

De asemenea, trebuie avut în vedere că şi partea arabă, participantă la negocieri este reprezentată de „moderaţi", deoarece „durii" nu participă. Unul dintre aceştia, Iranul, a declarat că „Israelul este o tumoră care trebuie extirpată". În acest context, trebuie luată în calcul şi puternica mişcare fundamentalistă islamică, susţinută şi de ţări ale fostei sau viitoarei U.R.S.S.

c) afirmaţiile Bibliei, referitoare la acest acord, care va fi rapid spulberat arătînd că, „Domnul răstoarnă sfaturile neamurilor şi zădărniceşte planurile popoarelor". (Ps. 33 : 10).

„De aceea ascultaţi Cuvîntul Domnului, batjocoritorilor, care stăpîniţi peste poporul acesta din Ierusalim ! Pentru că ziceţi : „Noi am făcut un

legămînt cu moartea, am făcut o învoială cu locuința morților, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!"... Așa că legămîntul vostru cu moartea va fi nimicit, și învoiala voastră cu locuința morților nu va dăinui. Cînd va trece urgia apelor năvălitoare, veți fi striviți de ea". (Isaia 28 : 15, 18).

Pavel, referindu-se la revenirea lui Isus, dă un indiciu foarte important :

„Ziua Domnului va veni ca un hoț, noaptea. Cînd vor zice : „Pace și liniște" atunci o prăpădenie neașteptată, va veni peste ei". (1 Tesalonicieni 5 : 3).

4) Instabilitatea politică existentă în lume, care, nu cred că va mai aștepta 3 ani și jumătate pînă la degenerarea într-un conflict de proporții.

5) Problema Templului de la Ierusalim, pe care o voi analiza în continuare.

BUCURESTIUL — AL DOILEA IERUSALIM

Problema Templului. Locul unde acesta ar trebui reconstruit este, așa cum am spus, muntele Moria. Acolo au fost construite și cele precedente : primul de către Solomon în urmă cu 3000 de ani, al doilea, acum 2400 de ani de către exilații reîntorși din Babilon. Acest ultim Templu a fost în întregime restaurat, mai tîrziu, de către Irod cel Mare, în intenția de a cîștiga simpatia evreilor. Templul a fost complet distrus de Titus în anul 70 e.n.

Există însă un obstacol major, care ar putea împiedica construcția celui de al treilea Templu. Acolo este, așa cum am amintit, Moscheea lui Omar, al

doilea loc sfînt al religiei islamice. Se crede că este construit chiar în mijlocul amplasamentului vechiului Templu.

Oricum, în condițiile „simpatiei" dintre evrei și arabi nu-mi pot imagina ce tratat de pace (dacă va fi semnat) ar putea fi atît de puternic încît să admită existența celor două edificii de cult.

Pe lîngă acestea, dacă Israelul va fi teatrul de desfășurare al acestui război, ar fi o inutilitate din partea reprezentanților acestei civilizații care ne supraveghează, încuviințarea unei astfel de acțiuni. S-ar putea ca acest templu să existe deja, dar în altă parte a lumii.

Să analizăm pentru început, descrierea prezentată în cartea profetului Ezechiel, și apoi să vedem, dacă nu cumva există deja o construcție asemănătoare pe Pămînt.

„Iată-i măsurile : înspre miazănoapte patru mii cinci sute de coți, înspre miazăzi patru mii cinci sute, înspre răsărit patru mii cinci sute, înspre apus patru mii cinci sute". (Ezechiel 48 : 16).

Este vorba deci, de o clădire pătrată cu latura de 2 700 m (1 cot = 0,60 m). În Biblie unele valori sînt de 10 ori mai mari. Deci ar fi vorba de 270 m.

„Zidul cetății avea douăsprezece temelii". (Apocalipsă 21 : 14).

„Și iată că ieșea apă de subt pragul casei, dinspre răsărit ; căci fața casei era spre răsărit. Apa se pogora de subt partea dreaptă a casei". (Ezechiel 47 : 1).

„Apa aceasta curge spre ținutul de răsărit, se coboară în cîmpie, și se varsă în mare". (Ezechiel 47 : 8).

„Casa aceea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele". (Isaia 56 : 7).

Pe Pămînt este o construcţie asemănătoare, care prezintă următoarele caracteristici :

— are formă pătrată, cu latura de aproximativ 270 m.

— are 12 porţi, cîte 6 de o parte şi de cealaltă a intrării.

— are faţa orientată spre răsărit.

— are în partea dreaptă o apă care, dacă mergem în faţa clădirii pare a ieşi de subt pragul casei, dinspre răsărit.

— apa aceasta coboară în cîmpie, vărsîndu-se în cele din urmă în mare.

— această casă are un nume apropiat de cel prezis de Isaia. Este vorba de Casa Poporului din Bucureşti, clădire căreia nu i s-a dat pînă în prezent nici o utilizare, şi care s-ar părea că îşi aşteaptă oaspeţii.

Aceştia ar putea să guverneze lumea o perioadă de timp din acest loc, urmînd ca, între timp, după vindecarea rănilor provocate de război în Israel, să realizeze (dacă va fi cazul) împreună cu poporul evreu, o construcţie asemănătoare, la Ierusalim. (Figura 4).

ROLUL PAPALITĂŢII. SEMNIFICAŢIA NUMĂRULUI „666"

În continuare, mă voi ocupa de prezentarea Anticristului Religios. Acesta va fi un conducător foarte puternic, care se va ridica pe Pămînt înaintea revenirii lui Isus.

Corelînd revenirea pe Pămînt a lui Isus, cu existenţa acestui lider religios, Biblia spune : „Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip ; căci nu va veni

Figura 4

Planul Templului din Ierusalim
După studiile arheologului Gh. Chipiez, aşa cum l-au admirat ucenicii lui Isus. Se vede asemănarea cu Casa Poporului

(Isus) înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii (omul păcatului), fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu" sau de tot ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu". (1 Tesalonicieni 2 : 3—4).

Aşa cum am expus pe larg în lucrarea anterioară (Biblia şi parapsihologia), minunile pot fi făcute prin cele două forţe spirituale „Duhul sfînt" şi „duhul lumii", acesta din urmă aparţinînd îngerilor răzvrătiţi conduşi de Azazel descrişi în Cartea lui Enoh.

De aceea, Dumnezeu şi Azazel (Satan) pot influenţa telepatic, prin „Duhul sfînt" sau „duhul lumii", conform planurilor urmărite persoanele

care se pun în slujba lor. Războiul spiritual declanșat în Univers prin răzvrătirea îngerilor lui Azazel s-a mutat pe Pămînt, fiecare om fiind participant la acest conflict spiritual.

În acest fel, se poate înțelege afirmația lui Pavel :

„Și atunci se va arăta acel Nelegiuit (Anticristul religios — n.a.) pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase". (2 Tesalonicieni 2 : 8—9).

Repet ceea ce am afirmat legat de acest Templu, în care stă Anticristul religios. Aici cred că este confuzia pe care au făcut-o cei care au mers pe ipoteza reconstrucției Templului la Ierusalim, și intrarea în acesta a Anticristului politic unde se va declara drept Dumnezeu, acest eveniment trebuind să aibă loc la mijlocul perioadei de 7 ani.

Nu e vorba de Anticristul Politic, ci de cel religios, iar sediul lui nu este în S.U.A., nu va fi în Ierusalim, ci a fost și este la Vatican.

Este vorba deci, despre Inchiziție, această bestială instituție care, pe parcursul anilor a masacrat numeroși oameni de știință în numele lui Isus, terfelindu-i astfel numele.

Voi prezenta două fragmente din Cartea lui Ernest Renan — Viața lui Isus în care exista o apreciere perfectă a crimelor comise de această instituție diabolică.

„În numele lui Isus, timp de secole, s-au chinuit și omorît gînditori tot atît de nobili ca și el. Astăzi încă, în țări care-și spun creștine, se dau pedepse

pentru crime religioase. Isus nu este vinovat de aceste rătăciri. El nu putea prevedea că, cutare popor cu mintea rătăcită îl va concepe ca pe un înfricoşător Moloh, lacom de carne arsă... Timp de secole, episcopii au fost prinţi şi Papa a fost rege. Imperiul pretins al sufletelor s-a arătat în diferite rînduri ca o înfricoşătoare tiranie, întrebuinţînd ca să se menţină, tortura şi rugul ; dar va veni ziua în care deosebirea va da roadele ei, cînd domeniul celor sufleteşti va înceta să se mai numească „putere“ pentru a se numi „libertate“.

Pentru că oamenii de ştiinţă ai epocilor trecute găseau în Biblie multe explicaţii ştiinţifice la problemele care îi preocupau, erau arşi pe rug, cu aceste cărţi lîngă ei. Aceşti diavoli cu chip de sfinţi doreau ca lumea să nu afle adevărul despre Dumnezeu. De aceea au înlocuit citirea Bibliei, cu alte cărţi de inspiraţie drăcească, şi au pictat bisericile cu tot felul de animale, balauri, draci cu coarne, îngeraşi cu aripioare etc.

Despre puterea pe care o va avea această instituţie e scris în Biblie, cu mult înainte de apariţia ei : „I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpînire peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam“. (Apocalipsă 13 : 7).

Tot în acest capitol, (Apocalipsă 13 : 12) se vorbeşte de faptul că locuitorii pămîntului se vor închina fiarei a cărei rană de moarte fusese vindecată. (Italia — n.a.).

Cred că este vorba de tendinţa actuală de expansiune a bisericii catolice care, prin reprezentanţii săi ar dori unificarea tuturor religiilor sub conducerea ei. „Rana de moarte care a fost vindecată“ — ar putea fi vorba şi de faptul că, actualul lider al

acestei instituţii, Papa Ioan Paul al II-lea a avut o astfel de rană, atentatul din urmă cu cîţiva ani, căruia i-a supravieţuit.

Să urmărim şi alte descrieri făcute de Ioan referitoare la papalitate, descrieri care, repet, au fost văzute de el pe acel ecran TV... (fac parte din acelaşi capitol 13, în care vede harta Italiei).

„Ea a zis să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorîţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

Şi a făcut ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte". (Apocalipsă 13 : 14—16).

Aici, Ioan vede iniţial, pe ecranul TV, imaginea unui Papă, apoi asistă la cîteva dintre dovezile de „iubire a aproapelui" furnizată de acesta şi manifestată prin folosirea torturii şi rugului pentru cei ce nu se vor închina idolilor făcuţi de ei din lemn şi piatră. Ioan asistă şi la momentul în care îi vede pe robii acestor papi, făcîndu-şi crucea, „semnul pe mînă sau pe frunte".

Aşa cum vom vedea mai departe, Isus dorea o închinare în duh şi adevăr, o închinare a inimii (a spiritului) nu o închinare de faţadă, care foloseşte şi un semn pe care, dacă Acesta ar fi pe Pămînt nu cred că ar dori să-l vadă. Mă refer la „semnul crucii". Există o zicală : „să nu vorbeşti de funie în casa spînzuratului". În cazul lui Isus aş spune : „să nu faci cruce în faţa răstignitului".

Cîteva cuvinte despre apariţia acestui semn al crucii : iniţial, creştinii se întîlneau în diferite locuri ascunse, datorită persecuţiilor la care erau supuşi

de către romani. Pentru a se recunoaşte, şi a merge la locul de adunare, foloseau o serie de semne cum ar fi :

— desenarea pe pămînt a unui peşte (Ichthus = peşte în limba greacă ; primele două litere I. C. = Isus Cristos).

— un mic semn pe piept, în formă de cruce, care, subliniez, nu era folosit în scopul de închinare, ci de a indica faptul că respectiva persoană mergea la locul de adunare al credincioşilor.

În momentul în care Împăratul Constantin a decis să nu mai fie persecutaţi creştinii i-a chemat pe aceştia şi le-a spus să făurească locaşuri de cult şi să-şi numească preoţi, după modelul Vechiului Testament. De asemenea, a transformat acest semn, care servea creştinilor pentru a se recunoaşte, în semn de închinare.

Creştinii adevăraţi au refuzat aceste propuneri deoarece, aşa cum voi arăta în continuare, ştiau foarte bine că Dumnezeu nu a îngăduit decît la 2 persoane să fie preoţi, lui Aaron şi lui Isus, iar aceste lăcaşuri de închinare nu-şi au rostul, deoarece, în momentul morţii lui Isus, Dumnezeu a dat dovada clară a înlăturării acestei instituţii. Spun aceasta, deoarece s-a rupt perdeaua din templu, perdea care separa locul Sfînt de locul prea Sfînt. (Matei 27 : 51). Deci, accesul la Dumnezeu se va face numai prin jertfa lui Isus, şi nu prin alte ritualuri.

Să vedem cum au apărut preoţii şi bisericile, aceste, să le zic mai bine muzee de artă. În perioada persecuţiilor religioase, cei care se lepădau de învăţăturile lui Isus în faţa autorităţilor nu mai erau omorîţi. Spre deosebire de martiri, care au primit moartea cu zîmbetul pe buze, precum Ştefan, care,

în timp ce era omorît cu pietre, vedea împărăția lui Dumnezeu. (Fapte Apostoli 7 : 51—60), au existat foarte multe persoane, care, de frica morții, s-au lepădat de Isus.

Prin refuzul credincioșilor adevărați de a construi biserici și a deveni preoți, acești lași, trădători, oportuniști etc. au decis să înființeze ei această instituție ce are ca mod de închinare, „închinarea de suprafață" ; spre deosebire de „închinarea în duh și adevăr", pe care o dorea Isus.

Să revenim la Ioan și la „semnul crucii", despre care acesta spune următoarele : „nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei.

Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să se socotească numărul fiarei. Căci este număr de om. Și numărul ei șase sute șase zeci și șase". (Apocalipsa 13 : 17—18).

Faptul că nimeni nu va putea cumpăra sau vinde, dacă nu se va închina fiarei, nu cred că se referă la vremurile viitoare, așa cum cred mulți cercetători ai profețiilor. Nu va mai avea timp religia catolică, în ciuda ofensivei pornite în ultima perioadă, să atingă deziderateul ei de a stăpîni lumea.

Ce reprezintă „666" ? Voi prezenta un fragment din lucrarea lui V. Moisescu „Armonia Universală", în care, marele cercetător român, după cum vom vedea ulterior, a reușit să descifreze taina piramidei lui Keops. De asemenea, a furnizat și o excelentă interpretare a acestui „666" — Să-l urmărim :

„Încă de pe vremea neradicalei reforme protestante, se folosea 666 ca să se înfiereze instituția care e culmea trufiei omenești. Chiar papii și-au ales singuri o titulatură ce rezumă pretențiile lor,

fără să știe că valoarea numerică a literelor ei dă 666. Admirabilă pălmuire și ironie cerească, răspuns prompt ascuns în chiar titulatura lor uzurpatoare

VICarIVsILIIDeI

Locțiitor al Fiului lui Dumnezeu.

Așa se desemnau, nu numai în scrierile lor ci și pe o triplă coroană, cuvinte încrustate cu pietre scumpe, pînă cînd au aflat că cele 11 litere, singurele, care au valoare numerică, dau totalul 666, astfel :

De 6 ori 1 (I) = 6 ; de 2 ori 5 (V) = 10+50(L) = 60 ; 100 (C) + 500(D) = 600 (În scrierea cu majuscule, u se nota cu V, cum putem vedea și azi pe inscripții).

Doresc să fac sublinierea că, de aceste rătăciri de la credința în Isus nu e responsabil numai catolicismul, care are idoli de piatră, ci și religia ortodoxă care are icoane, biserici pictate, preoți etc. La acestea se adaugă, surprinzător, și exagerările diferitelor alte culte protestante și neoprotestante care, în loc să militeze pentru ruperea barierelor dintre ele găsesc anumite idei ale lui Isus pe care, fără a le corela cu toată învățătura Sa și cu înțelepciunea lui Dumnezeu, le iau drept bază a doctrinei lor, ceea ce îi izolează foarte mult.

Sînt convins că, dacă Isus ar fi pe pămînt în această perioadă nu ar merge la nici un fel de biserică, ci ar face tot ce i-ar sta în putință pentru a distruge zidurile dintre ele, și a expune modul adevărat de închinare față de Dumnezeu. Ceea ce l-ar afecta cel mai mult ar fi faptul că L-ar vedea pe Dumnezeu împărțit între atîtea zeci, chiar sute de biserici.

CONFLICTUL DINTRE IRAK ŞI COALIŢIA MULTINAŢIONALĂ (PROLOG AL CELUI DE AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL) A FOST ANUNŢAT CU MII DE ANI ÎN URMĂ

După prezentarea tuturor acestor aspecte politice şi religioase care au fost proorocite cu mult timp în urmă, ele reprezentînd elementele premergătoare declanşării conflictului mondial, să vedem ce spune Biblia despre forţele combatante şi despre desfăşurarea luptelor.

Prologul acestui conflict l-a constituit, după părerea mea, Războiul din Golf. Despre conflictul dintre Irak şi Coaliţia Multinaţională, Biblia spune :

„Trimit împotriva Babilonului (Irak) nişte vînturători care-l vor vîntura, şi-i vor goli ţara. Vor veni din toate părţile asupra lui, în ziua nenorocirii". (Ieremia 51 : 2).

Proorocirile lui Ieremia sînt făcute acum 2500 de ani, în momentul în care Babilonul luase în robie Israelul şi era cea mai mare putere mondială. Tot el spune :

„Fugiţi din Babilon, şi fiecare să-şi scape viaţa, ca nu cumva să pieriţi în pieirea lui. Babilonul era în mîna domnului un potir de aur, care îmbăta tot pămîntul. Neamurile au băut din vinul lui ; de aceea au fost neamurile ca într-o nebunie". (Ieremia 51 : 6—7).

Am văzut cu toţii modul grăbit în care reprezentanţii diferitelor ţări căutau să plece din Irak. „Vinul lui" nu era altceva decît petrolul.

„Am voit să vindecăm Babilonul, dar nu s-a vindecat! (Rezoluțiile ONU premergătoare începerii ostilităților — n.a.). Părăsiți-l și haidem fiecare în țara noastră, căci pedeapsa lui a ajuns pînă la ceruri, și se înalță pînă la nori". (Ieremia 51 : 9).

O descriere cît se poate de clară a exploziilor și bombardamentelor la care a fost supus Irakul.

„Domnul oștirilor a jurat pe sine însuși : „Da, te voi umplea de oameni ca niște lăcuste ; și vor scoate strigăte de război împotriva ta". (Ieremia 51 : 14).

În Apocalipsă, sînt și alte referiri la Babilon :

„Și împărații pămîntului, care au curvit și s-au dezmierdat în risipă cu ea, cînd vor vedea fumul arderii ei, o vor plînge și o vor boci... Negustorii pămîntului o plîng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa". (Apocalipsă 18 : 9, 11).

„Risipa ei" este petrolul, iar „plînsetul negustorilor pămîntului", reprezintă panica ce cuprinse pe oamenii de afaceri gîndindu-se la creșterea prețului petrolului în urma conflictului din Golf.

Războiul acesta a avut, după părerea mea, o semnificație deosebită. A atras atenția asupra necesității păcii în Orientul Mijlociu. De aceea, Irakul, deși înfrînt se poate declara satisfăcut pentru victoria de a fi declanșat procesul de pace din Orientul Mijlociu.

Era firesc, în condițiile destrămării U.R.S.S. ca S.U.A., actualul conducător politic al lumii, să urmărească instalarea păcii în zonă.

Din păcate însă, conform Bibliei, acest proces de pace va degenera în cel mai devastator război din istoria omenirii.

Să urmărim în continuare care vor fi protagoniștii acestui conflict.

PROTAGONIȘTII CELUI DE AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL

1. Țări arabe și africane, conduse de unele popoare ale fostei U.R.S.S. sau chiar U.R.S.S. (în eventualitatea în care, în urma eșecului reformei, o lovitură de stat militară ar reuși). Despre aceste țări, Biblia spune următoarele :

„Cuvîntul Domnului, mi-a vorbit astfel : „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog, din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului și proorocește împotriva lui ! Și spune : „Așa vorbește Domnul Dumnezeu : „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului ! Te voi tîrî, îți voi pune un cîrlig în fălci ; te voi scoate, pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut și pavăză, și care toți mînuiesc sabia ; împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia și Put, toți cu scut și coif ; Gomerul cu toate oștile lui, țara Togarmei, din fundul miază-noaptei, cu toate oștile sale, popoare multe împreună cu tine ! Pregătește-te dar, fii gata, tu, și toată mulțimea adunată în jurul tău ! Fii căpetenia lor ! După multe zile, vei fi în fruntea lor ; în vremea de apoi, vei merge împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strînși dintre mai multe popoare, pe munții lui Israel care multă vreme fuseseră pustii, dar, fiind scoși din mijlocul popoarelor, vor fi toți liniștiți în locuințele lor. Iar tu te vei sui, vei înainta ca o furtună, vei fi ca un nor negru care va acoperi țara, tu cu toate oștile tale, și multe popoare cu tine.

...Vei înainta împotriva poporului Meu Israel, ca un nor, care va acoperi țara. În zilele de apoi, te

voi aduce împotriva țării Mele ca să Mă cunoască neamurile cînd voi fi sfințit în tine subt ochii lor, Gog !“ Așa vorbește Domnul Dumnezeu : „Nu ești tu acela despre care am vorbit odinioară, prin robii Mei proorocii lui Israel, care au proorocit atunci ani de zile, că te voi aduce împotriva lor ?“ (Ezechiel 38 : 1—9, 16—17).

Un bun cunoscător al profețiilor făcute de Ezechiel, și de ceilalți profeți evrei a fost Generalul Moshe Dayan, fostul comandant militar al Israelului care, în 1968 a declarat : „următorul război nu va fi contra arabilor, ci contra rușilor“.

Vom analiza în continuare, denumirile ce apar în aceste fragmente, căutînd să explic în ce zone geografice se află : (Figura 5).

Gog a fost conducător al țării Magog. În Geneza 10 : 2, Magog, Meșec, Tubal și Gomer sînt fiii lui Iafet (unul din fiii lui Noe) care au întemeiat grupul nordic de națiuni. Roș e considerat a fi Rusia, iar Meșec — Moscova sau Moscovi, pe numele ei vechi. Tubal e considerat a fi Tobolsk, un oraș din Siberia, sau un popor numit „tiberieni“ de pe țărmul de est al Mării Negre. Se crede că Gomer ar fi fost cimerienii care au năvălit din nord, prin Caucaz, în zilele imperiului asirian și au ocupat părți din Asia Mică, fiind apoi alungați. Togarma se crede că ar fi Armenia. Oricare ar fi identitatea exactă a acestor popoare, Ezechiel spune despre ele că „locuiesc în părțile cele mai îndepărtate ale nordului“ și, nu există nici o îndoială că se referă la națiuni ce locuiesc dincolo de Caucaz. O privire asupra unei hărți ne va convinge că e vorba de acea parte a lumii cunoscută sub numele de U.R.S.S. (fostă sau viitoare).

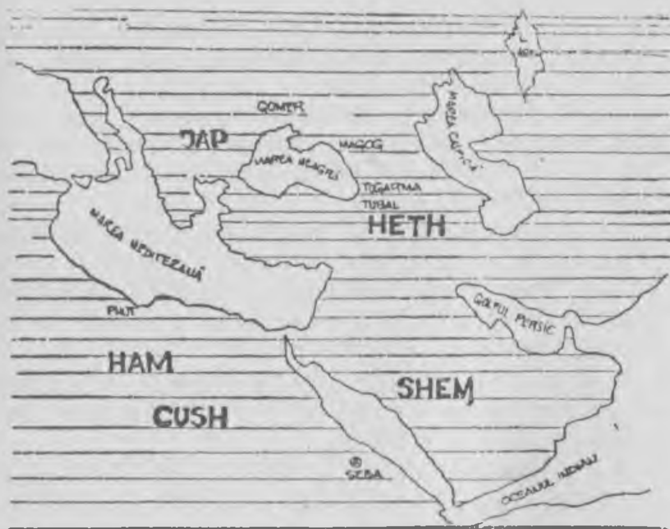

Figura 5

Descendenții lui NOE (IAPHETH, SHEM, HAM) și NAȚIUNILE ÎNTEMEIATE

Protagoniștii celui de al treilea război mondial

Extrem de importantă este afirmația lui Ezechiel că, „în vremea de apoi vei merge (Gog) împotriva țării, ai cărei locuitori, scăpați de sabie, vor fi strînși dintre mai multe popoare, pe munții lui Israel, care multă vreme fuseseră pustii". Concluziile sînt următoarele : Ezechiel se referă la niște vremuri îndepărtate („vremea de apoi"), și proorocește împrăștierea evreilor printre popoare, pentru multă vreme, și strîngerea lor din nou pe munții lui Israel, după ce vor scăpa de sabie.

Israelul şi-a proclamat independenţa la 14 mai 1948, la cîţiva ani după încheierea celui de al doilea război mondial, care a fost „sabia“ lui Israel. Este evident, că Dumnezeu a vorbit prin Ezechiel, furnizîndu-i toate aceste informaţii.

De asemenea, prin Ezechiel, Dumnezeu va atrage atenţia, cu 2600 de ani în urmă, asupra faptului că Rusia se va dezvolta foarte puternic din punct de vedere militar, precum şi asupra intenţiilor sale legate de Orientul Mijlociu, ştiut fiind faptul că U.R.S.S. a sprijinit în permanenţă din punct de veder militar ţările arabe.

Cîteva cuvinte despre aliaţii U.R.S.S. (sau popoare ale U.R.S.S.).

Persia, este Iranul de azi. Este cunoscută ura Iranului faţă de evrei şi legătura strînsă de prietenie cu fosta U.R.S.S., sau. cu popoarele musulmane din fostul imperiu.

Foarte importantă, în perspectiva acestui conflict este amploarea pe care a luat-o fundamentalismul islamic al cărui promotor este Iranul.

Din punct de vedere militar, este mai uşor pentru popoarele fostei U.R.S.S. să treacă spre Israel prin Iran, decît prin Turcia.

Etiopia este traducerea cuvîntului evreu cusch. Cusch a fost fiul lui Cham, unul din copiii lui Noe.

Istoricii consideră că toate popoarele de culoare ale Africii au ca strămoş pe Cusch.

Concluzia este următoarea : o serie de ţări africane se vor alia cu arabii şi popoarele fostei sau viitoarei U.R.S.S. pentru a invada Israelul.

Puth este Libia de azi. Puth a fost şi el unul dintre fiii lui Cham. Urmaşii lui au întemeiat naţiunile arabe din Africa de Nord (Libia, Algeria, Tunisia, Maroc). Prima colonie a lui Puth a fost

numită Libia de istoricii vechi, Josephus şi Pliniu.

Togarma. Despre acest teritoriu amintit de Ezechiel, istoricii consideră a reprezenta teritorii din Asia sovietică, Turkmenistanul şi alte popoare ale Rusiei orientale printre care şi Kazahstanul. Spun aceasta deoarece este cunoscută pasiunea cazacilor pentru creşterea cailor (caii şi călăreţii amintiţi de Ezechiel).

Unii strategi militari consideră că la o invazie a Orientului Mijlociu ar fi necesară şi cavaleria, deoarece pe terenurile muntoase şi accidentate, aceasta ar reprezenta un mijloc rapid de a aduce trupele în zona de luptă.

Faptul că Dumnezeu, prin Ezechiel, vorbeşte atît de Rusia cît şi de alte popoare ale fostului U.R.S.S. mă fac să cred că, în preajma acestui război s-ar putea produce o refacere a acestui imperiu sub conducerea unui regim militar.

2. Rolul Pieţei Comune şi al S.U.A. Cred că, în cazul în care tratatul de pace pentru Orientul Mijlociu va fi, aşa cum am spus, spulberat, iar Israelul atacat de coaliţia sus amintită (cu atît mai mult dacă U.R.S.S. se va reface) S.U.A. şi Ţările Pieţei Comune vor lua poziţie împotriva tendinţelor expansioniste ale acestei coaliţii, care nu se va limita doar la atacarea Israelului.

3. China. Despre această ţară şi popoarele asiatice cu care s-ar putea coaliza sînt scrise următoarele :

„Şi apa lui a secat (Eufrat), ca să fie pregătită calea împăraţilor, care au să vină din Răsărit". (Apocalipsă 16 : 12).

„Împăraţii din Răsărit" reprezintă deci a treia forţă militară care va apare în lume în paralel cu celelalte descrise, şi anume : Puterea de Nord care

am văzut că ar fi U.R.S.S., Puterea de Sud (Egiptul și alianța arabo-africană) pe de o parte, și S.U.A. și Piața Comună pe de altă parte.

Menționarea Eufratului e un indiciu strategic important legat de această confederație (China și alte state asiatice). De remarcat tendința actuală de apropiere între China, Japonia, Coreea.

Israelul, prin eventuala semnare a tratatului de pace pentru Orientul Mijlociu se va crede la adăpost, fiind sub protecția S.U.A.

În această țară este locul unde se vor desfășura cele mai grozave lupte din istoria omenirii și anume la Meghido (Armaghedon). Să vedem ce spune Biblia despre aceste forțe militare : „Acestea sînt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pămîntului întreg ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic". (Apocalipsa 16 : 14).

„Duhurile de draci" am văzut că reprezintă acele inteligențe puse în slujba răului, îngerii răzvrătiți din Cartea lui Enoh care, după ce au amăgit pe oameni în fel și chip, acum, prin conducătorii politici ai statelor amintite pe care îi pot influența telepatic, îi vor tîrî în cel mai sîngeros război din istoria omenirii".

„Duhurile cele rele i-au strîns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon". (Apocalipsă 16 : 16).

După prezentarea „actorilor", voi incerca să schițez cîteva din etapele acestui război, după datele furnizate de Biblie. (Figurile 6, 7).

A. Debutul lui va fi, așa cum am spus, prin agravarea crizei din Orientul Mijlociu, chiar dacă va fi semnat un tratat de pace. La aceasta vor contribui

Figura 6

Faza I — Asalt Pan-Arab
Faza II — Contraatac al URSS în Orientul Mijlociu și Egipt
(Hal Linsey, C. Carlson — L'agonie de notre vielle planete)
Desfășurarea celui de al treilea război mondial

atît naționaliștii evrei cît și fundamentaliștii islamici, care, vor găsi destule motive pentru a-l încălca, pentru că acesta va fi un tratat forțat, impus de Anticristul Politic, S.U.A., tratat care nu are nimic de-a face cu planurile lui Dumnezeu legate de poporul Său și omenire în general. Reamintesc că, acest tratat va fi semnat între evreii ce doresc „pace contra teritorii" și arabii moderați. Un rol asemănător îl vor juca și conflictele interetnice, religioase, din diferite zone fierbinți ale lumii.

Figura 7

Faza III — URSS începe cucerirea Africii, atacînd spre Vest şi Sud

Faza IV — Conducătorii URSS primesc veşti din Orient (Mobilizarea popoarelor Pieţei Comune şi SUA) (Daniel 11 : 43—45)

Faza V — Armata URSS revine din Egipt în Israel unde va fi distrusă

(Hal Lindsey, C. Carlson — L'Agonie de notre vielle planete)

Desfăşurarea celui de al treilea război mondial

Atacarea Israelului se va face de către o coaliţie arabo-africană (Iran, Libia, unele popoare ale U.R.S.S.).

Prin antrenarea U.R.S.S. în acest conflict apare deci perspectiva extinderii războiului la scară planetară.

Împotriva acestui pericol se va lua atitudine de către „Împăratul de la miazăzi" care, în Biblie, reprezintă Egiptul : „la vremea sfîrşitului, împăratul de la miazăzi se va împunge cu el (împăratul de la miazănoapte — reprezentat de U.R.S.S.).

Egiptul este singura ţară care are semnat un tratat de pace cu Israelul. În nici un caz nu este vorba de faptul că această ţară ar putea sprijini Israelul, deoarece va face parte din coaliţia îndreptată contra evreilor. Cred că „împungerea" va avea loc în Consiliul de securitate al O.N.U., pentru preîntîmpinarea escaladării conflictului între reprezentantul U.R.S.S. şi Secretarul General al O.N.U. — Dr. Boutros Gali, care este egiptean.

Se pare că, încercările de oprire a escaladării conflictului, prin antrenarea U.R.S.S., nu vor avea rezultate, deoarece Daniel spune : „împăratul de la miazănoapte se va năpusti ca o furtună peste el (Orientul Mijlociu), cu cară şi călăreţi şi cu multe corăbii ; va înainta asupra ţărilor lui, se va revărsa ca un rîu şi le va îneca. Va intra şi în ţara cea minunată (Israel) şi zeci de mii vor cădea.

Dar Edomul, Moabul şi fruntaşii copiilor lui Amon vor scăpa din mîna lui.

Îşi va întinde mîna peste felurite ţări, şi nici ţara Egiptului nu va scăpa. Ci se va face stăpîn pe visteriile de aur şi de argint, pe toate lucrurile scumpe ale Egiptului. Libienii şi Etiopienii vor veni în alai după el". (Daniel 11 : 40—43).

Deci U.R.S.S. şi ţările arabe aliate (Iran, Libia, Siria) vor invada Orientul Mijlociu.

Apogeul conflictului este descris de Daniel în felul următor : „Dar nişte zvonuri, venite de la răsărit şi de la miazănoapte îl vor înspăimînta, (pe

împăratul de la miazănoapte — U.R.S.S.) și atunci va porni cu o mare mînie, ca să prăpădească și să nimicească cu desăvîrșire pe mulți". (Daniel 11 : 44).

Veștile de la răsărit, reprezintă mobilizarea Orientului (China), iar cele de la miazănoapte, mobilizarea Țărilor Pieței Comune sub conducerea S.U.A. Nu este exclusă o coaliție între China și țările care o vor însoți, (Japonia, Coreea) pe de o parte, și S.U.A. pe de alta.

Chinezii și aliații săi apropiați — rasa galbenă, vor profita de haosul din Orientul Mijlociu pentru a încerca să obțină dominația asupra lumii, fiind deci posibilă ruperea alianței cu S.U.A. și chiar ridicarea la luptă contra lor.

Se pare că, în luptele care se vor desfășura, armatele U.R.S.S. vor avea un mare avantaj.

Spun aceasta, deoarece Daniel vorbește despre U.R.S.S. că, după ce vor apare aceste forțe „își va întinde corturile palatului său între mare și muntele cel slăvit și sfînt" (Daniel 11 : 45).

Deci, armatele U.R.S.S. își vor stabili Cartierul General pe Muntele Moria (pe amplasamentul fostului Templu) între acesta și Marea Mediterană.

Cred că, o dovadă în plus a faptului că evreii nu-și vor construi Templul pe muntele cel sfînt, este că Daniel nu spune nimic despre aceasta. El vorbește doar de „muntele cel sfînt".

În cursul acestui război, se vor folosi arme nucleare. O descriere a unei astfel de explozii nucleare este făcut de Ioan. De asemenea, sînt descrise, așa cum vom vedea, și avioanele care vor lansa aceste bombe.

Repet că toate aceste imagini au fost văzute pe „marea de sticlă" (ecranul T.V.).

„Îngerul al cincilea a sunat din trîmbiţă. Şi am văzut o stea care căzuse din cer pe pămînt. I s-a dat cheia fîntînii Adîncului, şi a deschis fîntîna Adîncului. Din fîntînă s-a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Şi soarele şi văzduhul s-a întunecat de fumul fîntînii.

Din fum au ieşit nişte lăcuste pe pămînt... Lăcustele acelea semănau cu nişte cai pregătiţi de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, (carlinga avionului — n.a.) care părea de aur... Aveau nişte platoşe ca nişte platoşe de fier ; şi vuietul, pe care-l făceau aripile lor, era ca vuietul unor care trase de mulţi cai, care se aruncă în luptă. Aveau nişte cozi ca de scorpii, cu bolduri şi în cozile lor stătea puterea, pe care o aveau ca să vătăme pe oameni cinci luni". (Apocalipsă 9 : 1—3, 7, 9—10).

Efectele acestor arme nucleare, aruncate de „lăcuste", de la nivelul „corzilor cu bolduri", sînt următoarele :

„Li s-a dat putere nu să-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni ; şi chinul lor era cum e chinul scorpiei cînd înţeapă pe un om. În acele zile, oamenii vor căuta moartea, şi n-o vor găsi ; vor dori să moară, şi moartea va fugi de ei". (Apocalipsă 9 : 5—6).

Şi Isus vorbeşte despre acest mare război : „Atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii pînă acum, şi nici nu va mai fi ; şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa ; dar din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate". (Matei 24 : 21—22).

În cartea lui Ezechiel există o referire la distrugerea Magogului (teritoriu din U.R.S.S.), tot prin explozie nucleară :

„Voi pune foc Magogului, şi celor ce locuiesc liniştiţi în ostroave, ca să ştie că Eu sînt Domnul". (Ezechiel 39 : 6).

Proorocul Ioel afirmă următoarele :

„Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pămînt : sînge, foc şi stîlpi de fum (ciuperca atomică — n.a.) ; soarele se va preface în întuneric, şi luna în sînge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată". (Ioel 2 : 30—31).

Isaia descrie această tragedie astfel : „Iată, vine ziua Domnului, fără milă, zi de mînie şi urgie aprinsă, care va preface tot pămîntul în pustiu şi va nimici pe toţi păcătoşii de pe el. Căci stelele cerului şi Orionul nu va mai străluci ; soarele se va întuneca la răsăritul lui, şi luna nu va mai lumina" (datorită fumului exploziilor, acestea nu vor mai putea fi văzute — n.a.).

„Voi pedepsi — zice Domnul — lumea pentru răutatea ei şi pe cei răi pentru nelegiuirile lor ; voi face să înceteze mîndria celor trufaşi, şi voi doborî semeţia celor asupritori. Voi face pe oameni mai rari decît aurul curat, şi mai scumpi decît aurul din Ofir". (efectele exploziilor nucleare — n.a.). (Isaia 13 : 9—12).

Aşa cum am mai spus, luptele cele mai mari se vor desfăşura la Meghiddo (Armaghedon). Acesta este situat în partea de sud a cîmpiei Esdraelon, la 16 km vest de Nazaret, la intrarea într-o trecătoare ce traversează lanţul muntos Carmel, pe şoseaua principală dintre Asia şi Africa, o poziţie centrală între Eufrat şi Nil, loc de întîlnire a armatelor răsăritului şi apusului.

Astăzi este numit Tel-Meghiddo la circa 30 km sud de portul Haifa care se găseşte la intrarea sa occidentală.

Pe această cale, trupele amfibii pot ajunge uşor în Palestina. Acolo este loc pentru echiparea și organizarea trupelor. Alte trupe vor sosi pe calea aerului, această vale fiind accesibilă aterizării și decolării avioanelor.

Meghiddo este o cîmpie înconjurată de munți, lungă de 35 km şi lată de 25 km. Aici se încrucișează drumurile care legau altădată Egiptul cu Babilonul și Ninive, Ierusalimul cu Tiberiada, cu Damascul şi Antiohia ceea ce dădea acestui loc o mare importanță strategică.

Meghiddo însemnează „Locul unei mari mulţimi“ sau „Muntele masacrului“.

Totmes al III-lea, care a făcut din Egipt un imperiu mondial, a zis : „Meghiddo face cît o mie de cetăți“. La Meghiddo, în primul război mondial, Generalul Allenby (1918) a înfrînt puterea armatei turcești. Se spune că s-a vărsat mai mult sînge în jurul acestui deal decît în orice alt loc pe pămînt.

Napoleon, ajuns pe dealul de la Meghiddo, ar fi zis, amintindu-și de această profeţie, în timp ce privea valea din jur : „Toate armatele lumii ar putea manevra aici într-o luptă“.

Pe lîngă dezastrele cauzate de războiul în sine, va fi și un val de cutremure. „Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pămînt, aşa de tare, cum, de cînd este omul pe pămînt, n-a fost un cutremur aşa de mare... Cetăţile Neamurilor s-au prăbușit... toate ostroavele au fugit şi munţii nu s-au mai găsit“. (Apocalipsă 16 : 18—20).

Revenind la faza finală a războiului, se pare că armatele U.R.S.S. și ale aliaţilor săi, pe care i-am amintit, vor avea un mare avantaj strategic.

Ei vor fi cei, prin care Dumnezeu va pedepsi pe evrei și Ierusalimul. Nu-i va nimici însă cu desă-

vîrșire, ci, prin această lucrare va urmări trezirea evreilor și întoarcerea lor la adevăratul Mesia. Cel pe care L-au răstignit în urmă cu 2000 de ani, Cel care îi va salva cu „slava și norii cerului". Aceste lucruri sînt evidente în versetele următoare :

„Atunci voi strînge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite și femeile batjocorite ; jumătate din cetate va merge în robie, dar rămășița poporului nu va fi nimicită cu desăvîrșire din cetate". (Zaharia 14 : 2).

„În toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămîne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc, și o voi curăți cum se curățește argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta ; Eu voi zice : „Acesta este poporul Meu !" Și ei vor zice : „Domnul este Dumnezeul meu !" (Zaharia 13 : 8—9).

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului, un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, (Isus Cristos — n.a.) pe care l-au străpuns ; Îl vor plînge cum plînge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plînge amarnic, cum plînge cineva pe un întîi născut". (Zaharia 12 : 10).

RĂPIREA CELOR CE CRED ÎN ISUS. MARELE CUTREMUR CE SE VA PRODUCE ÎN ISRAEL

Înainte de a descrie capitolul cel mai important al istoriei omenirii, „Marele Contact", fuzionarea celor două lumi, revenirea lui Isus cu slava și norii

cerului, (prin aceste nave fiind distruse toate popoarele venite împotriva Ierusalimului) mă voi referi la modul în care Dumnezeu va salva o parte din Neamuri și o parte din evrei de dezastrele ce vor avea loc.

Astfel, o parte din reprezentanții Neamurilor, (alte popoare în afara evreilor) și anume cei care au crezut în Isus, în „duh și adevăr", cei care l-au primit ca Mîntuitor personal, cei care s-au „născut din nou" (schimbarea spirituală profundă), vor fi răpiți în aceste nave, pentru a reveni pe Pămînt, cu Isus și slujitorii Acestuia, după ce armatele invadatoare vor fi nimicite. Pare ciudat, dar astfel de răpiri au avut loc pe parcursul istoriei omenirii în nenumărate cazuri, din care voi relata cîteva :

— Prima persoană care a fost răpită într-un „nor" a fost, așa cum am văzut, Enoh.

— De asemenea și Ilie a fost răpit la cer : „Pe cînd mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul ; și Ilie s-a înălțat la cer într-un vîrtej de vînt". (2 Împărați 2 : 11).

Înainte de a descrie alte astfel de răpiri relatate în Biblie, doresc să mă refer la unele evenimente asemănătoare petrecute într-o perioadă mai apropiată de zilele noastre.

Pentru aceasta am ales cîteva exemple din lucrarea „Lumi galactice" a lui D. Davidovici.

La 3 septembrie 1873, James Worson, cizmar din Leamington, Warwicshire, Anglia, a băut mai multă bere decît de obicei, și a pus pariu cu prietenii săi pe o liră, că va alerga fără oprire pînă la Coventry și înapoi. Negustorul Barham Wise și fotograful Hamerson Burns l-au însoțit într-o cabrioletă ; Worson alerga cu pas întins, dar după cîteva mile s-a

împiedicat, a căzut cu capul înainte, a scos un strigăt puternic și a dispărut. S-a topit pur și simplu în cer, sub privirile prietenilor săi aflați la vreo zece metri distanță, înainte de a atinge pămîntul. Wise și Burns au coborît din cabrioletă, au căutat, au strigat, nu au găsit nimic ; urmele lui Worson, în praful drumului, sfîrșeau brusc. Înapoindu-se la Leamington și povestind întîmplarea, s-au pomenit arestați de poliție sub învinuirea incertă de omor, sechestrare de persoană — dar eliberați, cu scuze după ancheta oficială : Worson dispăruse, într-adevăr, fără urmă.

La 20 august 1962, Raimundo da Silva, un băiat de doisprezece ani din Diamantina, Brazilia, anunța poliției dispariția tatălui său, Rivelino, luat la bordul unei „mingi uriașe, care scînteia și lăsa fum galben, înecăcios".

Dar cea mai răsunătoare acțiune în materie de răpiri, a fost inițiată de OZN-uri în august 1915, cînd a dispărut un întreg regiment britanic de infanterie.

La a 50-a aniversare a debarcării forțelor britanice în golful Sulva, lîngă Anzac, Turcia — sîntem deci în 1965 — supraviețuitorii secției a 3-a din prima companie de marină divizionară N.Z.E.F. (New Zeeland Expeditionary Forces) și-au amintit strania întîmplare, aducînd la lumină fapte ce păreau moarte și înmormîntate. Iată ce povestește veteranul F. Reichart, din Noua Zeelandă :

„Erau 22 de oameni din secția noastră, în tranșeele de pe dealul Rhododendronilor, lîngă golful Sulva. De dimineață am observat șase-șapte nori mari, cenușii, în formă de pîine. Țin minte cum discutam între noi că, deși bătea o briză ușoară, norii aceștia a căror structură părea solidă, nu se

clinteau din loc ; ei stăteau nemişcaţi, suspendaţi peste valea care era de fapt albia secată a unui lac.

Pe urmă i-am văzut pe cei din regimentul 14 Norfolk, mărşăluind încolonaţi prin albia aceea de lac secat ; mergeau să-i înlocuiască pe cei aflaţi în tranşeele de pe cota 60. Atunci, unul din norii aceia cenuşii a coborît aşezîndu-se în drumul celor ce mărşăluiau, şi împreună cu soldaţii de pe cota 60 am văzut, îngroziţi, cum cei care veneau intrau în nor şi nu mai ieşeau ! După ce ultimul om din regimentul 14 Norfolk a „intrat în nor", acesta s-a ridicat în aer, alăturîndu-se celorlalţi şi, în timp ce noi, soldaţii din tranşee, priveam terorizaţi, cei şapte nori cenuşii au pornit în formaţie împotriva vîntului. Şi au dispărut".

Oficial, Regimentul 14 Norfolk a fost dat ca „nimicit" în confruntarea cu inamicul, dar în 1918, după capitularea Turciei, cînd primul lucru făcut de autorităţile britanice victorioase a fost să se intereseze de soarta regimentului, autorităţile militare turceşti au răspuns că „habar n-aveau de existenţa acestei unităţi".

În primul război mondial, un regiment britanic avea între 800 şi 4000 de oameni — şi o grămadă de căruţe, tunuri, furgoane. Chiar dacă luăm cifra minimă de 800, acţiunea e impresionantă. Urmele soldaţilor, cailor, roţilor, sfîrşeau brusc, în dreptul unei linii ca un hotar ; nici o urmă nu încerca să se abată măcar din drum ; pe fundul prăfuit al lacului secat era uşor de văzut şi de citit orice dîră, linie, amprentă sau roată, picior sau copită.

800 de militari echipaţi de război înseamnă 80 de tone greutate. Noi, abia după anii 70, am realizat

avioane capabile să ridice încărcături în 80—120 tone.

Regimentul 14 Norfolk nu a fost singura unitate britanică ridicată la ceruri. Același domn Reichart, veteran al primului război mondial stupefiat de întîmplarea al cărei martor ocular a fost, a cercetat ordinele militare și a descoperit că în 1898 în Sudan a dispărut fără urme un pluton de militari englezi. Cercetările efectuate tot în 1898 în Zona Khuber Pass au costat armata britanică o întreagă companie de geniu. Urmele geniștilor dispăreau în mod misterios, „toți pașii aceia înaintau spre o linie dreaptă, dar nici o urmă nu depășea linia, n-o ocolea, și nu se întorcea din drum“. Linia putea fi urma lăsată pe pămînt de marginea ramurei deschise în pîntecul navei. Pașii mergeau drept spre linia aceea, n-o ocoleau ; nu se întorceau, mergeau drept spre linia aceea ca un hotar, o treceau și dispăreau în neștiut — conchide autorul citat.

De asemenea, în acest context consider că dispariţiile misterioase de nave, avioane, oameni, în Triunghiul Bermudelor și din alte zone ale pămîntului, aparțin tot unor astfel de „răpiri“ în care se produce o trecere într-un univers paralel.

Aceste evenimente, precum și intensificarea aparițiilor de OZN-uri, la care se adaugă amploarea relatărilor despre toată gama de fenomene parapsihologice, reprezintă o sensibilizare a oamenilor realizată de reprezentanţii acestei lumi paralele, cu „Marele Contact“.

Așa cum am văzut, și Ezechiel este în repetate rînduri răpit în slavă, (Ezechiel 33 : 11—15) și dus cu această navă în diferite zone ale Orientului Mijlociu.

În momentul apariției lui Isus, cu „slava și norii cerului“ în Ierusalim va avea loc un mare cutremur de pămînt și formarea unei grote în care se vor adăposti evreii pentru a scăpa de efectele teribile ale armelor folosite de cei din „slavă și nori“ contra armatelor invadatoare. Să vedem ce spune Biblia despre aceste lucruri :

„Domnul se va arăta, și va lupta împotriva acestor neamuri, cum s-a luptat în ziua bătăliei. Picioarele lui (picioarele heruvimilor — n.a.) vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit ; Muntele Măslinilor se va despica la mijloc, spre răsărit și spre apus, și se va face o vale foarte mare ; jumătate din munte se va trage înapoi spre miazănoapte, iar jumătate spre miazăzi. Veți fugi atunci în valea munților Mei, căci valea dintre munți se va întinde pînă la Ațel ; și veți fugi cum ați fugit de cutremurul de pămînt de pe vremea lui Ozia, împăratul lui Iuda. Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu el ! Și Domnul va fi împărat peste tot pămîntul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume“. (Zaharia 14 : 3—5, 9).

Referitor la acest cutremur, doresc să spun că o companie petrolieră care făcea studii seismice în această regiune în căutarea petrolului, a descoperit o falie gigantică care se întinde de la est la vest și trece chiar prin centrul Muntelui Măslinilor.

Această grotă se va deschide, deoarece Dumnezeu dorește să-i protejeze pe o parte din evrei de teribilele dezastre pe care le va dezlănțui asupra armatelor invadatoare. Efectele acestei intervenții sînt descrise de Zaharia : „Le va putrezi carnea stînd încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor,

şi le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmăşeală în ei ; unul va apuca mîna altuia, şi vor ridica mîna unii asupra altora". (Zaharia 14 : 12—13).

Se poate observa din fragmentul de mai sus că, efectele descrise nu pot fi puse decît pe seama unor arme nucleare, la acestea adăugîndu-se şi panica de care vor fi cuprinşi invadatorii la apariţia navelor, adică a slavei şi a norilor cerului, ceea ce va duce la apariţia unor reacţii confuzionale „şi vor ridica mîna unii asupra altora".

Să vedem în continuare, ce se va întîmpla cu popoarele venite împotriva Ierusalimului.

Să revenim la Ezechiel, şi la faza finală a conflictului, în care supremaţia militară o va deţine U.R.S.S. (Reamintesc că în Biblie apar denumirile vechi ale teritoriilor acestui imperiu — Gog, Magog, Roş, Mesec, Tubal etc.) şi aliaţii săi.

Lupta finală însă, o vor da cu slava şi norii cerului, cu care vor veni salvatorii omenirii, cei care sînt, „chipul şi asemănarea noastră".

„Îmi voi arăta slava între neamuri şi toate neamurile vor vedea judecăţile pe care le voi face, şi pedepsele cu care îl va lovi mîna Mea. (Ezechiel 39 : 21).

Şi acum să vedem pedepsele :

„De aceea prooroceşte, fiul omului şi spune lui Gog : „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu : „Da, în ziua cînd poporul Meu Israel va trăi în linişte, vei porni din ţara ta, şi vei veni din fundul miazănoaptei, tu şi multe popoare cu tine, toţi călări pe cai, o mare mulţime şi o puternică oştire !

Vei înainta împotriva poporului Meu Israel ca un nor, care va acoperi ţara. În zilele de apoi, te

voi aduce împotriva țării Mele, ca să mă cunoască neamurile, cînd voi fi sfințit în tine subt ochii lor, Gog !"... În ziua aceea, însă, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mînia aprinsă.

O spun în gelozia și în focul mîniei Mele ; în ziua aceea, va fi un mare cutremur în țara lui Israel (am amintit anterior — n.a.)... Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toți munții Mei, zice Domnul Dumnezeu ; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. Îl voi judeca prin ciumă și sînge, printr-o ploaie năprasnică și prin pietre de grindină, voi ploua foc și pucioasă peste el, peste oștile lui, și peste popoarele cele multe, care vor fi cu el". (Ezechiel 38 : 14—16, 21—22).

„Vei cădea pe munții lui Israel, tu și toate oștile tale, și popoarele care vor fi cu tine ; te voi da de mîncare păsărilor de pradă, tuturor celor ce au aripi și fiarelor cîmpului.

Vei cădea pe fața cîmpului, căci Eu am vorbit, zice Domnul Dumnezeu.

Voi pune foc Magogului, și celor ce locuiesc liniștiți în ostroave, ca să știe că Eu sînt Domnul.

Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfînt în mijlocul poporului Meu Israel, și nu-i voi mai lăsa să-Mi pîngărească Numele Meu cel Sfînt, ci vor ști neamurile că Eu sînt Domnul, Sfîntul lui Israel.

Iată că lucrurile acestea vin și se întîmplă, zice Domnul Dumnezeu ! Aceasta este ziua, despre care am vorbit.

Atunci locuitorii cetăților lui Israel vor ieși, vor arde și vor da pradă flăcărilor armele, pavăzele și scuturile, arcurile și săgețile, lăncile și sulițele : și șapte ani vor face focul cu ele... În ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormîntare în Israel ;

valea călătorilor, la răsăritul Mării Moarte... Fiul omului, aşa vorbeşte Dumnezeu : „Spune păsărilor de orice soi, şi tuturor fiarelor cîmpului : „Adunaţi-vă şi veniţi ! Strîngeţi-vă din toate părţile, pentru jertfa Mea, pe care o junghii pentru voi ; jertfă mare este pe munţii lui Israel ! Mîncaţi carne, şi beţi sînge, mîncaţi carnea vitejilor şi beţi sîngele voievozilor pămîntului". (Ezechiel 39 : 4—9, 17—18).

„Voi nimici puterea împăraţilor neamurilor, voi răsturna şi carele de război şi pe cei ce se suie în ele ; caii şi călăreţii vor fi trîntiţi la pămînt şi unul va pieri ucis de sabia altuia". (Hagai 2 : 22).

Sînt descrise şi efectele la scară planetară a acestui conflict : „Cei pe care îi va ucide Domnul, în ziua aceea, vor fi întinşi de la un capăt al pămîntului pînă la celălalt ; nu vor fi nici jăliţi, nici adunaţi, nici îngropaţi, ci vor fi un gunoi pe faţa pămîntului". (Ieremia 25 : 33).

Proorocul Ioel afirma acelaşi lucru : „voi strînge toate neamurile şi le voi pogorî în valea lui Iosafat (Meghiddo — n.a.). Acolo mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea". (Ioel 3 : 2).

În continuare, voi prezenta o serie de versete din Noul Testament, în care Isus afirmă că va reveni cu „slava şi norii cerului", versete, care demonstrează clar, pe lîngă toate celelalte profeţii, că, Mesia, pe care îl aşteaptă evreii pentru a-i salva, este acelaşi cu Cel pe care l-au răstignit acum 2000 de ani.

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului : toate seminţiile pămîntului se vor boci, şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu

putere și cu o mare slavă“. (Matei 24 : 30).

„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea ; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pămîntului se vor boci din pricina Lui“. (Apocalipsă 1 : 7).

„Căci Fiul omului are să vină în Slava Tatălui Său, cu îngerii Săi ; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui“. (Matei 16 : 27).

„Cînd va veni Fiul omului în Slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale“. (Matei 25 : 31).

Foarte important în acest sens este și episodul înălțării lui Isus la ceruri : „După ce a spus aceste lucruri, pe cînd se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer, pe cînd se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis : „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer ? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru va veni în același fel, cum L-ați văzut mergînd la cer“. (Fapte ap. 1 : 9—11).

OMENIREA DUPĂ AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL

După încheierea acestor evenimente, pe Pămînt va urma o perioadă de liniște, cunoscută sub numele de pacea de 1000 de ani.

Această perioadă poate să aibă o cu totul altă durată, deoarece, așa cum am văzut, „pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani și o mie de ani sînt ca o zi“. (2 Petru 3—8).

În această perioadă, după afirmațiile Bibliei, centrul politic și religios va fi stabilit în Noul Ieru-

salim, omenirea epuizată de acest război fiind dispusă să colaboreze cu salvatorii săi veniţi din ceruri, conducătorul neamurilor fiind Isus Cristos. Să vedem în cîteva exemple oglindirea acestor idei :

„Se va întîmpla în scurgerea veacurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte, şi se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el.

Popoarele se vor duce cu grămada la el, şi vor zice : „Veniţi, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările Lui".

Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim Cuvîntul Domnului.

El (Isus — n.a.) va fi Judecătorul neamurilor. El va hotărî între un mare număr de popoare ; aşa încît din săbiile lor vor făuri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare ; nici un popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia, şi nu vor mai învăţa războiul". (Isaia 2 : 2—4).

După un asemenea război devastator, era firesc să urmeze o dezarmare generală.

„Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfînt, căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr. În ziua aceea, Vlăstarul lui Isai (Isus — n.a.). va fi ca un steag pentru popoare ; neamurile se vor întoarce la El, şi Slava va fi locuinţa Lui. În acelaşi timp, Domnul îşi va întinde mîna a doua oară, ca să răscumpere rămăşiţa poporului Său, risipit în Asiria şi în Egipt, în Patros şi în Etiopia, la Elam, la Sinear şi la Hamat, şi în ostroavele Mării.

El va înălţa un steag pentru neamuri, va strînge pe surghiuniţii lui Israel, şi va aduna pe cei risi-

piţi ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pămîntului". (Isaia 11 : 9—12).

După încheierea războiului, va avea loc o întoarcere a tuturor evreilor din toate colţurile lumii în ţara lor, şi la Dumnezeul lor. Va fi, aşa cum a spus Dumnezeu, prin Isaia, pentru a doua oară, deoarece prima întoarcere este cea care a avut loc în ultimii 50 de ani.

Aceşti evrei din alte colţuri ale lumii, pe care Dumnezeu i-a protejat de dezastru, urmărind în acelaşi timp trezirea lor spirituală şi recunoaşterea de către aceştia a lui Isus, vor atrage şi alţi oameni la Noul Ierusalim pentru a se închina singurului Dumnezeu adevărat. Casa Domnului va fi o casă de rugăciune pentru toate popoarele : „Şi pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-i slujească şi să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, şi pe toţi cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pîngărească, şi vor stărui în legămîntul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel Sfînt, şi-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot şi jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele". (Isaia 56 : 6—7).

Se poate observa că, în această perioadă va exista un mod unic de închinare care cuprinde toate practicile primite de Moise direct de la Dumnezeu. Era şi firesc, în condiţiile în care Dumnezeu şi Fiul Său, stabilindu-şi reşedinţa finală în Noul Ierusalim, ca toate celelalte religii să dispară.

De asemenea, pe Pămînt va domni dreptatea. Numeroşi profeţi au afirmat aceste caracteristici ale Împărăţiei conduse de Isus : Astfel, Împăratul David, insuflat de Dumnezeu spune : „El (Isus) va

face dreptate nenorociților poporului... El va stăpini de la o mare la alta, și de la Rîu pînă la marginile pămîntului... Da, toți împărații se vor închina lui, toate neamurile îl vor sluji. Căci el va izbăvi pe săracul care strigă, și pe nenorocitul care n-are ajutor... Numele lui va dăinui pe vecie, cît soarele îi va ținea numele. Cu el se vor binecuvînta unii pe alții și toate neamurile îl vor numi fericit". (Psalmul 72).

„Și atunci un scaun de domnie se va întări prin îndurare : și se va vedea șezînd cu credincioșie, în casa lui David, un judecător, prieten al dreptului și plin de rîvnă pentru dreptate". (Isaia 16 : 5).

„El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, pînă nu va așeza dreptatea pe pămînt". (Isaia 42 : 4).

În această perioadă, toate neamurile vor veni să se închine în Noul Ierusalim, care va fi reclădit. Binecuvîntările promise lui Israel erau pentru viața de pe pămînt. Prin împotrivirea sa, el a fost pedepsit. După recunoașterea lui Isus, Israelul va deveni primul popor al pămîntului și această întîietate va fi recunoscută de toate națiunile : Să urmărim oglindirea acestor idei :

„Străinii îți vor zidi zidurile și împărații lor îți vor sluji ; căci te-am lovit în mînia Mea, dar în îndurarea Mea am milă de tine. Porțile tale (ale Ierusalimului) vor sta veșnic deschise, nu vor fi închise nici zi nici noapte, ca să lase să intre la tine bogăția neamurilor, și împărații lor cu alaiul lor. Căci neamul și împărăția care nu-ți vor sluji, vor pieri, și neamurile acelea vor fi în totul nimicite". (Isaia 60 : 10—12).

„Dar vine vremea cînd voi strînge toate neamurile și toate limbile ; (ceea ce se petrece acum în lume este tocmai această separare a neamurilor și

a limbilor, declarațiile de independență ale acestora, ruperea de puterile care le-au înglobat — n.a.) ele vor veni și vor vedea SLAVA Mea". (Isaia 66 : 18).

„Toți cei ce vor mai rămînea din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului (referire clară la supraviețuitorii celui de al treilea Război Mondial — n.a.) se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnului oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pămîntului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele". (Zaharia 14 : 16—17).

„Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalim și să se roage Domnului". Așa vorbește Domnul oștirilor : „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei, și-i vor zice : „Vrem să mergem cu voi ; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi". (Zaharia 8 : 22—23).

„Așa vorbește Domnul : Mă întorc iarăși în Sion și vreau să locuiesc în mijlocul Ierusalimului. Ierusalimul se va chema : „Cetatea cea credincioasă" și muntele Domnului oștirilor se va chema : „Muntele cel Sfînt". Ulițele cetății vor fi pline de băieți și fete, care se vor juca pe ulițe. Iată, Eu izbăvesc pe poporul Meu din țara de la răsărit și din țara de la asfințitul soarelui. Îi voi aduce înapoi, și voi locui în mijlocul Ierusalimului ; și vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor cu adevăr și dreptate (Zaharia 8 : 3, 5, 7, 8).

„În vremurile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare, ca cel mai înalt munte.

Se va înălța deasupra dealurilor, și popoarele vor veni grămadă la el". (Mica 4 : 1).

„Vor locui iarăși în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov, și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor, și copiii copiilor lor, pe vecie, și Robul Meu David (referire la Isus care era numit fiul lui David — n.a.) va fi voievodul lor în veci. Voi încheia cu ei un legămînt de pace, care va fi un legămînt veșnic cu ei : „Îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune locașul Meu cel Sfînt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei. Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că eu sînt Domnul care sfințește pe Israel, cînd locașul Meu cel sfînt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor". (Ezechiel 37 : 25—28).

Deci, centrul politic și religios al omenirii, repet, va fi în Noul Ierusalim, religia întregului pămînt fiind cea primită de Moise de la Dumnezeu.

Toate acestea vor avea loc, deoarece : „Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuință a Lui și a zis : „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie : voi locui în el căci l-am dorit". (Psalmi 132 : 13—14).

Ezechiel, după ce este plimbat cu SLAVA afirmă următoarele : „Slava Domnului a intrat pe poarta dinspre răsărit... Am auzit pe cineva vorbindu-mi din Casă, și UN OM (Dumnezeu — n.a.) stătea lîngă mine. El mi-a zis : „Fiul omului, acesta este locul scaunului Meu de domnie, locul unde voi pune talpa picioarelor Mele ; aici voi locui veșnic în mijlocul copiilor lui Israel". (Ezechiel 43 : 4, 6—7).

Voi expune în continuare și alte aspecte ale vieții omenirii în această perioadă.

Pe lîngă pacea și dreptatea care se vor instaura în lume, va domni bucuria și fericirea :

„Domnul oştirilor pregăteşte tuturor popoarelor pe muntele acesta, un ospăţ de bucate gustoase, un ospăţ de vinuri vechi, de bucate miezoase pline de măduvă, de vinuri vechi şi limpezite". (Isaia 25 : 6).

„Ci vă veţi bucura şi vă veţi veseli, pe vecie, pentru cele ce voi face. Căci voi preface Ierusalimul în veselie, şi pe poporul lui în bucurie.

Eu însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, şi mă voi bucura de poporul Meu : nu se va mai auzi în el, de acum, nici glasul plînsetelor, nici glasul ţipetelor". (Isaia 65 : 18—19).

Pămîntul va fi binecuvîntat, roadele lui contribuind la bunăstarea generală.

„Va fi belşug în ţară, pînă în vîrful munţilor şi spicele lor se vor clătina ca şi copacii din Liban : oamenii vor înflori în cetăţi ca iarba pămîntului". (Psalmi 72 : 16).

„Atunci El (Dumnezeu) va da ploaie peste sămînţa pe care o voi semăna, şi pîinea pe care o va produce pămîntul va fi bogată şi hrănitoare. Turmele Tale vor paşte în păşuni întinse şi pe orice munte înalt şi pe orice deal înalt vor izvorî rîuri şi curenţi de apă". (Isaia 30 : 23—25).

Este evident că, sub conducerea reprezentanţilor acestei civilizaţii paralele, oamenii vor putea învăţa să stăpînească o serie de tehnici noi legate de irigaţii, ploi artificiale etc.

„Voi face să izvorască rîuri pe dealuri, şi izvoare în mijlocul văilor, voi preface pustia în iaz, şi pămîntul uscat în şuvoaie de apă ; voi face să crească în pustie cedrul, salcîmul, mirtul şi măslinul ; voi pune într-un loc uscat chiparoşi şi merişori". (Isaia 41 : 18—19).

În această etapă, pămîntul va fi repopulat cu oameni care vor avea o deplină cunoştinţă despre

acest singur Dumnezeu adevărat. Oamenii nu vor deveni nemuritori, dar longevitatea va creşte. Astfel Isaia spune : „Eu (Dumnezeu) Însumi Mă voi veseli asupra Ierusalimului, şi mă voi bucura de poporul Meu : nu se va mai auzi în el de acum nici glasul plînsetelor, nici glasul ţipetelor. Nu vor mai fi nici copii cu zilele puţine, nici bătrîni care să nu-şi împlinească zilele.

Căci cine va muri la vîrsta de o sută de ani va fi încă tînăr, şi cel ce va muri în vîrstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos". (Isaia 65 : 19—20).

Unele boli vor dispare : „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor, atunci şchiopul va sări ca un cerb, şi limba mutului va cînta de bucurie". (Isaia 35 : 5—6).

În această perioadă, răutăţile de orice fel nu vor fi tolerate. Cei ce fac răul vor fi stîrpiţi de pe faţa pămîntului. „În fiecare dimineaţă voi nimici pe cei răi din ţară, ca să stîrpesc din cetatea Domnului pe toţi lucrătorii nelegiuirii". (Psalmi 101 : 8).

Conducerea lui Isus va fi categorică, netolerînd nici un fel de nesupunere. De aceea, împăratul David, insuflat de Dumnezeu îi cheamă pe judecătorii şi conducătorii popoarelor pămîntului să-i slujească cu înţelepciune : „Acum dar, împăraţi, purtaţi-vă cu înţelepciune ! Luaţi învăţătură, judecătorii pămîntului. Slujiţi Domnului cu frică şi bucuraţi-vă tremurînd. Daţi cinste Fiului ca să nu se mînie şi să nu pieriţi pe calea voastră". (Psalmi 2 : 10—12).

Oamenii, aşa cum am spus, se vor închina lui Dumnezeu după legile lui Moise. „În fiecare lună nouă şi în fiecare Sabat, va veni orice făptură

să se închine înaintea Mea, zice Domnul. Şi cînd vor ieşi, vor vedea trupurile moarte ale oamenilor care s-au răzvrătit împotriva Mea". (Isaia 66 : 23—24).

La sfîrşitul acestei perioade de 1000 de ani, va avea loc o rebeliune, în care oamenii, insuflaţi de forţele răului descrise de Enoh (în această perioadă de 1000 de ani puterea lor va fi anulată), vor încerca restabilirea lucrurilor de mai înainte, în care răutatea era la loc de cinste : „Cînd se vor împlini cei 1000 de ani, Satana va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele neamurile care sînt în cele patru colţuri ale Pămîntului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Şi ei s-au suit pe faţa pămîntului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea prea iubită. Dar din cer s-a pogorît un foc care i-a mistuit. Şi Diavolul care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă unde este fiara şi proorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor". (Apocalipsă 20 : 7—10).

În această perioadă de 1000 de ani, în urma contactului cu această civilizaţie extrem de dezvoltată se vor face mari progrese în toate domeniile ştiinţei, fără ca oamenii să poată obţine însă secretul nemuririi, deşi acesta va fi foarte aproape de ei, la Noul Ierusalim. Spun aceasta, deoarece acolo se va afla reşedinţa locuitorilor din cealaltă lume, care, pe lîngă alte cuceriri ştiinţifice şi tehnologice avansate au reuşit să obţină şi secretul nemuririi. Într-o ultimă încercare, Satana, prin acest nume, înţelegînd îngerii care s-au răzvrătit de la început contra lui Dumnezeu, îngeri descrişi de Enoh, şi izolaţi în Shambhala, vor încerca, pentru a scăpa de osînda veşnică să-i înşele pe oameni, probabil

cu gîndul că este nedrept să mai existe moarte pe pămînt, în timp ce alții cunosc secretul vieții veșnice.

De aceea, vor sugera oamenilor să ia cu asalt cetatea în care sînt cei care dețin acest secret. Dar, și această rebeliune face parte din planul lui Dumnezeu, deoarece, prin judecata scurtă care va urma, este marcat sfîrșitul perioadei de 1000 de ani.

UN ASTEROID GIGANT VA LOVI PĂMÎNTUL ÎN URMĂTORII 1000 DE ANI. TRECEREA OMENIRII ÎNTR-O LUME PARALELĂ

După aceasta, va începe ultima fază a profeților și anume distrugerea cerului și a pămîntului și judecata tuturor oamenilor.

Să analizăm cîteva exemple referitoare la aceste evenimente :

„Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură, și pămîntul cu tot ce este pe el, va arde“. (2 Petru 3 : 10).

În acest context, voi prezenta un articol din „Magazin“, care poate explica versetul de mai sus. Titlul articolului este „O sabie a lui Damocles“... cosmică“.

Un asteroid cu un diametru de 5 kilometri va lovi Pămîntul în orice interval de timp situat în următorii 1000 de ani. Astronomii au calculat că un asteroid de aceste dimensiuni se ciocnește cu Terra la fiecare 10 milioane de ani. Această perioadă extrem de întinsă de timp nu ne spune aproape nimic, întrucît nu se știe cu siguranță cînd s-a produs precedentul impact de proporții. În

1908, un meteorit sau un asteroid, devenit ulterior celebru, cu un diametru de 90 de metri, a căzut în Tugunska siberiană, devastînd sute de kilometri pătraţi de teren şi carbonizînd alte sute de hectare de pădure. Cu 50.000 de ani în urmă, un meteorit din nichel şi fier, avînd un diametru de 600 metri, a căzut în Arizona (Statele Unite), producînd un crater cu un diametru de 1200 metri — faimosul Meteor Crater. Satelitul NASA Landsat reperează cîte trei sau patru cratere similare cu Meteor Crater în fiecare an. Multe alte corpuri celeste au căzut în ocean, căci, să nu uităm că suprafaţa uscatului este de numai 21 la sută din suprafaţa totală a Terrei.

Este deci imposibil să știm cu siguranţă cînd a căzut ultimul mare meteorit şi să calculăm cît răgaz mai avem de viaţă relativ liniştită.

Și Ioan, în Apocalips, afirmă că a văzut căzînd din cer „o stea mare, care ardea ca o făclie". (Apocalipsă 8 : 10).

REMATERIALIZAREA BIOCÎMPULUI. STABILIREA ROLULUI PE CARE FIECARE OM ÎL VA ÎNDEPLINI ÎN ACEASTĂ LUME PARALELĂ

Să analizăm cîteva exemple referitoare la aceste evenimente :

„Apoi am văzut ca un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pămîntul și cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stînd în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morţii au fost judecaţi

după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărţile acelea.

Marea a dat înapoi pe morţii care erau în ea. Moartea şi Locuinţa morţilor au dat înapoi pe morţii care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui". (Apocalipsă 20 : 11—13). Cum este posibilă învierea morţilor ?

În continuare vom vedea că omul nu este numai materie, ci şi spirit, biocîmp sau inconştient care este nemuritor, acesta păstrînd toate amintirile din cursul vieţii, deci şi aceea a corpului în care a locuit. Pe de altă parte, am văzut că Dumnezeu, pe lîngă aspectul identic cu al nostru este Duh, adică poate influenţa telepatic toate aceste spirite pe care le-a creat. Ştim de asemenea că substanţele organice şi anorganice din care este alcătuit corpul omenesc sînt în natură.

Deci, la momentul potrivit, prin nişte mecanisme ştiute doar de reprezentanţii acestei lumi paralele se va acţiona asupra spiritelor, care se „vor îmbrăca din nou" cu elementele materiale care le-au acoperit.

Aşa cum am văzut, reprezentanţii acestei lumi paralele posedă capacitatea de materializare şi dematerializare, deci stăpînesc nişte legi fizice, pe care noi nu le cunoaştem, legi care permit dezintegrarea rapidă a particulelor ce le alcătuiesc corpul, şi refacerea ulterioară a structurilor lor în alt loc.

Dacă privim moartea, şi putrezirea ulterioară ca un proces lent de dezintegrare a acestor particule, poate fi mai uşor înţeleasă această înviere, care va avea loc în momentul în care spiritele celor morţi vor primi permisiunea de a se rematerializa.

O demonstraţie a unei astfel de învieri a morţilor i-a fost făcută lui Ezechiel de Însuşi Dumne-

zeu : „Mîna Domnului a venit peste mine, şi m-a luat în Duhul Domnului şi m-a pus în mijlocul unei văi pline de oase (am văzut că Duhul Domnului este forţa fizică care l-a tras pe Ezechiel în navă, în „slavă“). M-a făcut să trec pe lîngă ele, de jur împrejur, şi iată că erau foarte multe pe faţa văii, şi erau uscate de tot.

El mi-a zis : „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să învieze ? „Eu am răspuns : „Doamne Dumnezeule, tu ştii lucrul acesta !“

El mi-a zis : „Prooroceşte despre acestea şi spune-le : „Oase uscate, ascultaţi cuvîntul Domnului. Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu către oasele acestea : „Iată că voi face să intre în voi un duh, şi veţi învia !

Vă voi da vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele, voi pune un duh în voi şi veţi învia. Şi veţi şti că Eu sînt Domnul“.

Am proorocit cum mi se poruncise. Şi pe cînd prooroceam, s-a făcut un vuiet, şi iată s-a făcut o mişcare, şi oasele s-au apropiat unele de altele.

M-am uitat şi iată că le-au venit vine, carnea a crescut, şi le-a acoperit pielea pe deasupra ; dar nu era încă duh în ele.

El mi-a zis : „Prooroceşte, şi vorbeşte duhului. Prooroceşte fiul omului, şi zi duhului : „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu : „Duhule, vino din cele patru vînturi, suflă peste morţii aceştia, ca să învieze. Am proorocit, cum mi se poruncise şi a intrat duhul în ei, şi au înviat, şi au stătut pe picioare“ (Ezechiel 37 : 1—10).

Scopul acestei judecăţi este următorul : transferarea în lumea lui Dumnezeu a întregii populaţii care a existat pe pămînt, de la primii oameni şi pînă

la sfîrşitul împărăţiei de 1.000 de ani. Aceasta este o lume cît se poate de reală în care se vor desfăşura diferite activităţi.

„Cărţile vieţii" în care sînt înscrise faptele tuturor oamenilor nu reprezintă nimic altceva decît nişte calculatoare care, primind gîndurile de la nivelul biocîmpului sau inconştientului fiecărui individ le înregistrează fără nici un fel de deosebire. Isus spunea : „Vă spun că, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osîndit". (Matei 13 : 36—37).

Se pare că Isus cunoştea foarte bine această legătură telepatică între biocîmpul sau inconştientul nostru, care înregistrează absolut toate evenimentele din timpul vieţii şi posibilele „cărţi ale vieţii" (mai bine zis cartele), existente în altă lume, care, la momentul potrivit vor putea proiecta pe un ecran asemănător celui pe care Ioan a urmărit desfăşurarea evenimentelor din Apocalipsă, toate faptele făcute pe acest pămînt.

Referitor la posibilitatea influenţării telepatice a oamenilor de către locuitorii unei alte lumi, doresc să amintesc şi de doctorul în ştiinţe biologice, D. Andreev, care a intuit existenţa unei supercivilizaţii ce şi-ar fi ales „planeta albastră" pentru a efectua un experiment senzaţional, şi anume acela de a răspîndi viaţa şi raţiunea în Universul nemărginit. Extratereştrii ar fi reuşit să obţină pe Pămînt fiinţe de tip hominid din celule genitale proprii.

Experimentul a avut de îndeplinit două obiective : popularea Terrei cu fiinţe cu chipul şi asemănarea extratereştrilor, precum şi constituirea unei comunităţi superintelectuale.

De aceea, relevă agenţia Novosti, evoluţia spirituală a fiecărui om s-ar afla sub un control sistematic din partea extratereştrilor.

Înfăptuirea unui astfel de control este posibilă numai în condiţiile realizării unui Sistem Cosmic Special care să permită captarea informaţiilor emise de creierul fiecărui om şi acţionarea conştiinţei umane prin introducerea în creier a datelor necesare.

Revenind la Biblie, carte în care, aşa cum am văzut, aceste idei sînt dezvoltate pe larg, se poate afirma că, după deschiderea şi analizarea „cărţilor vieţii", de către reprezentanţii binelui din această lume paralelă se vor petrece următoarele : oamenii care au crezut în Dumnezeu şi Isus Cristos, vor avea acces la toată ştiinţa şi tehnologia locuitorilor acestei lumi paralele, pe cînd ceilalţi, care l-au respins pe Dumnezeu, vor desfăşura o serie de activităţi nu tocmai plăcute şi pentru totdeauna.

Spun aceasta, deoarece, după trecerea în cealaltă lume va fi permis accesul la „pomul vieţii" pentru toţi oamenii, indiferent de activităţile plăcute sau chinuitoare pe care le vor avea de efectuat.

Isus a spus ucenicilor : „Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu, şi aveţi credinţă în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiţi şi voi". (Ioan 14 : 1—3).

Să vedem cum descrie Biblia această lume :

„Apoi am văzut un cer nou şi un pămînt nou, pentru că cerul dintîi şi pămîntul dintîi pieriseră, şi marea nu mai era. Şi eu am văzut coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfîntă, Noul Ieru-

salim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea : „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii ! El va fi Dumnezeul lor.

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut". Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis : „Iată, Eu fac toate lucrurile noi". Și a adăugat : „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate. Apoi mi-a zis : „S-a isprăvit ! Eu sînt Alfa și Omega, Începutul și Sfîrșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi fiul Meu. Dar cît despre fricoși, necredincioși, scîrboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători la idoli, și toți mincinoșii, partea lor este în iazul care arde în foc și cu pucioasă, adică moartea a doua". Apoi unul din cei șapte îngeri, care țineau cele șapte potire, pline cu cele din urmă șapte urgii, a venit și a vorbit cu mine, și mi-a zis . „Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului !" (Isus). Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfîntă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, avînd slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți scrise niște nume : numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți, spre miazănoapte trei porți, spre miazăzi, trei porți și spre apus trei porți ; zidul cetății avea douăsprezece temelii, și pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Îngerul, care vorbea cu mine, avea ca mă-

surătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porţile şi zidul ei. Cetatea era în patru colţuri. Şi lungimea ei era cît lărgimea. A măsurat cetatea cu trestia, şi a găsit aproape douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lărgimea şi înălţimea erau deopotrivă. I-a măsurat şi zidul, şi a găsit o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul. Zidul era zidit din iaspis, şi cetatea era de aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetăţii erau împodobite cu pietre scumpe de tot felul : cea dintîi temelie era de iaspis ; a doua, de safir, a treia de halchedon, a patra de smaragd, a cincea de sardonix, a şasea de sardiu ; a şaptea de hrisolit ; a opta, de beril, a noua de topaz ; a zecea de hrisopraz, a unsprezecea de iacint ; a douăsprezecea de ametist. Cele douăsprezece porţi erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă, era dintr-un singur mărgăritar. Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie. În cetate n-am văzut nici un Templu, pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca şi Mielul, sînt Templul ei. Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze ; căci o luminează slava lui Dumnezeu, şi făclia ei este Mielul. Neamurile vor umbla în lumina ei, şi împăraţii pămîntului îşi vor aduce slava şi cinstirea lor în ea. Porţile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava şi cinstirea Neamurile. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună, ci numai cei scrişi în cartea Vieţii Mielului". (Apocalipsa 21 : 1—27).

„Şi mi-a arătat un rîu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului. În mijlocul pieţii cetăţii, şi pe cele două maluri ale rîului, era pomul vieţii,

rodind douăsprezece feluri de rod, şi dînd rod în fiecare lună ; și frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului vor fi în ea. Robii Lui îl vor sluji. Ei vor vedea faţa Lui, și Numele Lui va fi pe frunţile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Şi nu vor mai avea trebuinţă nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Şi vor împărăţi în vecii vecilor“. (Apocalipsa 22 : 1—5).

Măsurile oraşului : 12.000 de prăjini (2.400 km) ; aceasta este lungimea fiecărei laturi, cetatea fiind ca sticla curată, porţile fiind din mărgăritare. Fac această remarcă deoarece este extrem de importantă. Să ne reamintim de cartea lui Enoh, în care acesta la începutul istoriei omenirii ajunge în această lume paralelă, descrierile fiind asemănătoare. Astfel :

— Enoh vede o casă mare, bătută în pietre de grindină, construită în patru colţuri.

— Enoh vede Slava lui Dumnezeu, despre care afirmă că „rămîne în toate vîrstele lumii“ ; și, aşa cum am putut remarca în această carte, descrierile ei sînt identice atît la Ezechiel cît și la Ioan.

OBŢINEREA VIEŢII VEŞNICE PRIN BLOCAREA GENELOR MORŢII DIN STRUCTURA ADN-ului

În această lume paralelă, Enoh vede pomul cunoştinţei binelui şi răului şi pomul vieţii. Să urmărim descrierile pe care le face :

Pomul înţelepciunii : „cei ce mănîncă din el au multă înţelepciune, el seamănă cu pomul de roșcove, fructul său aduce cu ciorchinele de strugure“.

Pomul vieţii : „frunzele lui, florile lui şi lemnul lui nu se usucă niciodată ; rodul lui e frumos şi aduce cu ciorchinele palmierului... dar acest pom se va da celor drepţi şi celor smeriţi. Prin rodul lui, viaţa va fi împărtăşită celor aleşi".

În cazul în care, pînă în acest moment, s-a acceptat ipoteza unei civilizaţii deosebit de dezvoltate care ne-a supravegheat în permanenţă, atunci aceştia nu erau nişte pomi oarecare.

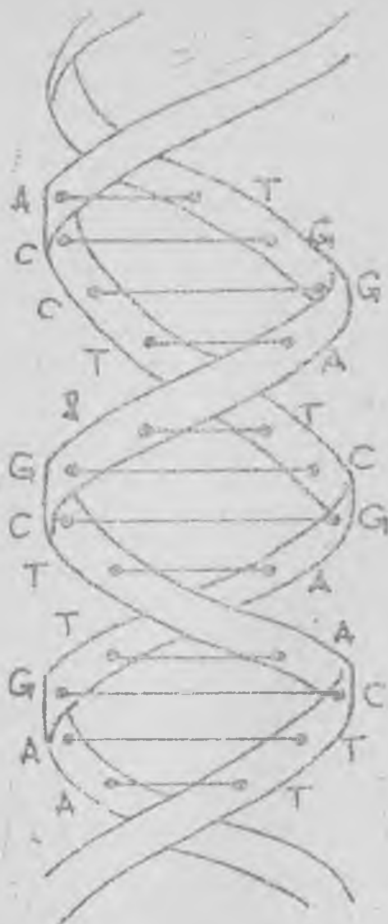
Vă sugerez a face o comparaţie cu structura acizilor nucleici, constituenţi permanenţi ai materiei vii. (Figura 8) Astfel :

Acidul ribonucleic (ARN) are o structură în „frunză de trifoi", care poate semăna cu un ciorchine de strugure aşa cum se poate vedea. ARN este im-

Figura 8

Structura în „frunză de trifoi" a ARN-ului, al cărui fruct Enoh îl asemuieşte cu „ciorchinele de strugure", „pomul" avînd şi „frunze"

Aspectul dublului helix al ADN-ului asemănător unor frunze
„Poemul" vieții și „pomul" înțelepciunii

plicat în procesul de memorie, diminuarea acestuia fiind pusă pe seama scăderii cantităţii de ARN. Deci, acesta ar fi „pomul înţelepciunii“.

Acidul dezoxiribonucleic (ADN) are un aspect helicoidal fiind purtătorul informaţiei genetice, deci „pomul vieţii“.

În concluzie, se poate presupune că lui Enoh i-au fost prezentate două structuri foarte mărite ale acestor acizi nucleici pe care el le-a asemuit cu nişte pomi.

Cercetările actuale par a evidenţia existenţa unor gene care, atîta timp cît nu sînt inhibate, comandă reproducerea celulelor noastre. Aceste gene, se pare că sînt inhibate de alte gene, care se reactivează în ultima parte a vieţii, conducînd deci la moartea individului.

Blocarea acestora şi în acelaşi timp stimularea genelor care sînt responsabile de diviziunea celulelor noastre ar conduce la nemurire.

Această supercivilizaţie despre care am discutat pînă acum se pare că a reuşit această performanţă, fiind dispusă să ofere şi oamenilor acest secret, aşa cum spune Ioan în Apocalipsă, despre pomul vieţii, care va servi la „vindecarea Neamurilor“.

ISTORIA OMENIRII A FOST ÎNSCRISĂ ÎN PIRAMIDA LUI KEOPS. SIMBOLUL SFIFNXULUI

Colosul piramidic a uimit lumea timp de aproape 4 milenii. Tot aşa, rezultatele cercetărilor asupra lui, sînt de domeniul imensităţii. Printre cercetători, a fost şi un român foarte cunoscut la vremea sa, dar aproape uitat în ultima perioadă de timp.

Una din cărţile sale se numeşte „Armonia Universală" ; din care, pentru a ne forma o impresie asupra operei şi persoanei sale voi menţiona pentru început prezentarea sa, făcută la începutul lucrării de către profesorul universitar D. Pompeiu, ilustrul matematician, Membru al Academiei române, cu ocazia ciclului de conferinţe asupra piramidei, ţinut la Ateneul Român în februarie 1947 şi organizat de personalităţi distinse, academicieni şi profesori universitari de matematică : „Onorat auditoriu" ; „Taina Tainelor !" ; aşa şi-a intitulat, cu drept cuvînt, dl. Moisescu cartea în care se găseşte rezumatul cercetărilor sale despre enigma atît de pasionantă a piramidei lui Keops.

Pentru noi românii este o mîndrie naţională, că anume în ţară la noi s-a găsit un român, care să-şi închine ani de zile de cercetări migăloase, de meditări adînci — ani de muncă stăruitoare întru urmărirea unei probleme care a pasionat în atîtea timpuri savanţi din toate ţările. Dl. Moisescu este un cercetător demn de toată preţuirea şi toată atenţia.

Autorul afirmă că, în urma analizării datelor furnizate de piramidă veritabilului creştinism i se deschid şi mai mult orizonturile cosmice, ca nici unui alt sistem religios sau filozofic. Creştinismul nou testamental ni se prezintă astfel în adevărata lui lumină, după ce în toate epocile s-a căutat să se discrediteze prin contrafaceri.

Voi prezenta cîteva fragmente ale acestei cărţi.

Referindu-se la Biblie autorul afirmă că aceasta este carte doar în ceea ce priveşte înfăţişarea ei din afară, de fapt însă e Cuvîntul lui Dumnezeu întrupat în litere. Tot aşa, piramida e clădire, dar cele mai nobile minţi bănuiau de mult că ea ascunde

Taina cea mai arzătoare pentru căutătorii de adevăr în piramidă a aflat cea mai potrivită schematizare a adevărurilor universale, ale Bibliei în special. Nu putea trece prin mintea nici unui geniu o așa sinteză a universului material cu cel spiritual. Nu putea visa nici cel mai optimist poet posibilitatea de a ni se deschide prin piramidă poarta spre cerul ideal și totodată conform cu postulatele științei sănătoase.

Dovedirea unității de substanță a corpurilor cerești cu cele terestre a tăiat probabil ultima ancoră a separatismului celor două lumi. Biblia, contrar religiilor, de la început a dat să se înțeleagă unitatea universului.

Metoda folosită de autor pentru descifrarea tainelor piramidei a fost calcularea valorii numerice a literelor din textele biblice. Sînt pagini întregi în Biblie în care Numele lui Dumnezeu nu apare decît ascuns prin unele metode alfabetice, abia astăzi analizate.

În piramidă, dimpotrivă, nu există punct geometric în care Numele Creatorului să nu fie exprimat prin cifrele — literele ale numărului ei omniprezent.

Știința se dezminte din deceniu în deceniu, pînă e nevoită să adopte afirmațiile de nezguduit ale Bibliei, din punct de vedere cosmogonic, istoric, sociologic, etc. Pînă și metoda experimentului critic de la baza științei este scoasă clar din Noul Testament care ne îndeamnă să cercetăm toate și să păstrăm ce e bun, după ce le-am supus criticii obiective. „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun". (1 Tesalonicieni 5—21).

Religia așa-zis creștină zice dimpotrivă: „Crede și nu cerceta", fiindcă așa le convine urzitorilor de

neadevăruri. De aceea au ars ei Bibliile pe acelaşi rug cu cei care erau prinşi citindu-le.

Piramida are menirea să investească Biblia cu sceptrul științei.

Fără a intra în amănunte țin să menționez că autorul a reușit, pe baza analizării valorii numerice a literelor, să descifreze numărul cheie al piramidei care este 286,1022 cu ajutorul lui apoi putînd să calculeze tainele planului stratului 50, încărcat de mistere științifice şi profetice.

Marea Piramidă este prima din cele 7 minuni ale lumii. Celelalte 6 minunății au dispărut, piramida, templul științei universale continuînd să înfrunte veacurile.

În cartea profetului Isaia sînt scrise următoarele : „va fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, şi la hotar va fi un stîlp de aducere aminte pentru Domnul.

Acesta va fi pentru Domnul oştirilor un semn şi o mărturie în țara Egiptului". (Isaia 19 : 19—20).

După părerea diverşilor autori, Marea Piramidă este un mesaj lăsat posterității de către o civilizație avansată. Cercetări tehnice au dus la concluzia că arhitecții lui Keops cunoşteau secretul dezintegrării materiei, utilizau adică energia atomică, ba poate şi izolarea gravitației.

Dacă s-a acceptat ideea acestei civilizații dezvoltate care a supravegheat istoria omenirii atunci cînd este uşor de înțeles că au construit această Mare Piramidă imediat după potop cu scopul de a lăsa o dovadă clară asupra existenței lor şi asupra evenimentelor care se vor desfăşura pe Pămînt.

Cercetătorul român este cel care a reuşit să descifreze acest mesaj codificat lăsat de locuitorii acestei lumi paralele.

Diodor din Sicilia, uimit de perfecțiunea incomparabilă a piramidei spunea : „se pare că, fără să împrumute mîna oamenilor, care totdeauna e foarte lentă, zeii au pus dintr-o dată acest monument în mijlocul pămîntului".

Colțurile pătratului de bază sînt îndreptate spre cele patru puncte cardinale, iar diagonala bazei se suprapune exact pe meridianul locului.

Orientarea cardinală a colțurilor bazei este incredibil de exactă, eroarea nu depășește două sutimi de grad, precizie pe care numai foarte puține observatoare astronomice ale zilelor noastre au putut-o realiza. Marea Piramidă este amplasată pe meridianul care împarte în două părți egale suprafața uscatului.

Un grup de savanți americani au afirmat că Marea Piramidă se află situată în centrul de greutate al continentelor.

Istoricul Ed. Meyer spunea că e aproape de necrezut ca un asemenea proiect să poată fi executat : „vis supraomenesc care, odată realizat pe pămînt, nu se va mai repeta nicicînd". În acest sens, în anul 1978, un grup de experți japonezi, finanțați generos de către compania japoneză de televiziune N.B.S., înzestrați cu cele mai moderne mijloace tehnice, au încercat să ridice o replică modernă și miniaturală a piramidei atribuită faraonului egiptean Keops. Era prevăzută a avea 18 metri înălțime, față de cea originală care are 142,8 metri.

Cu toate că eforturile erau mult mai mici decît cel necesare pentru ridicarea Marii Piramide, experții japonezi au trebuit să abandoneze proiectul, deoarece studiile tehnice pe care ei le întocmiseră nu erau suficiente pentru a rezolva toate problemele tehnice ivite.

Măsurătorile piramidei redau fără aproximație principalele date astronomice și istorice ceea ce l-a condus pe V. Moisescu să afirme că realizatorii ei s-au folosit de niște instrumente de extremă precizie, cu care au determinat pînă și fracțiunea de micron.

Această concordă și cu cele expuse în această carte, în care am văzut cîte ceva din înaltul grad de știință și tehnologie pe care-l posedă locuitoriri acestei lumi paralele, atît de puțin cunoscută nouă.

Flinders Petrie, binecunoscut egiptolog, care a măsurat-o cel mai precis, s-a exprimat astfel : „Marea Piramidă e o lucrare de opticieni moderni, la scară de mai multe hectare".

Părerea autorului este că în Marea Piramidă există împletirea într-un singur adevăr a adevăratei științe cu adevărata credință. Planeta noastră poartă în alergarea ei pe căi înstelate, un sanctuar de perfecție cerească, atît de nobil, datînd din preajma perioadei imediat următoare potopului. Turnul Babel ca și alte sisteme, prin pretenția lor de unire fără Dumnezeu, au atras de fapt risipirea și nenorocirea popoarelor, dar Marea Piramidă, ca și Biblia, prin rezolvarea chinuitoarelor probleme umane, unește mereu spiritele sincer căutătoare de adevăr.

Arabii erau informați asupra secretelor Egiptului, fie prin tradiții, fie prin manuscrisele egiptene, odinioară mult tăinuite, iar astăzi distruse. Ei izbutiră să afle că piramida cea mai veche conține date astronomice și profetice, însă în ce fel le conține nu-și puteau da seama.

Nu le-a fost hărăzit lor să afle secretele piramidice, deși e știut că arabii, în Evul Mediu, erau cei mai înaintați în studiul matematic.

În 820 d. Hr., urmaşul lui Harun al Raşid, deschizînd-o forţat, n-a găsit în ea nici urmă din ceea ce se afla în celelalte piramide-morminte. Manuscrisul arab Maqrizi destăinuie că autorul descrie ce a „scos din analele Egiptului... Prima piramidă a fost în mod special consacrată istoriei (profetice) şi astronomiei". Scriitorul arab Tahfat Alagaib confirmă acelaşi lucru : „Piramida conţine planurile stelelor şi semnele istorice şi profetice". Posibil ca scriitorii arabi să fi citit despre piramidă în imensa bibliotecă egipteană şi grecească din Alexandria distrusă ulterior de un calif.

Chiar dacă arabii ar fi măsurat piramida, n-aveau cum să observe nici o potrivire de numere cu datele astronomice, care nu puteau fi evidenţiate prin măsurile lor naţionale şi nici prin cele egiptene : vechi sau recente, sacre sau profane. Doar sistemul metric englezesc, dedus din raza polară a pămîntului, este singurul mijloc prin care piramida ne poate vorbi numeric.

Scriitorul evreu Iosif Flaviu şi arabii au păstrat preţioase tradiţii despre Marea Piramidă. Importante în acest sens sînt remarcile lui V. Moisescu legate de Enoh despre care am amintit pe larg în această lucrare. Astfel acesta menţionează una din legendele iudaic-arabe despre Enoh, presupus ca iniţiatul căruia i-a fost descoperit de Dumnezeu, planul acestei piramide. Un urmaş al lui, Sisithros, se zice că a determinat pe faraonul Keops să execute acest plan. Enoh a devenit celebru în mitologiile antice ca descoperitor al scrierii cu litere (ebraice ?), ca întemeietor al aritmeticii şi astronomiei. Pe vremea aşteptării lui Mesia, mi mult decît oricînd, circula în Orient „Cartea lui Enoh", care cuprinde multe adevăruri profetice, necunoscute în

Vechiul Testament. În piramidă întîlnim dese potriviri între spusele acestei cărţi şi datele astronomic-profetice ale cronologiei biblic-piramidice. Cartea lui Enoh prezicea că Mesia se va naşte la 15 din luna Tisri şi va muri la 15 Nisan, ceea ce s-a şi întîmplat cu Isus Cristos, aşa cum arată şi piramida. Cartea aceasta tratează şi despre cei 6000 de ani ai omenirii căzute, ca 6 zile de trudă, dar în mileniul al şaptelea (deci în jurul anului 2000 — n.a.) sub împărăţia păcii mesianice, se va bucura, în sfîrşit, de sabatul raiului readus pe întreg pămîntul. Cronologia piramidică şi în privinţa aceasta este în concordanţă cu profeţiile.

Altă legendă este relatată de Herodot. Egiptenii i-au spus despre un rege păstor că s-a prezentat la Keops şi l-a convins că Dumnezeul unic îl încredinţează să zidească cea mai trainică clădire din lume. În timpul dinastiei a patra (Th. Moreux susţine că fundarea piramidei a avut loc în anul 2170 înainte de Hr., arătat de nişte crestături, pe coridor, în dreptul blocurilor în formă de şa de la intrarea actuală. Măsurate astfel, dau 2144 înainte de Hr., adică 1856 după Adam, la 200 ani după potop), încă se menţinea credinţa în monoteism, dar idolatria făcea mari progrese. Faraonul convertit a închis templele idolilor din Egipt tot timpul cît a durat zidirea piramidei. Acesta denotă că el era conştient de planul rezervat templului ştiinţei-religii, relevată de Creatorul lumii.

Indiferent de legendele asupra originii piramidei, avem o proorocie sigură, în Isaia 19 : 19 despre un sanctuar-monument (ariel şi pilar în ebraică) situat exact pe locul unde e piramida şi care, în viitorul apropiat, va sluji, şi mai mult decît azi, ca „Mărturie pentru Domnul“.

Deşi istoria oficială confundă această primă piramidă, cu celelalte care slujeau numai ca mausolee ale faraonilor, fapt este că Herodot menţionează despre Keops că a fost înmormîntat într-o insulă, iar peste mormîntul lui s-a dat drumul apelor Nilului.

Cînd Ali Mamun, la deschiderea misterioasei piramide a fost cel dintîi erudit care i-a privit lăuntrul pecetluit prin mai multe bariere, n-a găsit decît un coşciug gol, din granit masiv.

Voi prezenta în continuare cîteva din datele profetice ale piramidei calculate pe baza cunoaşterii valorii numerice a literelor de către V. Moisescu. Astfel, acesta afirmă că încăperile ei, măsurate în ţoli, schiţează micrometric de exact, epocile din istoria omenirii, indiferent că Egiptul e sau nu implicat. Deci, un monument internaţional la începutul istoriei popoarelor.

Distanţele coridoarelor, reprezintă, cu cea mai strictă conformitate durata epocilor de universală importanţă. Acolo unde se întîlnesc 2 coridoare sau unde se întretaie cu prelungirea unei încăperi, exact la astfel de accidente constructive e marcată o dată remarcabilă din linia continuă a cronologiei istorice.

Un ţol (25,426 mm) simbolizînd un an, o zecime de ţol e cît 36,52442 zile... a zecea mia parte de ţol e de 2 ore şi 24 minute = o zecime de zi, ş.a.m.d. În felul acesta se dă şi sutimea de secundă cînd s-a întîmplat fenomenul astronomic sau evenimentul vizat, încrustat în piatră dură. Prin numere, şi istoria intră în rîndul ştiinţelor exacte.

Punctul cel mai de jos arată anul, ziua, ora cînd a fost făcut Adam. Punctul de la încrucişarea axei coridorului intrării cu solul coridorului ascendent

arată exodul, iar sfîrşitul coridorului legii mozaice arată răstignirea lui Mesia. Naşterea Lui e arătată de prelungirea solului „camerei renaşterii", pe solul coridorului urcător, cu tot atîţia ţoli mai jos de punctul morţii Lui cîţi ani şi zile a trăit El. Cele două războaie mondiale sînt arătate prin strîmtorile de pe stratul 50.

Dumnezeu ne-a dat Marea Piramidă, afirmă autorul, ca să vedem că Domnul Isus este sinteza ultimă a universului şi cum omul poate reveni numai prin El, la planul armoniei divine.

În încheierea prezentării acestei lucrări (una din numeroasele de acest fel) a lui V. Moisescu doresc să revin asupra faptului că mormîntul în care se presupunea a fi faraonul era gol. Acesta se găsește situat, pe baza calculelor autorului într-un loc corespunzător anului în care a avut loc răstignirea lui Isus. Faptul că este gol dovedește că autorii acestei lucrări în piatră ştiau că El va învia. Mai mult decît atît, din analizarea datelor piramidei reiese și înălţimea pe care a avut-o Isus în timpul vieții sale pe pămînt. Să urmărim concluziile lui V. Moisescu: „Perimetrul bazei de la mica piramidă supraideală măsura 286,1022 ţoli, cît numărul enigmă. Această bază are latura de 1,818 m, dublul lăţimii ramei de jos, cît statura unui OM culcat în mormînt.

Prin prezentarea acestor cîteva fragmente din cercetările lui V. Moisescu am dorit să atrag atenţia asupra acestor lucrări de excepţie care, sper că vor putea fi evaluate în viitorul apropiat la adevărata lor valoare.

O altă construcţie care a stîrnit interesul cercetătorilor din toate timpurile a fost Sfinxul. Acesta,

ca şi Marea Piramidă, pare că are un mesaj pentru omenire.

Dacă tainele Marii Piramide au fost admirabil descifrate de V. Moisescu, în ceea ce priveşte Sfinxul s-au emis foarte multe ipoteze, una dintre ele fiind aceea a unei asemănări între acesta şi Keops, ceea ce, în situaţia în care mormîntul era gol nu mai are nici o bază.

În cele ce urmează voi emite şi eu o ipoteză referitoare la simbolistica acestuia.

Pentru aceasta voi reveni la Isaia 19 : 19 unde acesta vorbeşte despre un altar şi un stîlp de aducere aminte pentru Domnul, situate în ţara Egiptului. Isaia spune în continuare că acesta (altarul) va fi un semn, iar stîlpul de aducere aminte va fi o mărturie pentru El în Egipt.

Deci, altarul este un „semn" al viitorului aşa cum a demonstrat V. Moisescu. Într-adevăr, Marea Piramidă cuprinde „semnele" tuturor evenimentelor care s-au petrecut şi se vor petrece pe Pămînt.

Ar rămîne de analizat stîlpul de aducere aminte care va fi o mărturie pentru Dumnezeu, în Egipt.

Cred că această mărturie este Sfinxul. Distrus în bună parte de intemperii, el reprezintă un bou cu capul de om, cu două aripi de vultur şi la picioarele de dinainte cu gheare de leu.

Voi reda din nou descrierea heruvimilor din cartea lui Ezechiel despre care am afirmat că reprezentau trenul de aterizare şi decolare a slavei. „Cît despre chipul feţelor lor era aşa ; înainte, toate aveau o faţă de om ; la dreapta lor, toate patru aveau cîte o faţă de leu, la stînga lor toate patru aveau o faţă de bou, iar înapoi, toate aveau cîte o faţă de vultur, aripile fiecăreia erau întinse în sus". (Ezechiel 1 : 10—11).

Descrierea lui Ioan din Apocalipsă este identică : „Cea dintîi făptură vie, seamănă cu un leu ; a doua seamănă cu un vițel ; a treia are fața ca a unui om ; și a patra seamănă cu un vultur care zboară". (Apocalipsa 4 : 7).

Enoh afirmă că : „tronul slavei tale rămîne în toate vîrstele lumii".

În concluzie, după părerea mea, se poate afirma că Sfinxul reprezintă pentru omenire o mărturie, fiind asemănător celor 4 heruvimi, care formau trenul de aterizare și decolare a slavei Domnului, veritabili „stîlpi" de susținere a acestei nave spațiale.

INFLUENȚAREA TELEPATICĂ A OMENIRII DE CĂTRE REPREZENTANȚII LUMILOR PARALELE

Pentru o înțelegere globală a gradului de dezvoltare a locuitorilor acestei lumi mă voi referi la unele aspecte legate de psihologie și parapsihologie ce reies din analizarea Bibliei.

Voi face acest lucru pe scurt, detalierea acestor idei fiind făcută în lucrarea „Biblia și parapsihologia".

Astfel, oamenii de știință ai secolului XX, Jackson, Ey. Freud, Young, Coue și alții au ajuns la următoarele concluzii legate de alcătuirea sistemului nervos.

— Structurarea aparatului psihic pe două nivele : conștient și inconștient sau subconștient.

— Superioritatea proceselor psihice inconștiente față de cele conștiente.

— Existența unor centrii nervoși care asigură cadrul de desfășurare al acestor tipuri de procese.

— Existenţa unei surse de energie psihică cu originea în inconştient, care ar reprezenta „motorul“ tuturor activităţilor noastre.

Interesant este faptul că atît în Vechiul cît şi în Noul Testament aceste cunoştinţe existau, fiind folosite, e drept, sub alte denumiri de autorii acestor cărţi. Se naşte întrebarea : aveau nişte oameni simpli asemenea cunoştinţe ? Nu. Faptul că le folosesc demonstrează fără echivoc că Biblia este isuflată de Dumnezeu, care a transmis autorilor acestor cărţi şi terminologia, al cărei corespondent, în ceea ce priveşte sistemul nervos, se poate găsi abia în zilele noastre.

Astfel, în Biblie se folosesc termenii de inimă şi rărunchi pentru diencefal şi emisferele cerebrale şi de spirit sau duh pentru procesele psihice inconştiente, respectiv suflet sau minte pentru cele conştiente.

Acestor forme de inimă şi rărunchi ale diencefalului şi emisferelor cerebrale se pot vedea cu uşurinţă atît pe o secţiune medială cît şi pe una frontală prin creier. (Figura 9).

Pentru o înţelegere mai uşoară voi prezenta şi o schemă personală a aparatului psihic : (Figura 10).

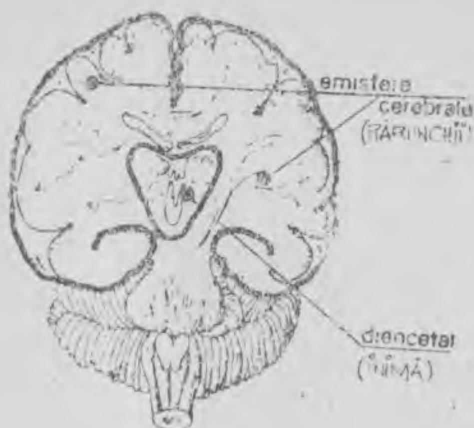
Dacă facem o comparaţie cu elementele componente ale aparatului psihic folosite de Freud, acesta ar arăta în felul următor :

Id (Sine)=spirit sau duh

Ego (Eul)=suflet sau minte

Superego (supraeu)=Duhul lumii sau Duhul Sfînt.

Eul este o parte a sinelui care a suportat modificări sub influenţa directă a lumii exterioare şi prin intermediul sistemului conştiinţă percepţie.

SECȚIUNE FRONTALĂ prin creier

Figura 9

SECȚIUNE MEDIALĂ prin creier

Posibilitatea influențării telepatice a oamenilor de către reprezentanții unor alte civilizații

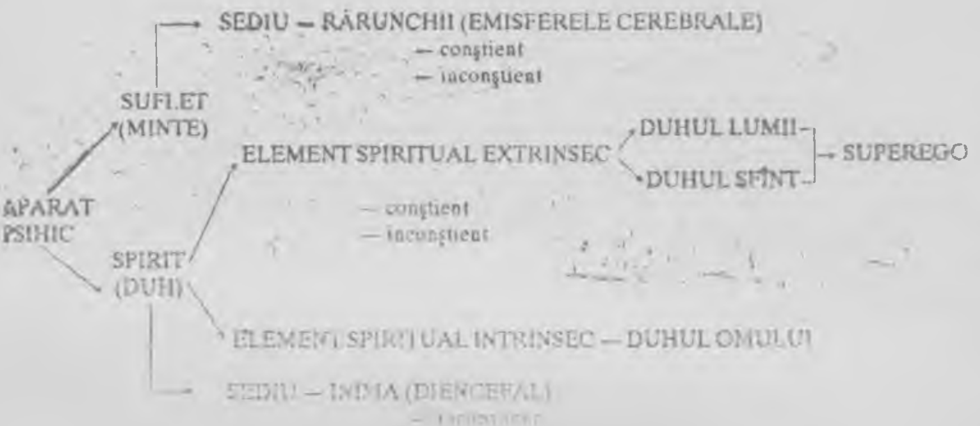

Figura 10

Posibilitatea influenţării telepatice a oamenilor de către reprezentanţii unor alte civilizaţii

În cîteva exemple voi prezenta folosirea termenilor de inimă și rărunchi în sens de organe ale sistemului nervos, precum și a celor de spirit sau duh (pentru procesele psihice inconștiente) și respectiv suflet sau minte (pentru procesele psihice conștiente).

Primul exemplu este din Cartea lui Enoh : „Și Mikhael a luat iarăși cuvîntul și i-a grăit lui Rafael : „Cine este acela, inima căruia să nu fie mișcată întru aceasta și a cărui rărunchi să nu se fi tulburat de acest cuvînt de osîndă ?“

„Tu mi-ai întocmit rărunchii... Cercetează-mă Dumnezeule și cunoaște-mi inima ! Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile“. (Psalmi 139 : 13, 23)

„Și tu, Fiul omului, gemi. Cu rărunchii zdrobiți, și cu amărăciune în suflet, gemi subt privirile lor ! Și dacă te vor întreba : „Pentru ce gemi ?“ să răspunzi : „Pentru că vine o veste. Cînd va veni, toate inimile se vor înspăimînta... toate sufletele se vor mîhni“. (Ezechiel 21 : 6—7).

„Și toate Bisericile vor cunoaște că „Eu sînt Cel ce cercetez rărunchii și inima“ ; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui“. (Apocalipsa 2 : 23).

„Întocmirile gîndurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău“. (Geneză 6 : 5).

„Numai ia seama asupra ta și veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieții tale, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă“. (Deuteronom 4 : 9).

„Fă tot ce ai în inimă, nu asculta decît de simțămîntul tău“. (1 Samuel 14 : 7).

„Domnul cercetează toate inimile și pătrunde toate închipuirile și toate gîndurile“. (1 Cronici 28 : 9).

„De aceea nu-m voi ține gura, ci voi vorbi în neliniștea inimii mele; mă voi tîngui în amărăciunea sufletului meu“ (Iov 7 : 11).

„De aceea, inima mi se bucură, sufletul mi se înveselește și trupul mi se odihnește în liniște“. (Psalmii 16 : 9).

„Sufletul Meu Te dorește noaptea, și duhul meu Te caută înăuntrul Meu“. (Isaia 26 : 9).

„Isus care le cunoștea gîndurile a zis: „Pentru ce aveți gînduri rele în inimile voastre?“. (Matei 9 : 4).

„Și Maria a zis: „Sufletul Meu mărește pe Domnul, și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mîntuitorul meu“. (Luca 1 : 46—47).

„Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor“. (Evrei 8 : 10).

În schema anterioară am inclus și termenul de Superego sau Supra Eu, afirmînd să acesta ar putea fi reprezentat de duhul lumii, sau de Duhul Sfînt.

Freud afirmă că superego reprezintă o forță inconștientă care imprimă eului și sinelui anumite scheme morale însușite în copilărie de la părinți și prin aceasta de la societatea în care au trăit părinții.

Duhul lumii, reprezentat prin războaie, farmece, minciună, etc. este forța spirituală ce cuprinde ansamblul de norme de conduită, învățate de oameni de la îngerii civilizatori răzvrătiți descriși în Cartea lui Enoh, și izolați sub Pămînt, în Shambhala.

Duhul Sfînt este forța spirituală ce reprezintă ansamblul de norme de conduită — introduse de Dumnezeu în lume pentru salvarea omenirii.

De asemenea, Duhul Sfînt sau duhul lumii reprezintă forțe prin care Dumnezeu sau rivalul acestuia, conducătorul îngerilor răzvrătiți din Cartea lui

Enoh, Azazel sau Satan acţionează, printr-un mecanism asemănător telepatiei asupra inconştientului nostru.

Voi prezenta cîteva exemple din care reiese posibilitatea influenţării inconştientului nostru de către reprezentanţii acestei lumi paralele :

„Şi Mica a zis : Ascultaţi dar cuvîntul Domnului : Am văzut pe Domnul stînd pe scaunul Său de Domnie, şi toată oştirea cerurilor stînd la dreapta şi la stînga lui. Şi Domnul a zis : „Cine va amăgi pe Ahab, împăratul lui Israel ca să se suie la Ramot în Galaad şi să piară acolo ? Au răspuns unul într-un fel, altul într-altfel. Şi un duh a venit şi s-a înfăţişat înaintea Domnului şi a zis : „Eu îl voi amăgi“. Domnul i-a zis : „Cum ?“ „Voi ieşi“ a răspuns el, „şi voi fi un duh de minciună în gura tuturor proorocilor lui“. (2 Cronici 18 : 18—22).

Locuitorii acestei lumi, avînd posibilitatea de a se dematerializa, este lesne de înţeles că pot influenţa telepatic inconştientul altor persoane.

„Slujitorul omului lui Dumnezeu s-a sculat disde-dimineaţă şi a ieşit. Şi iată că o oaste înconjura cetatea, cu cai şi care. Şi slujitorul a zis omului lui Dumnezeu : „Ah, domnul meu, cum vom face ?“ El a răspuns : „Nu te teme, căci mai mulţi sînt cei cu noi decît cei cu ei. Elisei s-a rugat şi a zis : „Doamne deschide-i ochii să vadă“. Şi Domnul a deschis ochii (este vorba de „ochii minţii“) slujitorului care a văzut muntele plin de cai şi care de foc împrejurul lui Elisei. Sirienii s-au pogorît la Elisei. El a făcut următoarea rugăciune către Domnul : „Loveşte, rogu-te, pe poporul acesta cu orbire“.

Şi Domnul i-a lovit cu orbire, după cuvîntul lui Elisei.

Elisei le-a zis : „Nu este aceasta calea, și nu este aceasta cetatea ; veniți după mine, și vă voi duce la omul pe care-l căutați. Și i-a dus la Samaria. Cînd au intrat în Samaria, Elisei a zis : „Doamne, deschide ochii oamenilor acestora, să vadă ! Și Domnul le-a deschis ochii, și au văzut că erau în mijlocul Samariei. Împăratul lui Israel, văzîndu-i a zis lui Elisei : „Să-i măcelăresc, să-i măcelăresc părinte ?" (2 Împărați 6 : 15—21).

Din analiza acestui fragment reies următoarele aspecte :

— Existența „carelor de foc" care îi ajutau, așa cum am văzut, pe evrei în luptele lor.

— Interferarea proceselor psihice și anume orbirea ochilor minții și nerecunoașterea poziției geografice de către sirieni.

— Existența Lor printre noi, fără a-i putea depista prin organele noastre de simț, atît Ei, cît și obiectele Lor de zbor avînd însușirea de a se materializa și dematerializa.

„Dumnezeu afirmă : „Voi pune în el un duh care îl va face ca la auzul unei vești pe care o va primi, să se întoarcă în țara lui ; și-l voi face să cadă ucis de sabie în țara lui". (2 Împărați 19 : 7).

În Vechiul Testament, prin intermediul Duhului lui Dumnezeu erau descoperite anumitor persoane desfășurările unor evenimente, erau explicate visurile, erau împietrite inimile unor oameni, erau închiși ochii minții, etc. Toate aceste intervenții erau posibile prin acest element spiritual care permite influențarea psihicului nostru, conform dorinței lui Dumnezeu, asemănător telepatiei. În acest sens, indiferent de voința noastră este posibilă transmiterea gîndurilor de la Dumnezeu la noi și invers.

Undele telepatice nu cunosc nici un fel de restricţii materiale, iar viteza lor tinde spre infinit.

În Noul Testament, vom vedea cum, prin apariţia lui Isus, această legătură prin Duhul Sfînt nu va mai fi privilegiul cîtorva persoane din poporul evreu, ci, prin credinţa în Moartea şi Învierea Lui, va deveni accesibil oricărui om, care va dori sincer, în urma analizării vieţii sale şi recunoaşterii dezamăgirii provocată de această viaţă dusă în absenţa legăturii cu Dumnezeu, o schimbare radicală. Aceasta este posibilă prin aşa-numita Naştere din Nou, care nu înseamnă altceva decît o schimbare profundă a „inimii şi Rărunchilor" (inconştient-conştient).

Cum e posibil aşa ceva ? Să analizăm cîteva fragmente din Evanghelia după Ioan :

„Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie înălţat şi Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.

Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică". (Ioan 3 : 14—16).

Deci, asemănător evreilor, care erau muşcaţi de şerpi înfocaţi şi nu erau vindecaţi decît prin credinţa în acel şarpe de aramă atîrnat în mijlocul taberei (aceasta declanşa mecanismele inconştientului ce duceau în final la producerea de substanţe capabile să neutralizeze veninul şerpilor), tot la fel, schimbarea caracterului nostru şi vindecarea, adică naşterea din nou, nu se poate produce fără a fi conştienţi că sîntem „muşcaţi" de duhul lumii, şi că ne zbatem neputincioşi într-o lume dezorientată, coruptă, în care singura soluţie este dorinţa de salvare, de vindecare.

Singurul care poate face aceasta este cel care a fost înălțat pe cruce, Fiul lui Dumnezeu și nimeni altul.

„Isus îi răspunde lui Nicodim : „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu".

„Adevărat, adevărat, îți spun, că dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu". (Ioan 3 : 3, 5).

Deci, nașterea din nou e absolut necesară pentru restabilirea relației cu Dumnezeu. Ea nu se poate face decît prin credința în jertfa lui Isus, după conștientizarea rupturii cu Dumnezeu.

„Dumnezeu este Duh, și cine i se închină Lui, trebuie să i se închine în duh și adevăr". (Ioan 4 : 24).

Credința în jertfa Lui va atrage, așa cum vom vedea, pecetluirea cu Duhul Sfînt, și prin aceasta, posibilitatea închinării în duh, adică restabilirea legăturii spirituale între duhul nostru și cel al lui Dumnezeu prin Duhul Sfînt.

„Căci Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură." (Ioan 3 : 34).

Prin aceasta doresc să atrag atenția necesității întoarcerii stricte la învățătura lui Isus, lăsînd la o parte orice alte învățături înșelătoare, precum și la experimentarea nașterii din nou, singurul intermediar fiind Isus și nu altcineva.

— „El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit.

Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, de-a dat dreptul să facă copii ai lui Dumnezeu." (Ioan 1 : 10—12).

— „Cine crede în mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, cum zice Scriptura.

Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese proslăvit". (Ioan 7 : 38—39).

— „Eu sînt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mîntuit : va intra şi va ieşi, şi va găsi păşune". (Ioan 10 : 9).

— „Isus i-a zis : „Eu sînt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine". (Ioan 14 : 6).

Concluzia celor de mai sus este că numai prin Isus se poate ajunge la Dumnezeu.

— „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele. Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mîngîietor, (Paraclet, apărător, ajutor), care să rămînă cu Voi în veac şi anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-l vede şi nu-L cunoaşte, dar voi îl cunoaşteţi, căci rămîne cu voi, şi va fi în voi". (Ioan 14 : 15—17).

Lumea nu-L vede şi nu-L cunoaşte, deoarece este stăpînită de duhul Lumii. Singurul care-l poate scoate din om şi restabili relaţia cu Dumnezeu este Duhul Sfînt obţinut în urma credinţei în jertfa lui Isus.

Să vedem cum a venit Duhul Sfînt în lume :

„În ziua Cinzecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc.

Deodată a venit din cer un sunet ca vîjîitul unui vînt puternic, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.

Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei, şi s-au aşezat cîte una pe fiecare din ei.

Și toți s-au umplut de Duhul Sfînt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească". (Faptele Apostolilor 2 : 1—4).

Deci, ca și în Vechiul Testament vedem cum se produce influențarea de către Dumnezeu a inconștientului cu scopul de a impresiona alți oameni, deoarece, atunci erau în Ierusalim reprezentanți ai multor neamuri, care au auzit acel sunet.

Doresc să subliniez faptul că atunci era necesară o astfel de formă zgomotoasă de primire a Duhului Sfînt, atît pentru cei din jur cît și pentru ucenici, care fuseseră firi slabe ce L-au abandonat pe Isus pe cruce, și numai prin primirea Duhului Sfînt fiind ulterior capabili de orice sacrificiu.

Deci, ceea ce au văzut și simțit le-a schimbat radical comportamentul.

Aceasta nu înseamnă că Duhul Sfînt se obține prin această formă. El se obține doar prin credința în jertfa lui Isus. Extinderea acestei practici în zilele noastre poate fi periculoasă, deoarece provocarea unei autodetașări poate duce la pătrunderea și eliberarea unor forțe din inconștient ce pot crea falsa impresie a unor manifestări dorite de Dumnezeu, de fapt în inconștientul acelor persoane neexistînd Duhul Sfînt ci duhul lumii.

— „După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați : toți s-au umplut de Duhul Sfînt, și vesteau cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală". (Faptele apostolilor 4 : 31).

Și în acest exemplu primirea Duhului Sfînt de către cei ce aveau să fie mesagerii lui Isus trebuia însoțită de manifestări zgomotoase, care astăzi, cînd există o asemenea denaturare a adevărului lui Isus nu-și mai au locul. Dacă Duhul Sfînt s-ar

obține numai însoțit de astfel de manifestări ar fi numai cutremure, limbi de foc, etc. Acestea au trebuit doar atunci, pentru ca, ulterior, Duhul Sfînt să fie obținut numai prin credință.

„Atunci Petru și Ioan au pus mîinile peste ei, si aceia au primit Duhul Sfînt". (Faptele Apostolilor 8 : 17).

O nouă formă de primire a Duhului Sfînt, în care însă Petru și Ioan nu aveau nici un merit. Tot Dumnezeu era Cel care lucra la inimile primitorilor cu scopul de a mări prestigiul celor doi ucenici. Extinderea acestei practici în zilele noastre e o insultă grosolană la adresa lui Dumnezeu și a Fiului Său. Cît de departe sînt cei ce o practică, de credința simplă a lui Petru și Ioan, cît de mult doresc slava oamenilor, cît de puțin îl cunosc pe Dumnezeu.

După aceste forme inițiale, zgomotoase de primire a Duhului Sfînt să vedem starea omului condus de duhul lumii și apoi cum poate fi primit prin credință Duhul Sfînt, și roadele acestei primiri.

„Fiindă n-au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite".

Astfel au ajuns plini de orice fel de nelegiuire, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate, plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase, sînt șoptitori, bîrfitori, urîtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvînt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă și măcar că știu hotărîrea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sînt vrednici de moarte, totuși ei nu numai că le fac,

dar şi găsesc de buni pe cei ce le fac". (Romani 1 : 28—32).

Deci acesta este tabloul omului condus de duhul lumii.

Posibilitatea de restabilire a relaţiei cu Dumnezeu este următoarea :

— „Dar acum s-a arătat o neprihănire (dreptate) pe care o dă Dumnezeu fără lege — fără legeaa lui Moise, adică nu prin fapte) despre ea mărturisesc Legea şi Proorocii, şi anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credinţa în Isus Cristos, pentru toţi şi peste toţi cei ce cred în El". (Romani 3 : 21, 22).

— „Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Cristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pămînteşti, ci după îndemnurile Duhului.

În adevăr, legea Duhului de viaţă în Cristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului şi morţii". (Romani 8 : 1—2).

— „Dacă, prin Duhul, faceţi să moară faptele trupului ,veţi trăi". (Romani 8 : 13).

Referitor la cele de mai sus aş dori să adaug următoarele : în timpul vieţii sale Isus a fost pentru ucenici un exemplu din toate punctele de vedere — un om ideal.

Dar ei nu puteau imita comportamentul Lui, pentru că nu erau născuţi din nou. Drept dovadă, deşi îl iubeau foarte mult au fugit în noaptea răstignirii, Petru s-a lepădat de El, Iacov şi Ioan se certau pentru supremaţie cu ceilalţi etc.

Prin legătura cu Duhul Sfînt, ei au primit puterea necesară pentru a duce o astfel de viaţă. Evenimentele trăite au fost atît de puternice, încît

prin Duhul au putut să facă să moară toate faptele trupului, adică să trăiască respectînd normele de conduită ale lumii viitoare care în optica lui Isus erau aceste două : „să iubeşti pe Dumnezeu, şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi“.

Să vedem părerea lui Dumnezeu legată de mîntuirea prin jertfa Fiului :

— „Fiindcă propovăduirea crucii, este o nebunie pentru cei ce sînt pe calea pierzării, dar pentru noi care sîntem pe calea mîntuirii, este puterea lui Dumnezeu.

Căci este scris : „Voi prăpădi înţelepciunea celor înţelepţi, şi voi nimici priceperea celor pricepuţi“. Unde este înţeleptul ? Unde este cărturarul ? Unde este vorbăreţul veacului acestuia ? N-a prostit Dumnezeu înţelepciunea lumii acesteia ?

Căci întrucît lumea, cu înţelepciunea ei n-a cucunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mîntuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii crucii.

Iuedii, într-adevăr, cer minuni şi Greciii caută înţelepcune, dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, şi pentru Neamuri o nebunie“. (1 Corinteni 1 : 18—23).

Aşa este şi în zilele noastre. Dacă pentru Neamuri (celelalte popoare în afara evreilor), Isus nu mai e o nebunie în sensul că îl acceptă, cel puţin ca personaj istoric, modul în care i se închină e de-a dreptul jignitor. Printre alte prsonaje de cult are şi El anumite zile de închinare, s-au comis crime, s-au dus războaie în numele Lui, etc.

— „Ceea ce propovăduim noi printre cei desăvîrşiţi, este o înţelepciune, dar nu a veacului aces-

tuia... Noi propovăduim înţelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică şi ţinută ascunsă... Şi noi n-am primit duhul lumii, ci duhul care vine de la Dumnezeu ca să putem cunoaşte lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său". (1 Corinteni 2 : 6, 7, 12).

Ce bine ar face cei care propovăduiesc pe Dumnezeu să-şi pună întrebarea dacă sînt călăuziţi de duhul lumii sau de Duhul Sfînt.

Să vedem ce se întîmplă cu persoana care se pune în slujba lui Dumnezeu prin Duhul Sfînt.

— „Sînt felurite daruri, dar este acelaşi Duh ; sînt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn ; sînt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi. Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora". (1 Corinteni 12 : 4 –7).

„Iată numai ce voiesc să ştiu de la voi : prin faptele Legii aţi primit voi Duhul, ori prin auzirea Credinţei ?" (Galateni 3 : 2).

Deci, din vremea lui Pavel, Duhul Sfînt se primea prin auzirea credinţei şi nu prin alte forme zgomotoase aşteptate de mulţi şi azi.

Faptele firii pămînteşti şi Duhul — zic dar : „umblaţi cîrmuiţi de Duhul, şi nu împliniţi poftele firii pămînteşti.

Căci firea pămîntească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pămînteşti ; sînt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi.

Şi faptele firii pămînteşti sînt cunoscute, şi sînt acestea : preacurvia, curvia, necurăţia, desfrînarea, închinarea în idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mîniile, neînţelegerile, dezbinările, certu-

turile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea.

Roada duhului, dimpotrivă, este : dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor". (Galateni 5 : 16—23).

— „Și voi, după ce ați auzit cuvîntul adevărului (Evanghelia mîntuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfînt, care fusese făgăduit". (Efeseni 1 : 13).

Prin prisma celor discutate anterior aș dori să fac cîteva remarci asupra etiologiei, manifestările clinice și terapiei bolilor psihice.

Psihanaliza, prin Freud consideră că normal ar fi cel al cărui psihic ar menține un echilibru armonios al egoului față de id și superego.

Nevroza ar fi deci expresia unei frustrări care împiedică o satisfacere pulsională adecvată, eul regresînd la o treaptă de organizare inferioară, infantilă.

Schizofrenia ar fi expresia unei slăbiciuni constituționale sau psihogene a eului care ar determina o regresiune a psihicului la un nivel inferior, primitiv, asocial, narcisic în care sacrifică eul și adoptă punctele de vedere ale idului.

Cauza principală a bolilor psihice o constituie eliberarea inconștientului de sub controlul conștienței. Inconștientul reprezintă un sistem de forțe afective refulate care nu se manifestă clinic decît printr-o distorsiune în simptome psihopatologice după modelul gîndirii din vis.

Această forță intră în conflict cu forța conștientă a egoului care ar sarcina să adapteze persoana la realitate și astfel se produce boala psihică.

Voi reveni asupra schemei referitoare la alcătuirea aparatului psihic, comparativ cu elementele componente ale acestuia, după Freud.

Astfel Sinele=spirit sau duh,

Ego=suflet

Superego=Duhul lumii sau Duhul Sfînt.

Aşa cum am văzut, Eul (sufletul) este o parte a Sinelui (spiritului) care a suportat modificări sub influenţa directă a lumii exterioare şi prin intermediul sistemului conştiinţă-percepţie.

Sufletul este deci partea superficială a spiritului altfel spus spiritul implicat în relaţiile acestei lumi. Nu există o separare netă între Eu şi Sine, Eul prelungindu-se în elementele psihice ale Sinelui în măsura în care Eul are şi o funcţionare inconştientă.

Supraeul (duhul lumii, Duhul Sfînt) va pătrunde în inconştient de care va fi legat, reprezentînd motorul acţiunilor noastre.

Naşterea din nou reprezintă deci înlocuirea Superegoului reprezentat de duhul lumii cu Superegoul — Duhul Sfînt care, aşa cum am văzut, poate fi obţinut în urma credinţei în jertfa lui Isus.

Cel care va crede cu tărie că Isus şi-a dat viaţa pentru păcatele sale, că este Mîntuitorul său personal, va simţi un efect de catharsis, adică de purificare, de eliberare de lucrurile neplăcute care-i apăsau conştiinţa.

Schimbarea resimţită este ceea ce se descrie în Biblie drept pecetluirea cu Duhul Sfînt.

Convingerea fermă că păcatele sînt iertate, că Dumnezeu se îngrijeşte de viaţa fiecăruia pînă la cele mai mici aspecte dispariţia fricii de moarte, toate acestea obţinute prin sacrificiul personal al Fiului lui Dumnezeu sînt elemente care vor

pătrunde adînc în inimă producînd naşterea din nou.

Astfel, în inimă îşi face loc Duhul Sfînt cu toate roadele sale pe care le-am văzut : bunătatea, îndelunga răbdare, etc.

Dar, în viaţa de toate zilele există şi elementele duhului lumii (răutate, invidie, diferite patimi etc). Pentru menţinerea echilibrului spirtual trebuie ca toate acestea să se oprească la nivelul minţii — care ia contact nemijlocit cu realitatea, fără să pătrundă în inimă.

Cel care este convins că are o legătură strînsă cu Dumnezeu, prin Duhul Sfînt, altfel spus că pe prim-planul existenţei sale este încrederea în Dumnezeu va putea face faţă atît situaţiilor grele cît şi celor tentante, dar prohibite, ştiind că această legătură îi va furniza forţa necsară pentru a rezista.

Echilibrul spiritual nu se poate asigura decît printr-o legătură permanentă cu Duhul Sfînt, adică prin analizarea tuturor aspectelor vieţii de zi cu zi prin prisma cerinţelor lui Dumnezeu, dintre care, aşa cum spunea Isus, cele mai importante sînt iubirea de Dumnezeu şi iubirea aproapelui.

Încălcarea acestora va face ca la nivelul minţii să se cuibărească diferite patimi, răutăţi, care, dacă nu vor fi „topite“ de aceste două Legi de aur vor pătrunde în inimă unde vor duce în final la stingerea Duhului Sfînt şi la distrugerea legăturii cu Dumnezeu.

Isus este Cel care a spus că nu a venit să strice Legea lui Moise (cele 10 porunci) ci s-o îndeplinească, referindu-se la faptul că prin Duhul Sfînt care a fost dat după proslăvirea Sa să fie posibilă armonizarea vieţii psihice.

Păstrarea în conştienţă a relaţiei cu Dumnezeu va pătrunde şi în inconştient împiedicînd astfel cuibărirea în acesta a stărilor conflictuale, fricilor, etc. sub forma diferitelor afecte, care, ulterior, vor perturba viaţa psihică declanşîndu-se acele mecanisme de apărare ale eului (nevrotice, şi ulterior psihotice) precum şi o gamă variată de modificări organice.

Chimioterapia şi terapia electroconvulsivantă (electro-şocurile) vor interfera aceste modificări organice apărute la nivelul sistemului nervos determinînd o oarecare normalizare, la care se adaugă şi efectul placebo sau autosugestia. Eficacitatea totală nu poate fi obţinută decît prin normalizarea fenomenelor psihice ale inconştientului (biocîmpului).

Cauza bolilor psihice o reprezintă ruperea legăturii cu Dumnezeu. Iniţial, fiinţa umană fusese concepută pentru a avea o legătură permanentă cu Dumnezeu. Dacă oamenii au decis să-şi ia soarta în propriile mîini, ascultînd de sfaturile îngerilor descrişi în cartea lui Enoh, şi Dumnezeu i-a lăsat pradă „minţii lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite".

Inconştientul fiecăruia păstrează ruptura cu Dumnezeu sub forma unui complex, care va duce la instalarea angoasei, adică a unei stări de teamă lipsită de o cauză precisă.

În starea de angoasă se dezvăluie abisul morţii, care-l condamnă pe om la o fatală finitudine M. Heidegger), tragic răscumpărată cu preţul libertăţii — ca însăşi sursă de panică şi chin sufletesc din pricina absenţei criteriilor ferme ale opţiunilor morale (J. P. Sartre).

H. Ey afirmă: „angoasa este amețeala care ne cuprinde în fața prăpastiei timpului, conștiinței naturii și destinului nostru".

După Jaspers „angoasa se naște din eșecul care ne pîndește la capătul încercării de a ne sesiza ființa".

Această stare de nesiguranță va conduce la o serie de atitudini compensatorii, ce au drept scop scoaterea ei, e drept, fără succes, din interiorul ființei noastre. Cîteva din acestea ar fi: fumatul excesiv și consumul abuziv de alcool în scop de „liniștire"; drogurile, viața sexuală dezordonată, atitudinile teatrale la isterici, tendința schizofrenului de a fi în centrul lumii sale autistice, etc.

O atitudine asemănătoare ar fi adorarea, respectarea riguroasă a diferitelor precepte religioase în afara celor din Biblie, inventarea altora, toate acestea demonstrînd clar, că relația cu Dumnezeu s-a oprit la nivelul minții, inima lor (inconștientul) fiind plină de neliniște.

TRANSPLANTUL DE CREIER POATE DOVEDI EXISTENȚA BIOCÎMPULUI, INCONȘTIENTULUI, CORPULUI SPIRITUAL

În schema prezentată ar mai fi de analizat ceea ce am denumit element spiritual intrinsec sau duhul omului.

Înainte de a-l analiza, doresc să spun că cercetările actuale infirmă faptul că celulele nervoase nu se divid. Astfel a fost posibilă înlocuirea anumitor porțiuni din creier cu celule embrionare care au preluat funcțiile celor distruse.

Pentru aceasta voi aduce cîteva date privitoare la studierea creierului din punct de vedere al efectuării grefelor de țesut nervos.

Articole — reviste :

— Science — martie 1986

— Medicine et Hygiene — mai 1988

În epoca în care inima, rinichiul, ficatul, plămînul suferind poate fi înlocuit, a grefa celule sănătoase în creierul uman pare a fi ultimul transplant.

De fapt mulți oameni de știință evită folosirea termenului de transplant de creier deoarece aceasta implică mutarea întregului organ de la o ființă umană la alta. Cercetătorii preferă să vorbească despre grefe de creier sau implante, acestea fiind în relație cu un număr limitat de celule.

Ideea transplantului nu este nouă. Cercetătoarea Elizabeth Dunn de la Universitatea din Chicago a reușit să grefeze țesut în creierul șoarecilor înainte de 1903 deși gîndirea științifică afirma că nu poate fi făcut așa ceva.

Textele clasice de anatomie susțin că omul e înzestrat la naștere cu un număr dat de celule nervoase care treptat mor și nu pot fi înlocuite — odată afectate de boală sau accidente, creierul este incapabil să le înlocuiască.

Atitudinea actuală a început să se schimbe.

În 1960 Geofrey Raisman de la Universitatea Cambridge (Anglia) a fost unul dintre primii care a identificat fenomenul cunoscut sub numele de înmugurire colaterală. El a demonstrat că atunci cînd o arie a creierului este distrusă, din neuronii învecinați înmuguresc fibre care cresc în aria distrusă și își asumă unele din funcțiile celulelor îm-

bătrînite. Creşterea poate fi văzută la microscopul electronic.

La Clinica din Karolinska (Suedia) — Lars Olson, histolog, şi colegul său Ake Seiger s-au concentrat pe creşterea, dezvoltarea şi regenerarea sistemului nervos general. În 1966 ei au început să transplanteze mici fragmente de ţesut cerebral de la fetuşii de şoareci în ochi ai şoarecilor adulţi, Olson considerînd ochiul un loc ideal pentru astfel de transplante, deoarece este o protruzie a creierului şi progresul transplantului poate fi cu uşurinţă observat aici, avînd în plus avantajul că e simplu de realizat.

Steven Mc. Loon de la Universitatea din Minesota a descoperit că fibrele celulei nervoase ştiu direcţia în care trebuie să crească. El a implantat ţesut din retină în creierul şoarecilor orbi şi a observat că noile fibre se îndreaptă infailibil spre centrul vizual primar din creier, evitînd orice altă posibilitate de conexiune în drumul lor.

Scopul actual este să se identifice şi să se izoleze aşa-numiţii „factori de creştere ai nervilor“ a căror existenţă a fost doar presupusă cu cîţiva ani în urmă şi despre care se crede că ar fi sute, poate mii, de specializaţi pentru fiecare tip de celulă sau chiar pentru diferitele stadii particulare de dezvoltare ale acestora. „Nu putem imagina creierul acţionînd în acest mod deoarece celulele par a şti unde trebuie să meargă“, afirmă Richard Wyatt şeful secţiei de neuropsihiatrie de la Institutul Naţional de Sănătate Mintală din Bethesda, Maryland.

În perspectivă, profesorul Olson speră : „În zilele noastre grefele vor fi metoda recomandată de tratament pentru orice formă de leziuni ale creierului“.

Boala Parkinson a inaugurat această metodă de înlocuire a celulelor receptoare şi producătoare de mediatori chimici, în această situaţie nivelul dopaminei restabilindu-se prin auto-transplantarea părţii medulare a glandei suprarenale.

Evidenţierea prinderii grefonului poate fi de două feluri :

a. — Evidenţe histologice — s-a demonstrat că celulele embrionare transplantate nu numai că supravieţuiesc, dar că vor continua să-şi asume funcţiile lor dezvoltînd conexiuni funcţionale cu cele ale creierului primitor, studiile ultrastructurale evidenţiind contactele sinaptice.

Aspectul cel mai interesant al grefelor cerebrale de ţesut nervos este abilitatea lor de a forma conexiuni axonale cu creierul primitor.

Aceste conexiuni pot să aibă un înalt grad de specificitate ca de exemplu reinervarea hipocampului denervat de către neuronii monoaminergici şi colinergici.

b. — Evidenţe biochimice şi funcţionale — transplantele de ţesut embriologic hipotalamic au fost în măsură să restaureze funcţiile endocrine ale animalului ce prezenta o deficienţă congenitală — de vasopresină sau de hormon eliberator de gonadotropine.

Prin metode de titraj radioenzimatic s-a putut demonstra, în ceea ce priveşte dopamina, după implantarea de suspensii de celule nigrale că transplantarea în corpul striat e capabilă să restaureze neurotransmisia dopaminergică.

Un studiu interesant şi promiţător este cel al lui Wallace care, în două serii de experienţe, a studiat efectul transplantării heterologice de ţesut neo-

cortical, diencefalic și tactal de la embrionul de șoarece la șoareci în vîrstă de cîteva zile.

În primul grup, sistemul motor era studiat prin transplantarea în cerebel, iar în al doilea grup sistemul senzorial, prin transplantarea în ganglionul geniculat lateral.

În ambele cazuri a demonstrat că țesutul transplantat se integrează perfect anatomic, și nici o disfuncție comportamentală n-a fost pusă în evidență. Mai mult, animalele care au primit țesut transplantat și cele de control (martorii) difereau într-o manieră semnificativă de animalele la care o singură leziune chirurgicală fusese făcută.

Aspecte imunologice — creierul este un loc imunologic privilegiat de transplant, concept introdus de Medwar. Chiar transplantarea de țesut imunologic incompatibil cu creierul nu este rejectată cu aceeași frecvență sau rapiditate după grefă decît dacă aceste țesuturi ar fi plasate în altă parte în corp.

După părerea mea, rolul creierului este de a asigura doar exteriorizarea producțiilor spirituale profunde și adaptarea la solicitările mediului, transplantarea lui sau doar a scoarței cerebrale despre care se susține a fi sediul personalității, memoriei, neducînd la pierderea acestora.

Realizarea unei astfel de operații ar putea dovedi, prin păstrarea personalității și memoriei, existența în persoana noastră a acestui element spiritual intrinsec, numit duhul omului. Despre acest element spiritual, Biblia afirmă că : Dumnezeu a făcut pe om din țărîna pămîntului (fiind extrem de dezvoltați problemele de inginerie genetică erau bine stăpînite, „țărîna pămîntului“ reprezentînd după mine, materia organică și anorganică a organismu-

lui uman), și i-a suflat în nări suflare de viață și omul s-a făcut astfel un suflet viu. Dacă i-a suflat în nări, înseamnă că avea și capul împreună cu creierul.

Legat de aceasta o remarcă : în tratarea tumorilor hipofizare (glandă endocrină care are raporturi strînse cu diencefalul) se folosește ca metodă de tratament roentgenterapia, care constă în introducerea unor granule radioactive în fosa pituitară, după perforarea peretelui osului sfenoid, la aceasta ajungîndu-se însă prin nări.

Acceptarea existenței acestui element spiritual în ființa noastră sub forma unei „dubluri" acoperită de corpul omenesc ne-ar putea ajuta să înțelegem relatările de genul „viață după viață", în care subiecții în stare de moarte clinică își văd corpul, asistă la evenimentele din jur, ajung în altă lume.

Mulți dintre cercetători cred că omul ar poseda un dublu substanțial foarte fin, invizibil în mod normal, un fel de cîmp gravitațional viu care se bucură de subtilitate, invulnerabilitate, de rapiditate, de puterea inconștientului, și acesta este acel dublu — adevăratul centru al personalității și nu soma sau creierul. Acest dublu însuflețește corpul și este adevăratul substrat al sentimentului, voinței, al gîndirii. Cercetătorii științifici încep să ia în considerație și să cerceteze existența unui „ceva", care, independent de corpul fizic vizibil, palpabil și măsurabil ar putea foarte bine să fie însuflețitorul acestui trup și vehiculul indestructibil al personalității, al eului. Acesta este BIOCÎMPUL, INCONȘTIENTUL, CORPUL SPIRITUAL, etc.

Părerea mea este că Dumnezeu și îngerii ar putea reprezenta o lume paralelă cu a noastră, ei putîndu-ne influența conform planurilor pe care le ur-

măresc. Influenţarea se poate face prin intermediul acestor forţe spirituale care sînt Duhul Sfînt sau duhul lumii, iar în anumite cazuri prin „duhuri" (ființe din această lume paralelă pe care organele noastre de simţ nu le pot detecta). Acestea interferă elementul spiritual propriu sau biocîmpul care ar putea fi o rețea de forțe de natură posibil electromagnetică (ce permite înmagazinarea tuturor cunoştinţelor, este sediul memoriei, personalităţii etc.) transmiţînd gînduri pe care noi le putem considera producţii spirituale personale.

De asemenea asupra acestui element spiritual, privit ca un cîmp electromagnetic se poate acţiona şi prin intermediul radiaţiilor emise de dispoziţia planetelor.

Înţelegînd acestea, există posibilitatea explicării şi altor fenomene precum : comunicarea cu fiinţe din altă lume, înregistrarea vocilor şi imaginilor acestora (a morţilor sau a altor duhuri ?), intuiţiile geniale, halucinaţiile, cititul în stele, vindecările miraculoase etc. Legat de ele, este uşor de înţeles interzicerea categorică de către Dumnezeu a tuturor practicilor legate de aflarea viitorului, încrederea în El, excluzînd posibilitatea apelării la ghicitori.

ADEVĂRURI ŞTIINŢIFICE SUSŢINUTE DE BIBLIE CU MII DE ANI ÎNAINTEA DESCOPERIRII LOR

Voi expune acum cîteva fragmente din cărţile Vechiului şi Noului Testament care evidenţiază o cunoaştere perfectă a multor probleme legate de ştiinţă, probleme care au fost lămurite de oameni la mult timp după ce au fost expuse în Biblie.

Astfel, în cartea lui Iov este scris: „Cînd a rînduit greutatea vîntului“ (Ion 28 : 25). Multă vreme a fost probabil luat în rîs acest verset deoarece oamenii nu simțeau greutatea aerului. Dar confirmarea a venit în anul 1643 cînd Toricelli a stabilit presiunea atmosferică de 1,033 kgf/cmp :

Iov a trăit în perioada patriarhală pe la anul 2000 în. de Hr., Toricelli demonstrînd existența presiunii atmosferice după mai bine de 3.500 de ani. Aceasta a fost posibil deoarece : „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu“ (2 Timotei 3 : 16).

În Epistola către evrei Pavel spune : „prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd“. (Evrei 11 : 3).

Concluzia fizicii este că Universul este alcătuit din atomi. Pavel, deși nu era fizician, insuflat de Dumnezeu, a făcut afirmația de mai sus care este în deplină concordanță cu rezultatele cercetărilor fizice.

Voi da în continuare cîteva exemple din care reiese clar că Biblia afirmă că pămîntul nu este sprijinit pe nimic și că este rotund : „El (Dumnezeu) întinde miază-noaptea asupra golului, și spînzură pămîntul pe nimic“ (Iov 26 : 7).

„Pe ce sînt sprijinite temeliile lui ?“ (Iov 38 : 6).

„Rotocolul pămîntului Său“ (Proverbe 8 : 31).

„El (Dumnezeu) sade deasupra cercului Pămîntului“ (Isaia 40 : 22).

Și acum un exemplu referitor la mișcarea Pămîntului și a planetelor : „ridicați-vă ochii în sus și priviți ! Cine a făcut aceste lucruri ? Cine a făcut să meargă după număr, în șir oștirea lor ?“ (Isaia 40 : 26).

Pentru asemenea afirmaţii, mulţi oameni de ştiinţă au plătit cu viaţa în timpul Inchiziţiei. Acum este uşor de înţeles deosebirea esenţială între învăţătura Bibliei, ştiinţa lui Dumnezeu şi minciunile diverselor religii, care au urmărit să-i ţină pe oameni departe de aceste adevăruri ale lui Dumnezeu, cu un singur scop — acela de a-i exploata. De aceea ardeau ei pe rug împreună cu Biblia pe oamenii care se apropiau de ştiinţa lui Dumnezeu.

TULBURĂTOAREA ORIGINE A OMULUI. EŞECUL EVOLUŢIONISMULUI

Înţelegînd aceste aspecte legate de civilizaţia paralelă care ne-a supravegheat voi apela din nou la cărţile de excepţie ale lui Petru Popovici din care, pentru a ne forma o imagine globală asupra originii omului am mai ales cîteva fragmente :

1. Ordinea creaţiei.

O altă problemă ridicată de mulţi e ordinea creaţiei. Biblia vorbeşte că tot ce vedem pe pămîntul nostru a fost făcut în şase zile, iar în ziua a şaptea Dumnezeu S-a odihnit.

Mulţi nu pot crede că într-o zi să se fi putut usca pămîntul, apoi în aceeaşi zi au crescut plantele şi pomii. La oameni aceasta e cu neputinţă. Dar la Dumnezeu toate sînt cu putinţă.

Totuşi pentru cei ce se împiedică, voi da o explicaţie. Cuvîntul „yom“, din original, tradus în limba română „zi“, arată o perioadă de timp. Uneori în textul biblic, cuvîntul „yom“ are sensul mult mai larg decît o perioadă de 24 ore. Astfel avem în Isaia 2 : 11, 12 pomenită o zi de răzbunare a Domnului, răzbunare care nu s-a făcut într-o zi de

24 ceasuri, ci într-o perioadă de timp. La fel același sens e și în Zaharia 12 : 11 unde e vorba de pocăința lui Israel și în 14 : 1 unde cuvîntul „ziua Domnului" are sensul de o perioadă de timp. În 2 Cor. 6 : 2, prin cuvîntul „ziua mîntuirii" se înțelege întreaga perioadă de timp a harului. De altfel și azi se obișnuiește să se folosească cuvîntul „zi" cu sens de vreme sau pe perioadă de timp.

Perioadelor acestora de timp, cărora Biblia le spune „zile", geologii le spun „ere". Cu privire la lungimea erelor, geologii se deosebesc în păreri.

Moise nu ne spune data cînd a fost pămîntul, ci el ne spune cine a creat pămîntul. Precizarea de date, de lungime a zilelor sau erelor, el a lăsat-o la o parte.

Textul din Geneza, cînd ne descrie creația, cuprinde următoarea ordine : lumină, aer, uscat, plante, căldură, pești, păsări, animale, om. Nu ne oprim la perioadele de timp. Pe noi ne interesează dacă Științele Naturale contrazic sau confirmă această ordine a apariției vieții pe pămînt.

Fizicianul Amper scrie despre Geneza : „Ordinea în care apar ființele organice este exact a celor șase zile ale creațiunii, cum ne-o prezintă cartea Genezei. Sau Moise a avut aceleași cunoștințe științifice superioare pe care le are secolul nostru, sau a fost iluminat de Dumnezeu".

Cuvier, întemeietorul paleontologiei, spune : „Moise ne-a lăsat o cosmogonie, al cărei adevăr se confirmă de la o zi la alta în chip uimitor".

Sînt unii cărora le place să rîdă în chip batjocoritor de Biblie. Ei spun că în lumea aceasta nu e nici o ordine, că toate au apărut la întîmplare. Cînd Mendeleev a întocmit tabela elementelor, avea

vreo 17 căsuțe necompletate și unii l-au luat în derídere, spunîndu-i : „Unde e legea, ordinea ? Dacă ar fi, nu ar fi goluri" ; iar el le-a răspuns : „Nu vă grăbiți, ci mai bine ziceți, cîte mai avem de învățat. E drept că tabela mea are goluri, acestea fiindcă știința n-a descoperit încă toate elementele. În opera lui Dumnezeu însă nu sînt goluri, legile sînt perfecte. Ca atare, în acele așa zise goluri, va veni vremea să se așeze elementele ce se vor descoperi..." Azi, noi știm că aceasta s-a împlinit întocmai. Toate căsuțele cu goluri au fost completate. În natură există ordine. La fel și în creație a fost ordine. Științele Naturale confirmă aceasta.

2. Originea vieții.

Altă problemă mult discutată e originea vieții pe pămînt. Cei ce nu vor să creadă în Biblie au formulat anumite teorii, care însă nu pot sta în picioare. Iată cîteva :

O teorie spune că viața a provenit din alte planete cu ajutorul meteoriților. Această teorie susține că pe alte corpuri cerești a existat viață, că la un moment dat acolo s-a rupt o parte cu viața ce era pe porțiunea respectivă și că aceste bucăți de corpuri cerești ajungînd pe pămînt, au adus viață. Teoria pare frumoasă, dar examinarea științifică a bolizilor, a meteoriților a demonstrat că e imposibil așa ceva. La pătrunderea acestora în păturile dense ale atmosferei pămîntului nostru, prin frecare, se înfierbîntă la temperaturi de mii de grade, astfel căldura va distruge orice germene de viață. Toți meteoriții analizați îndeaproape au dovedit aceasta.

Pe de altă parte, teoria aceasta nu rezolvă cu nimic problema originii vieții, ci doar o mută pe alt plan. Să zicem, prin absurd că la noi viața a

venit de pe alte planete dar acolo de unde a venit? Nu vedeţi că problema rămîne tot nerezolvată? Ce rău se încurcă oamenii cînd nu vor să creadă adevărul şi cum însăşi ştiinţa le răstoarnă teoriile

Altă teorie este aceea a generaţiei spontane. Aceasta susţine că viaţa, în chip spontan, a apărut la întîmplare. Dacă Biblia ar fi spus aşa ceva, oamenii necredincioşi ar fi rîs de ea. Aristotel şi alţii credeau că şoarecii de pe ogor, care ies în urma plugului, se fac aşa din pămînt, că a plouat şi astfel pămîntul a produs şoareci.

Cei ce susţin teoria generaţiei spontane spun că natura oarbă, printr-un joc al întîmplării, prin anumite combinaţii a unor elemente, a produs viaţa. Unii spun că această viaţă s-a produs în apă în urma unui trăsnet şi astfel ar fi luat fiinţă prima celulă vie. Alţii spun că prima celulă vie s-ar fi format nu în apă, ci în craterul unui vulcan. Sărmana celulă cum ar fi fost pîrjolită acolo! Cîtă bîjbîire! Dar în necredinţa lor, oamenilor le place să creadă mai bine o minciună absurdă, decît adevărul Bibliei.

Teoria generaţiei spontane a fost răsturnată de unii din cei mai de seamă bărbaţi de ştiinţă. Savanţi ca Pasteur, Tyndall, etc. prin probe ştiinţifice au demonstrat că e imposibil aşa ceva. În apa fiartă, pusă în vase sterile şi închise ermetic, ca să nu pătrundă nici un fel de bacterii, nu a apărut nici o celulă vie. Ei au dovedit că viaţa nu provine din neviaţă.

Cei cu teoria generaţiei spontane spun că întîi a apărut în chip spontan o celulă vie, că din ea au apărut felurite plante unicelulare; din plantele unicelulare au evoluat toate plantele, apoi viaţa a trecut din regnul vegetal la cel animal şi că mereu

prin evoluție s-a ajuns la maimuță și apoi la omul de astăzi, care construiește zgîrie nori, care schimbă cursul apelor, care zboară în cosmos. Ei spun că toată viața a provenit din celula apărută la întîmplare.

Dar cum se explică faptul că toate celelalte întîmplări se repetă și numai aceasta nu ? Cum natura oarbă a reușit o dată în chip spontan să nască viața, iar azi cu ajutorul a batalioane de biologi care încearcă să forțeze natura, cu mii de laboratoare dotate cu o aparatură ultramodernă se creează fel de fel de condiții, fel de fel de combinații, natura se încăpățînează, ca un catîr și nu mai vrea să nască viața ? Se cheltuiesc sume enorme, se irosesc energii, se pierde timp cu nemiluita, numai ca să se poată răsturna afirmația Bibliei, dar toate încercările sînt ca tatuajele preoților lui Baal pe Carmel, fără nici un rezultat.

Vă mărturisesc sincer că nu pot să cred teoria generației spontane. Mi se cere o credință împotriva tuturor fenomenelor științifice și împotriva rațiunii mele, o credință de un milion de ori mai mare decît credința care o acord cuvîntului Bibliei. Dacă i-aș arăta cuiva o colibă într-un ogor de castraveți și i-aș spune că a ieșit din pămînt, că s-a făcut singură, nu m-ar putea crede, m-ar considera nebun. Cum o colibă să se facă singură ? Cu toate că ea nu are aer condiționat, nu are sisteme de observare optică, nu are aparate de emisie și recepție, nu are nici un sistem de canalizare, nici o pompă automată, nici un creier electronic, nu are nimic din ce are corpul omenesc, totuși oamenii nu pot crede că a apărut la întîmplare. Dar viața cu toate minunățiile ei, corpul omenesc cu toată aparatura sa complicată, ei cred că a apărut la întîm-

plare. Dacă eu aş spune că coliba a apărut la întîmplare, toţi m-ar considera nebun. Dacă alţii spun că viaţa a apărut la întîmplare şi eu nu îi cred, iarăşi sînt considerat nebun. Nu vi se pare curios lucrul acesta ?

Omul în răutatea lui, în împietrirea inimii lui, în aversiunea lui faţă de Dumnezeu, vrea să creadă orice, numai pe Dumnezeu nu. Vrea mai degrabă să aibă ca părinte un cimpanzeu, o maimuţă sau o gorilă, numai nu pe Dumnezeu. O sărmane om, în ce stare ai ajuns !

Ce zic Ştiinţele Naturale în legătură cu apariţia vieţii pe pămînt ? Darwin, unul dintre cei mai lăudaţi naturalişti, în cartea sa „Originea speciilor", apărută în 1957 în Editura Academiei R. P. R. la pag. 385—386, zice : „În mintea mea, faptul că producerea şi extincţia locuitorilor trecuţi şi actuali ai lumii se datoresc unor cauze secundare, asemenea celora care determină naşterea şi moartea individului, se acordă mai bine cu ceea ce ştim despre legile imprimate materiei de Creator..." Deci Darwin susţine că există un Creator şi că El a imprimat legile universului. El continuă : „Există o măreţie, în concepţia aceasta a vieţii, cu numeroasele ei forţe însufleţite iniţial de Creator în cîteva forme sau numai într-una singură".

Darwin susţinea că viaţa provine de la Creatorul. Nici el, care a formulat evoluţionismul ca doctrină, nu face afirmaţia că viaţa ar veni din neviaţă, din materie. În alte cuvinte, el confirmă adevărul Bibliei că Dumnezeu a dat viaţa pe pămînt, dar diferă în ce priveşte felul de dezvoltare, de evoluţie a vieţii date de Dumnezeu. E de mirare că cei ce-l susţin pe Darwin, au luat doar partea a doua, evo-

luția, nu și partea întîi, originea vieții de la Creatorul.

Lavoisier, savant francez, descoperitorul oxigenului și oxidației, omul care a pus bazele chimiei, în Tratatul de chimie, vol. I, pag. 20, zice : „Odată cu lumina, Dumnezeu revarsă asupra pămîntului și principiul vieții, simțirii și al cugetării".

Voi prezenta în continuare o serie de concluzii ale unor oameni de știință care demonstrează eșecul evoluționismului. Acestea au fost culese cu o perseverență uimitoare de către cercetătorul român Petru Popovici și prezentate în lucrarea „Dumnezeu există".

„...ca să creadă o minciună" 2 Tes. 2. 11.

Evoluția este o religie opusă lui Dumnezeu. Ea este o lucrare de înșelăciune tocmai ca să abată lumea de la Dumnezeu. Pînă acum cîțiva ani se susținea sus și tare că evoluția e știință, dar acum tot mai mulți evoluționiști recunosc deschis că niciodată ea nu a fost probată și că e o simplă credință în hazard, opusă credinței în Dumnezeu.

Prof. Harrison Matthes vorbind despre criticismul lui Dr. W. R. Thomson din introducerea făcută la „Originea speciilor" de Darwin, retipărită la Londra în 1972, zice : „Mult din criticismul Prof. Thomson cu privire la textul lui Darwin e fără răspuns. Acceptînd evoluția ca un fapt, cîți biologi încetează de a reflecta că știința e clădită pe teorii care nu au fost dovedite prin experimente că sînt corecte și nu uitați că teoria evoluției animale niciodată n-a fost dovedită... Faptul evoluției este șira spinării biologiei și biologia se află astfel într-o poziție ciudată de a fi o știință fondată pe o teorie nedovedită — este ea atunci o știință sau este o cre-

dinţă ? Credinţa în teoria evoluţiei este astfel paralelă cu credinţa în creaţia specială".

Vă rog să ţineţi seama că nu eu spun aceasta, ci unul ce susţine teoria evoluţiei, dar care e obiectiv şi recunoaşte realitatea.

De altfel, Darwin în cartea sa „Originea speciilor" îşi baza teoria doar pe presupuneri. Renumitul savant britanic L. M. Davies a scris în privinţa aceasta : „S-a socotit că nu mai puţin de 800 de fraze se găsesc în coperţile cărţii lui Darwin „Originea speciilor" cu cuvintele : „să asumăm" ; „să presupunem".

Deci, teoria evoluţiei era bazată doar pe presupuneri. Şi oricine ştie că presupunerile nu sînt fapte, nu pot conta ca evidenţe ştiinţifice.

Cînd Darwin a scris „Originea speciilor", Karl Marx îşi scria „Capitalul". Revista „New Scientist" din oct. 1975 la pag. 110 spune că Marx a fost atît de încîntat de noua teorie încît a vrut să-i dedice „Capitalul" lui Darwin, dar acesta n-a acceptat. Marx îşi dădea seama ce influenţă înspre necredinţă va avea cartea lui Darwin. De altfel, chiar şi mucul spumegînd al credinţei lui Darwin s-a stins. El a scris : „Ştiinţa nu are nimic a face cu Hristos. Eu nu cred că a fost vreodată o revelaţie".

Ba mai mult, el a ajuns să-şi dea seama de influenţa nefastă a teoriei sale. Revista „Scientific American" din Febr. 1956, spune că într-o scrisoare adresată lui T. H. Huxley, Darwin a numit teoria evoluţiei ca fiind „Evanghelia Dracului".

Darwin a avut o sănătate remarcabilă, dar timp de 20 de ani a fost în mari lupte sufleteşti şi sănătatea lui a fost distrusă. Era o boală misterioasă. Avea mereu insomnii, o oboseală excesivă, dureri

necontenite de cap şi o stare de depresiune. Medicii erau încurcaţi în stabilirea diagnosticului şi nu îl puteau ajuta. Dr. Robert E. D. Clark în cartea sa „Darwin înainte şi după“, 1966, la pag. 57, spune că rezultatul frămîntărilor sale a fost o suferinţă continuă, pricinuită de o boală nedefinită. Chiar vizitele şi conversaţiile cu prietenii îi erau o povară. Dar spre sfîrşitul vieţii, Darwin s-a reîntors la credinţa sa în Biblie. Şi el, ca mulţi alţii, cînd şi-a simţit sfîrşitul, a regretat tot ce a afirmat şi scris înainte. Albert H. Watson, un cercetător englez, scrie că Darwin a murit îndoindu-se de darwinism. De altfel, Darwin însuşi în cartea sa „Viaţa mea şi scrisori“ vol. I, 210 mărturiseşte: „Nici o schimbare de trecere a unei specii în alta nu este înregistrată. Nu putem dovedi că o singură specie a fost schimbată“.

Dr. Oswald J. Smith în cartea sa „The Challenge of Life“, Londra 1961 p. 106, 107, redă istorisirea scrisă de Lady Hope din Northfield, Anglia, care a stat la patul de boală al lui Darwin. Ea a scris: „Era una din acele glorioase după mese de care ne bucurăm uneori în Anglia, cînd am fost chemată să stau cu binecunoscutul profesor Charles Darwin. El a fost doborît la pat pentru cîtva timp înainte de moarte... El stătea ridicat în pat, proptit între perne, privind înspre pădure şi cîmpie, care erau scăldate în lumina unui minunat apus de soare. Fruntea sa nobilă şi trăsăturile feţei păreau că s-au luminat de bucurie cînd am intrat în cameră. Cu o mînă îndreptată spre fereastră, îmi arătă scena de afară, în timp ce în cealaltă ţinea o Biblie deschisă pe care o studia mereu“.

„Ce citiţi ?“ — l-am întrebat aşezîndu-mă pe marginea patului său. „Epistola către Evrei“ — răspunse

el — sînt încă la Evrei. Eu o numesc Cartea Împărătească". Apoi, arătînd cu degetul unele versete le comentă.

„Eu făcui cîteva aluzii la părerile tari exprimate de mai multe persoane cu privire la istoria creației, la grandoarea ei și apoi la felul lor de a trata primele capitole ale Genezei. El părea foarte tulburat, degetele îi tremurau nervos, o privire de agonie i se așternu pe față și zise : „Am fost tînăr cu idei neformate. Peste tot aruncam întrebări, sugestii, mă uimeam tot timpul de toate și spre înmărmurirea mea ideile au aprins ca focul miriștea. Oamenii au făcut o religie din ele.

„A făcut o pauză, apoi după cîteva fraze despre sfințenia lui Dumnezeu și despre grandoraea Cărții, privind în Biblia pe care o ținea în mînă cu gingășie tot timpul, deodată îmi zise : „Am o casă de vară aici în grădină în care încap vreo treizeci de persoane. Uite-o acolo — mi-o arătă prin fereastra deschisă. Aș vrea foarte mult să vorbești acolo. Știu că citești Biblia prin sate. Mîine după masă mi-ar plăcea ca servitorii, chiriașii și cîțiva vecini să se adune acolo. Vrei să le vorbești ?"

„Despre ce să le vorbesc ?" l-am întrebat.

„Despre Isus Hristos — mi-a răspuns el cu o voce clară accentuată, apoi pe un ton scăzut adăugă — și despre mîntuirea Lui. Nu e aceasta cea mai bună temă ? Și aș vrea să cîntați cîteva cîntări".

„Nu voi uita niciodată strălucirea minunată a feței sale și animarea ce o avea cînd îmi spunea acestea. Apoi zise : „Dacă începeți la ora 3, această fereastră va fi deschisă și veți ști că mă unesc cu voi în cîntare".

Sir Jullien Huxley se bucura de valul de ateism ridicat de teoria evoluției și spunea că Supranatu-

ralul a fost măturat din univers, iar Dumnezeu a fost forțat să abdice de a mai fi Conducător al universului. Cu teoria evoluției urmașii lui Darwin au căutat să-L înlăture pe Dumnezeu, afirmînd că totul a apărut la întîmplare și s-a dezvoltat pe cale de evoluție. Ea este diametral opusă creației. Nu se poate să fi evoluționist și să crezi în Dumnezeu. Sînt concepții care se exclud una pe alta.

De fapt, pentru evoluționiști, ea e un fel de dogmă, de mister și nu ai voie să o discuți, ci trebuie să o accepți așa cum ți se prezintă. Evoluția e o religie modernă, o Astartee pe un piedestal înalt și oricine îndrăznește să se atingă de ea, comite un sacrilegiu, oricine spune ceva împotriva ei, rostește o blasfemie și trebuie condamnat. Ea e religia oamenilor care s-au lepădat de credința în Dumnezeu.

Dar noua zeitate începe să-și piardă credincioșii. „Știința se reîntoarce la Dumnezeu", scria în 1961 Dr. James H. Jauncey, savant cu zece titluri academice. Revista „New Scientist" din 26 mai 1977 la pag. 478 scria că mulți necredincioși au crezut că Darwin a bătut ultimul cui în sicriul lui Dumnezeu și că inovațiile tehnologice și științifice ce aveau să urmeze vor înlătura orice posibilitate să mai învieze. Dar Dumnezeu n-a murit, cu toate că oamenii i-au pregătit sicriul. În anul 1963 la San Diego, California, s-a format un Institut de Cercetări Creaționiste, care are ca membri sute de oameni de știință : profesori, biologi, geneticieni, geologi, chimiști, fizicieni, zoologi, astronomi, geofizicieni, oceanografi, matematicieni, medici, etc. La un sondaj făcut în universități, în institutele de cercetări și în laboratoare s-a găsit un procent de opt credincioși din zece oameni de știință. În Anglia, Organizația de Cercetări Științifice „Părtășia Creștină"

are ca membri peste 700 oameni de știință. În Franța, în anii din urmă, oameni de știință au dezlănțuit un vehement atac împotriva evoluției. Controversa a crescut repede și a culminat într-un titlu mare pe două pagini ale revistei „Știință și viață“ : „Să-l ardem pe Darwin !“ Articolul a fost scris de reporterul științific Aime Michel în urma interviului avut cu Prof. Rene Chauvin, o autoritate în problemele evoluției, și cu alți cîțiva. Prof. Rene a prezentat un studiu de 600 pagini cu date biologice colectate de el, de profesoara Tetry și de Michel Cuenot, un biolog de renume mondial. Concluzia din articol e semnificativă și sună astfel : „Clasica teorie a evoluției în sensul ei strict aparține trecutului. Chiar dacă unii nu iau poziție în mod public, aproape toți specialiștii francezi de azi au o puternică rezervă mentală față de validitatea selecției naturale“.

La fel, aici în Statele Unite tot mai multe voci ale savanților se ridică împotriva evoluției. La Simpozionul Wistar asupra provocărilor matematicii față de interpretarea neo-darwiniană a evoluției, Dr. Murray Eden, mare matematician, s-a ridicat împotriva evoluției și a dovedit că din punct de vedere al calculului probabilității, ea nu mai poate sta în picioare. Salisbury, alt matematician de seamă, a zis : „Pentru schimbările presupuse de evoluție se cer perioade de timp de mult mai multe miliarde de ani decît cele trei miliarde cît se susține că are pămîntul, deci teoria cade“.

La cel de al nouălea Congres Internațional al Antropologilor și Etnologilor, Dr. Anthony Ostric, profesor de antropologie din South Bend, a arătat că teoria darwinistă a evoluției a fost promovată doar de cîțiva lideri dintre antropologi și biologi, iar ceilalți, majoritatea, au stat tăcuți. El a dovedit că

evoluţia nu a putut prezenta nici măcar o singură evidenţă că omul nu a rămas acelaşi, ca la prima lui apariţie, iar uşa secretă prin care a intrat în lume este încă necunoscută“.

Cînd mă refer la evoluţie, nu mă refer la micile schimbări în cadrul soiului sau a speciei numite varietăţi sau rase, ci la trecerea dintr-un soi în altul, de la amibă la om. Cu toţii ştim că familia porumbeilor e foarte diferită. La fel familia cîinilor : cîinele de pază, cîinele ciobănesc, cîinele lup alsacian, buldogul englez etc. sînt vreo 300 de rase diferite una de alta, dar toate fac parte din familia canidelor. Evoluţia ar fi ca un cîine să devină cimpanzeu, apoi gorilă, apoi om. Dar aşa ceva niciodată nu s-a întîmplat. De aceea, reacţia împotriva evoluţiei este tot mai mare.

În şcolile de azi se învaţă evoluţia, studenţii sînt îndoctrinaţi cu ea nu ca teorie, ci ca ştiinţă pură şi se afirmă că toţi oamenii de ştiinţă sînt evoluţionişti. În realitate, evoluţia e doar o teorie ce încă nu a putut fi dovedită. În broşura sa „Karl Marx ca evoluţionist“, Arthur N. Field zice despre evoluţie că „este bazată pe credinţa în realitatea nevăzută, pe credinţa în fosile ce nu pot fi produse, pe credinţa în evidenţa embriologică ce nu există, pe credinţa în experienţa încrucişărilor ce refuză să se realizeze“.

Jean Rostand, evoluţionist francez, în Figaro Litteraire nr. 574, scria : „Teoria evoluţiei nu dă nici un răspuns la importanta problemă a originii vieţii şi prezintă numai soluţii false la natura transformărilor evolutive... Noi sîntem condamnaţi să credem în evoluţie, dar totdeauna aşteptăm sugestii cu privire la motivele transformărilor... Poate că noi

acum sîntem într-o poziție mai proastă decît în 1859, fiindcă am făcut cercetări timp de un veac... Nu am găsit nici un mijloc prin care mamiferele au provenit din șopîrle, iar șopîrlele din pești".

Erele geologice au grai pentru savanți. Ele spun că nu există nici măcar un singur caz de trecere dintr-o specie în alta. Sir William Dawson, mare geolog al Canadei a zis despre evoluție: „Ea este cu totul lipsită de dovezi". Profesorul Trass, renumit paleontolog, a scris: „Ea este cu siguranță cea mai nebunatică idee născocită vreodată de om".

Prof. Dr. Etheridge de la Muzeul Britanic, unul din cei mai mari experți în fosile, într-un articol intitulat „Evoluția încă nedovedită", publicat în ziarul Miami Herald din 17 nov. 1972, a scris: „Nouă zecimi din vorbăria evoluționiștilor e cu totul nonsens, nefondată pe observații și nesuportată de fapte. Acest muzeu este plin de dovezi despre completa falsitate a vederilor lor, în tot acest mare muzeu nu există nici o particulă de evidență despre transmutarea speciilor".

Aceeași părere o are și Dr. Austin R. Clark, unul din cei mai mari biologi ai lumii. El a scris: „Cele mai mari grupe de animale în viață nu trec în altele. Ele au fost fixate de la început... Nu există nici un animal cunoscut din cele mai vechi roci care să nu poată fi tras la filiația sa proprie sau grupul major... Un animal cu șira spinării este întotdeauna în mod negreșit un animal cu șira spinării, o stea de mare este totdeauna o stea de mare și o insectă este totdeauna o insectă, n-are importanță că o găsim fosilă sau o prindem vie acum... Dacă vrem să acceptăm faptele, trebuie să credem că nu au fost niciodată vreun fel de intermediari... că aceste grupe majore de la primul început au purtat ace-

leaşi relaţii unele faţă de altele pe care le au şi în timpul prezent."

Prof. Leroy Victor Cleveland a scris despre evoluţie : „Nici o bacterie, nici o algă, nimic altceva nu a evoluat vreodată în altă specie. Cercetaţi faptele şi vedeţi. Alga rodeziană, care există şi azi se presupune că e de trei miliarde de ani. Şi dacă n-a evoluat în timpul acesta, cînd vreţi să evolueze ? Sau cînd va evolua amiba, furnica, ţînţarul, păduchele în altă specie ?"

Cartea franceză „Hazard şi certitudine" scrisă de George Salet, distins bărbat de ştiinţă, a produs multe discuţii în cercurile evoluţioniştilor din străinătate. Scriitorul tratează istoria evoluţiei şi interacţiunile ei cu biologia moleculară. El analizează problema transformismului şi dovedeşte că formarea de noi organe sau noi funcţii la fiinţele vii prin simplul joc al întîmplării este cu totul imposibilă. Din punct de vedere ştiinţific, teoria nu poate fi susţinută, spune el, ci e bazată doar pe prejudecata ateistă. Structura complexă şi minunată a fiinţelor vii nu poate fi rezultatul jocului şansei. Un ceas sau orice mecanism este construit după un plan de un meşter sau un inginer.

Plantele şi vieţuitoarele sînt mult mai complicate şi mai bine ajustate la mediu decît orice maşină construită de om. E paradoxal şi numai să te gîndeşti că au putut apărea la întîmplare — susţine scriitorul.

Prof. Dr. Watts, distins paleontolog a zis : „Înscrisul în rocile stîncilor nu cunoaşte nimic despre evoluţia unei forme mai înalte dintr-una mai joasă". Prof. La Conte de la Universitatea Californiei a zis : „Azi evidenţa geologiei este că speciile au venit

în existență deodată și în stare deplină de perfecțiune".

Uneori evoluționiștii caută să dea mici schimbări, mici variații ca evidențe întru susținerea evoluției. Dr. Richard Goldschmidt, distins profesor de zoologie la Universitatea California, face o bună precizare în privința aceasta. El zice: „Variația geografică ce se dă ca model de formare a unei alte specii nu rezistă la o investigare științifică. Teoria selecției naturale a lui Darwin nu a avut niciodată nici o dovadă".

Dr. Jerzy Z. Hubert, membru al Departamentului de Fizică la Academia de Mine și Metalurgie din Kracovia, Polonia, într-un articol intitulat „Regele e gol", publicat în revista „Christian Research Soc. Quest" din Dec. 1973, vorbind despre Darwin și teoria evoluției, zice: „Cînd unele vederi unilaterale și piezișe sînt aruncate în mintea copilului, există trei căi în care poate reacționa: a) să devină îndoctrinat, b) să se revolte contra ei sau c) să se retragă într-o carapace protectoare de totală indiferență. Aceasta a treia atitudine a fost cea pe care eu am adoptat-o mai frecvent spre a-mi feri mintea de ideologia oficială propovăduită ex-catedra... Totuși sînt cazuri cînd se revoltă chiar și cele mai neutre și placide minți. Pentru mine un așa moment a fost cînd m-au învățat teoria evoluției lui Darwin". Apoi făcînd reflecții asupra articolului „Darwinismul din punct de vedere fizic și matematic e nonsens" al Dr. Howard B. Holroyd, alt fizician de talie mondială, Dr. Hubert continuă: „Eu accept argumentul lui Dr. Holroyd nu numai fiindcă apare logic și bine fundamentat, ci și fiindcă eu știu că există alte căi științifice de a dovedi că nici o teorie mecanică a vieții nu poate fi adevă-

rată. Eu menționez două : Prima poate fi numită proba cibernetică. Ea este bazată pe teorema lui Godl aplicată la computere. A doua este bazată pe conceptul de negentropie și pe a doua lege a termodinamicii".

Prof. Owen a zis : „Nici un caz de schimbare a unei specii în alta nu a fost înregistrat de om. Henry Osborn, președintele Muzeului American de Istorie Naturală și mare preot al verigii lipsă din lanțul evoluției, în cele din urmă a zis : „În ce privește descinderea omului din maimuță, în acest mare muzeu al New Yorkului nu există expusă nici o fosilă care să demonstreze descinderea omului din ceva antropoide antice — teoria maimuță-om e cu totul falsă. Darwin a fost greșit".

Profesorul Fleischmann de la Universitatea din Erlangen, Germania, a fost mulți ani evoluționist, dar constatările sale l-au făcut să o repudieze. El a zis : „Teoria nu are nici măcar un singur fapt să o confirme. Ea e pur și simplu produsul imaginației". Dr. Robert A. Milikan, fizician cu mare renume și deținător al Premiului Nobel, a zis : „Lucrul patetic este că noi avem oameni de știință care încearcă să dovedească evoluția pe care nici un savant de pînă acum nu a putut-o dovedi".

Evoluționistul R. Moore în cartea sa „Omul, timpul și fosilele", a precizat că „din 1959 evidența științifică a dus fără posibilitate de tăgăduire la singura concluzie : omul nu a evoluat nici în timpul, nici în felul în care Darwin și evoluționiștii moderni s-au putut gîndi".

— Tyndall, alt evoluționist celebru a zis despre nereușita de a se găsi probe : „Falimentele au fost așa de lamentabile încît doctrina este cu totul discreditată".

Francis M. Balfour, biolog de mare faimă la Universitatea Cambridge, Anglia, a scris : „Toate faptele științifice o contrazic".

Prof. William Bateson, biolog englez, savant de prim rang, a zis : „Este imposibil pentru oamenii de știință să mai agreeze cu teoria lui Darwin despre originea speciilor. Nu există nici o dovadă științifică".

Nu numai că trecutul nu dă așa cazuri, dar nici toate încercările de azi ale savanților atei să forțeze trecerea dintr-o specie în alta nu au lat rezultate. S-au construit laboratoare speciale, s-au angajat unii din cei mai buni cercetători științifici, s-au cheltuit sume enorme spre a dovedi că totul se datorează evoluției, nu creației, nu lui Dumnezeu. În U.R.S.S. s-au făcut crescătorii speciale de maimuțe și unii din cei mai învățați oameni au fost puși în slujba lor să le învețe să devină oameni, să le forțeze să sară pîrleazul, dar ele s-au încăpățînat cu toată puterea lor dobitocească și n-au vrut. Rezultatul a fost zero. De obicei evoluționiștii recurg la un subterfugiu, la factorul timp. Ei spun că evoluția nu poate fi văzută decît după mii de ani, după mii de generații. Au fost unii care au avut răbdara să stea și să observe mii de generații, numai să poată vedea evoluția, să poată avea măcar o evidență. Așa a fost Dr. Francisc J. Ryan, cercetător științific. El a scris în revista „The Scientic American" : „Aproape nicăieri evoluția nu poate fi văzută în acțiune". El spune aceasta după ce a făcut cercetări asidue pe 7000 generații de bacterii. Unui om îi trebuiesc 20 de ani ca să ajungă la maturitate, pe cînd bacteriei îi trebuie 20 minute. Astfel în doi ani bacteria poate trece prin mai multe generații decît trece omul într-un milion de ani. După

7000 de generații, bacteria a rămas tot bacterie, nu a fost gata să urce pe scara evoluției. Ea dezvoltă rezistență la penicilină și streptomicină, dar rămîne tot bacterie.

Trebuie să știți că evoluția a avut și are slujitori foarte devotați. O seamă din ei, oameni de mare renume, au fost gata să recurgă la falsuri grosolane numai spre a-și susține teoria împotriva lui Dumnezeu. Deși s-a constatat că nu e adevărată totuși ei caută să o susțină cu îndîrjire. Vreți, să știți de ce ? Iată ce spune Sir Arthur Keith, mare evoluționist : „Evoluția nu este dovedită și nu poate fi dovedită. Noi o credem fiindcă singura alternativă e creația specială și aceea e de neconceput“. Deci, împotrivirea față de Dumnezeu îi face să susțină o minciună.

Unele evidențe care au ieșit la lumină în 1972, au dat lovitura de moarte evoluției. Ziarul Times din Londra a scris în Nov. 1972 : „După dezvăluirile de ieri, o mare parte a istoriei evoluției omului trebuie să fie revizuită“. Ziarul Guardian tot din Anglia, scria : „Existentele teorii ale evoluției omului au fost aruncate în debandadă“. Jurnalul medical britanic On Call raporta : „Evoluția nu poate fi suportată de dovezi valabile studentului care face Biologia“.

Profesorul Dr. John Moore, savant la Universitatea Michigan a zis : „Tipica explicație evoluționară nu mai face sens în lumina cunoștințelor de azi“. Iar ziarul The Express din Easton, pe data de 3 mai 1973 publica un articol pe 5 coloane intitulat : „Bărbații de știință spun că Dumnezeu, nu evoluția, a creat pe om“.

Prin evoluție, omul a fost coborît în rîndul animalelor. Iată cauza ascunsă a crimelor, a violurilor, a desfrîului fără nici o rușine. Oamenii fără Dumnezeu sînt și fără morală. Valul năprasnic al necredinței a ridicat păcătoșenia la culme.

Sir Ambrose Fleming a fost unul din cei mai vestiți savanți ai Universității din Londra, om de mare reputație mondială, care a vorbit despre efectul dezastruos al învățării evoluției în școli. El a zis : „N-are importanță ce efect are asupra părerilor religioase ale adulților sau asupra aderenței savanților la teoria evoluției cu privire la originea vieții : fără discuție ea este dezastruoasă pentru dezvoltarea etică, pentru viața spirituală a tineretului sau a celor needucați făcîndu-i să creadă că „oamenii descind din maimuțe“ sau că „cimpanzeul ori gorila sînt cele mai apropiate rude ale omului“ ; căci aceasta este forma în care această teorie ia expresie brută în mintea publicului... Neîncetata popularizare a teoriei evoluției organice, fără a ține cont de puternicele argumente care pot fi aduse contra ei, constituie un pericol foarte serios“.

Dr. Victor Frankel, profesor de psihiatrie și neurologie la Universitatea din Viena, Austria, fiind la Toronto, Canada, în fața a 3000 de studenți a vorbit despre influența evoluției asupra tineretului de azi. El a zis : „Pornografia, crimele și violențele, drogurile și alcoolismul, numărul mare de sinucigași sînt simptomele unei boli mai adînci, care e în sufletul modern, simțămîntul golului lăuntric, al frustrării, îndeosebi între tineri se răspîndește tot mai mult... „El a acuzat pe educatorii moderni că sînt cauza acestei boli, căci ei au învățat că omul nu e decît un animal. Biblia spune : „Nu vă înșe-

lați. Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera". Gal. 6 : 7.

În general manualele de școală și cărțile scrise de evoluționiști dau cîteva dovezi întru susținerea evoluției. Iată cele mai importante :

1. Dovada anatomomorfologică. Asemănări între corpul omenesc și al mamiferelor.

2. Dovada embriologică. Asemănarea embrionilor în primele faze de dezvoltare.

3. Dovada biochimică. Faptul că toate organismele vii sînt compuse din anumite substanțe chimice.

4. Dovada fiziologică. Anumite similarități fiziologice.

5. Dovada din clasificare. Faptul că animalele pot fi clasificate, se susține că arată o relație genetică.

6. Dovada organelor rudimentare și a fenomenelor de atavism. Omul are înveliș păros rudimentar, vertebre codale, apendice vermicular, măselele minții, mușchii de la pavilionul urechii.

7. Dovada din încrucișări. Prin încrucișări s-au obținut noi varietăți.

8. Dovada din mutații. Noi caracteristici obținute prin mutații de gene.

9. Dovada din distribuirea geografică. Există o tendință ca unele animale lăsate singure, aparte, să-și schimbe anumite caracteristici după locația geografică. Oile albe din nordul Europei mutate în sudul Italiei, devin negre.

10. Dovada din paleontologie. Fosilele păstrate în roci arată o creștere de la viețuitoarele simple la complexe.

Acestea sînt cele zece dovezi majore între susținerea evoluției. La prima privire, dovezile par foarte

puternice. Privite mai analitic, îți dai seama că toate sînt dovezi circumstanțiale, nu demonstrative. Ele pot fi mai degrabă dovezi în favoarea creației decît a evoluției.

Primele cinci se ocupă cu similaritățile. Da, există asemănări în ce privește sistemul osos, circulator, respirator, nervos, de reproducere, asemănări biochimice, fiziologice. Următoarele patru arată că se petrec anumite schimbări. Dar toate aceste schimbări nu arată o trecere dintr-o specie în alta, ci obținerea de noi varietăți în cadrul aceleiași specii. Ele arată microevoluția, nu macroevoluția.

O analiză minuțioasă a acestor dovezi te face să vezi că ele Îl arată mult mai bine pe Creatorul decît evoluția. Ele nu demonstrează originea vieții, ci caută să explice fals dezvoltarea vieții pe pămînt. Similaritățile ne pot face să tragem concluzii greșite.

Evoluționiștii pun homologia (similaritatea în structură), ca dovadă că viețuitoarele au provenit unele din altele. De exemplu : oasele din aripile liliacului, membrele anterioare la focă și mîinile omului corespund în unele privințe structurale, dar sînt cu totul diferite ca funcții. Ele sînt mai degrabă o dovadă în favoarea creației, arătînd că a fost un plan de bază făcut de Creatorul și aplicat la funcții diferite.

Dr. J. Frank Cassel, șeful Departamentului de Zoologie la Colegiul de Agricultură North Dakota, privitor la aceasta a scris : „Mă gîndesc la homologia farfuriilor din atelierul olarului, a automobilelor sau a becurilor electrice. Similaritatea structurii și tiparului nu indică un strămoș comun, ci identifică pe făcătorul lor".

Asemănarea în structură a două animale nu e dovadă a relației dintre ele. Autoturismul sovietic Volga se aseamănă în unele privințe structurale cu Cadilacul american : are patru roți, are motor, are uși are volan, dar homologia lor nu arată o înrudire ci adaptarea unor elemente de bază, dintr-un plan în construcția lor, nicidecum o relație genetică.

Și tot așa analogia — similaritatea în funcțiune — nu e o dovadă a evoluției. Ea există. Cei care au studiat Anatomia comparată pot da numeroase asemănări între diferite specii. De exemplu și insectele și peștii, și păsările și animalele, și oamenii au ochi spre a vedea. Ochii totuși sînt foarte diferiți atît în construcție cît și în capacitatea lor, dar toți servesc același scop : vederea.

Oricine analizează ochiul îndeaproape își dă seama că nu poate fi produsul întîmplării. Chiar Darwin a recunoscut aceasta. Ochiul, cu înzestrările lui speciale date fiecărei specii în parte, arată opera Creatorului. Așa că această analogie nu arată înrudirea noastră, ci dovedește pe Autorul nostru care a aplicat același plan general al vederii cu deosebiri distincte dintru început, conform nevoii fiecărei specii în parte.

În ce privește dovada embriologică e și mai șubredă. Orice embrion începe prin unirea a două celule reproductive, care sînt de fapt două jumătăți căci au numărul cromozomilor doar pe jumătate și numai unindu-se formează o celulă întreagă. Astfel începe procesul de dezvoltare, de la o celulă. Celulele se înmulțesc și embrionul crește. Tiparul cum crește în primele faze e similar, dar celulele sînt cu totul distincte, ale unui embrion uman de ale unui embrion de altă specie. Fiecare celulă are un număr specific de cromozomi, conform speciei de care

aparţine. Níciodată un embrion de găină nu va da un vultur, sau un porc. Similaritatea este în formă, nu în fond. Ba chiar şi în formă este numai în primele săptămîni căci după aceea, fără să aibă grai, embrionii dovedesc că sînt diferiţi unii de alţii. Embrionii nu sînt o dovadă în favoarea evoluţiei şi sînt dovada unui plan precis şi se dezvoltă după un tipar bine stabilit mai înainte. Părinţii nu au făcut planificarea aceasta, ci ei au dat doar două jumătăţi de celule care aveau deja înscris în ele nenumărate date : forma corpului, culoarea pielii, a părului, a ochilor, măsura corpului, a mîinilor, a picioarelor, a capului, a nasului, a gurii, sexul, temperamentul şi multe altele. Evoluţioniştii văd numai similaritatea formei embrionilor şi sînt analfabeţi, nu pot citi nimic din înscrisul planului care e în embrioni, şi care e cu totul diferit în fiecare. Dar cine a înscris acel plan ? Se poate împăca raţiunea ta cu afirmaţia că totul e la întîmplare ? Nici cel mai mare savant al lumii n-ar putea îngrămădi atîtea date cîte sînt îngrămădite într-un embrion care la început este mai mic decît punctul de la sfîrşitul acestei fraze. Nu te uimeşte aceasta ? Embrionii sînt o mărturie fantastică despre Dumnezeu care a dat viaţa şi a făurit tiparul reproducerii ei.

Evoluţioniştii pun mare accent pe embriologia comparată. Întrucît în prima fază de dezvoltare, embrionul uman se aseamănă în multe privinţe cu embrionul de mamifere, de reptile şi peşti, ei susţin că aceasta e o dovadă a originii comune.

Este adevărat că în natură se află multe similarităţi. Dacă trecem în lumea plantelor constatăm că sămînţa de ardei face întîi nişte rădăcini şi un lujer, iar sămînţa de plop face la fel, dar asta nu înseamnă că plopul e din ardei.

E aproape similar aparatul circulator, respirator, digestiv, sistemul osos, sistemul nervos. Totuşi similarităţile nu sînt o dovadă întru susţinerea evoluţiei, ci a creaţiei.

Ceasurile se pot asemăna unele cu altele, dar similarităţile nu spun că au provenit unele din altele, ci că ceasornicarul ce le-a conceput le-a plănuit în mod asemănător.

Similarităţile sînt un argument foarte superficial în dovedirea originii comune şi a înrudirilor apropiate. Pe lîngă similarităţile ce le observăm dintr-o ochire, există deosebiri fundamentale care scapă observării noastre. Există diferenţe în numărul cromozomilor. Fiecare soi are un număr specific de cromozomi. Fiecare celulă din corpul libelulei spune că ea aparţine acestei familii. Fiecare celulă din carnea şi oasele mele poartă pecetea că aparţin speciei homo sapiens, nu primatelor.

În ce priveşte dovada clasificării, e clar că ea se poate face, dar nu datorită evoluţiei, ci tocmai datorită speciilor diferite prin creaţia lor. Clasificarea e dovadă pentru Creatorul, nu pentru evoluţie. Dacă ar avea toate o origine comună, nu ar mai trebui să fie despărţăminte între specii. Faptul că există specii separate unele de altele printr-o prăpastie care nu se poate trece, dovedește că este Dumnezeu care le-a creat aşa.

Dovada organelor rudimentare și a fenomenelor de atavism caută să arate că omul a evoluat din animale. De aceea spune că i-au rămas unele organe rudimentare : învelişul păros, vertebrele codale, apendicele etc. Wiedersheim, un anatomist german a făcut o listă de 180 organe rudimentare în corpul omenesc. După el, corpul omenesc era un muzeu ambulant de antichităţi. Cu vremea crescînd

cunoştinţele fiziologice, s-a constatat că acelea nu sînt organe trecute la pensie, ci cînt active în corpul omenesc, iar din lista aceea lungă n-au mai rămas decît cîteva. Din toate nu lipsea apendicele, care spuneau că arată înrudirea cu iepurele şi că la strămoşi a fost un fel de magazie de hrană, dar nemaifiind folosit, s-a micşorat şi este pe cale de dispariţie. Deci azi e doar un vestigiu al trecutului. Dar chiar pentru evoluţionişti înrudirea cu iepurele e foarte depărtată, aşa că te-ai aştepta să găseşti aşa ceva la animale mult mai apropiate pe scara evoluţiei, dar nu se găseşte. Dr. William Straus de la Universitatea John Hopkins, renumit antropolog, susţine că apendicele nu se găseşte la primate, ci doar la antropoide şi la lemur.

Acelaşi lucru l-a suţinut Darwin despre apendice în cartea sa „Descent of Man" ; spunea că e un organ rudimentar „fără folos, dar cîteodată cauzează moartea". De aceea, medicii erau grabnici să facă operaţie de apendicită. Azi se ştie că apendicele are o valoare pozitivă în organism. Revista „Medical Times" din Sept. 1966 la pag. 263 spune că apendicele omului, acel organ anatomic curios, a cărui importanţă a fost îndoielnică multă vreme, acum se ştie că are menire să proteguiască celelalte organe de atacul cancerului. Investigaţii făcute au dovedit că un mare procent din cei cărora le-a fost extirpat apendicele, ulterior au făcut cancer la şira spinării, la piept, la plămîni. Mic cum este, apendicele are rolul de a forma anticorpi împotriva virusurilor. El e bogat în ţesuturi limfatice şi are menirea să protejeze corpul împotriva infecţiilor. El e comparat cu amigdalele şi ca şi ele se infectează rău încît uneori trebuie operat. Prof. Dr. Alfred Romer, un anatomist de seamă la Universitatea Harward. a

zis despre apendice : „Acesta a fost citat frecvent ca un organ rudimentar spre a dovedi una sau alta în legătură cu evoluția. Dar nu e cazul". Și apendicele e o dovadă despre un Creator Atotînțelept.

Epifiza, o glandă în formă de con, de mărimea unei boabe de fasole, s-a susținut multă vreme că e o relicvă a trecutului animalic la om. Ea crește pe creier pînă la vîrsta de șapte ani. În țesuturile ei adună unele minerale în formă de nisip. Cercetările mai noi au dovedit că ea nu este un vestigiu al trecutului, ci o glandă endocrină activă care inhibă dezvoltarea glandelor sexuale și produce un hormon. Ea este legată prin nervi cu retina ochiului. Aceasta dovedește încă o dată că toate au rost bine determinat, că nu sînt la întîmplare.

Tot așa cade și dovada din încrucișări. Azi celulele au grai. Chiar și cele din corpul oricărui ateu mărturisesc contra lui că există Dumnezeu. B. Jirgensons scriind despre „Macromoleculele organice naturale" în „Rapoarte despre progresul în Fizică", 1977, la pag. 55 zice că a fost surprinzător faptul că recenta descoperire arată la celula primară simplă că este un perete. Acest perete membrană e țesut din lanțuri de polipeptide și polizaharide, legate cu alte numeroase molecule, iar scopul e clar : să asigure protecție contra enzimelor proteolitice și afirmă : „Noi sîntem foarte, foarte departe de a înțelege toate acestea".

În alte cuvinte, așa cum noi ne adăpostim de vreme rea, de hoți, de răufăcători în cameră, în dosul zidurilor, tot așa celulele reproductive au pereți de membrană care proteguiesc specia respectivă. Ovulul unei specii nu poate fi fertilizat de spermatozoidul altei specii. Membrana protectoare nu îi dă voie.

Acum dacă ar fi adevărată teoria evoluției că viețuitoarele au provenit unele din altele, nu ar trebui să fie această barieră. Membrana celulei reproductive demonstrează că ea are ca scop împiedicarea încrucișării între specii diferite, deci nu e evoluție. Cercetătorii au căutat să îndepărteze ei membrana și să forțeze fertilizarea oului cu sperma altei specii. Rezultatul a fost nul. Noua formă de viață nu poate merge mai departe de stagiul a două celule. Aceasta din cauza celei de a doua bariere : cromozomii. Cine a pus scop chiar în această jumătate de celulă primară care e mai mică decît un punct de la sfîrșitul unei fraze ? Cine a pus aceste piedici de care Darwin nu a știut nimic ? Cercetările acestea științifice sub microscop în laborator confirmă în totul afirmația Bibliei că toate sînt „după soiul lor“. Dumnezeu a plănuit celula, a marcat-o cu un număr specific de cromozomi și a blocat încrucișările printr-o membrană extrem de fină, ca țînțarul să nu devină armăsar.

Dovada din încrucișări este foarte mult trîmbițată de evoluționiști și este considerată ca fiind calea prin care au evoluat speciile. Din încrucișarea între părinți cu caractere deosebite rezultă urmași cu caractere noi. Astfel se dau ca exemple diferite rase de bovine, de porci, de găini. E bine să ne oprim puțin și să analizăm cum stau lucrurile. Încrucișările niciodată nu au dat o nouă specie, ele nu sînt o dovadă de macro-evoluție, adică de trecere dintr-o specie în alta, ci doar de micro-evoluție, adică de obținerea unor noi rase în cadrul speciei. Datorită încrucișărilor din specia Canis familiaris au rezultat circa 300 de rase diferite, dar toți aceștia sînt cîini.

Încrucişările nu sînt o dovadă întru susţinerea evoluţiei, ci ea dovedeşte creaţia cu soiuri specifice, cum spune Biblia „după soiul lor“. Evoluţioniştii au încercat să facă încrucişări între soiuri diferite, unele prin însămînţare artificială, numai ca să forţeze lucrurile, dar n-au dat rezultat, fiindcă însăşi celulele reproductive sînt sigilate pentru soiul respectiv. Ba chiar şi în acele cîteva cazuri cînd se reuşeşte încrucişarea între soiuri apropiate, urmaşii devin sterili şi nu se poate merge mai departe. Caz izbitor e catîrul care se încăpăţînează şi nu vrea să aibă urmaşi. Catîrul rezultă din încrucişarea între cal şi măgar, dar el nu vrea să evolueze. Sterilitatea e dovadă că nu este evoluţie. La fel reversibilitatea demonstrează că încrucişările nu dau specii noi. Prin reversibilitate se înţelege revenirea de la o treaptă superioară la cea inferioară de la care s-a plecat. Prin încrucişări s-a ajuns la o varietate de căpşuni mari numite Goliat. Dar acestea lăsate în părăsire ani de zile se sălbăticesc, decad la limita inferioară a soiului lor. Acelaşi lucru s-a experimentat cu porumbei. Prin metoda încrucişărilor s-au obţinut o seamă de rase : straser, maltez, florentin etc. Luaţi şi duşi pe o insulă, lăsaţi să trăiască de-a valma, după mai multe generaţii, toţi urmaşii devin porumbei sălbatici, avînd acelaşi penaj cenuşiu şi aceeaşi înfăţişare a porumbelului sălbatic. Aceeaşi reversibilitate s-a experimentat la găini, la raţe, la cîini, la trandafiri, la roşii, la varză. Caii de rase diferite duşi de spanioli în America de Sud şi lăsaţi în voia lor, au devenit cai sălbatici. Deci caracteristicile obţinute prin încrucişări se pierd şi se revine la starea originală a soiului de unde au plecat. Aceasta dovedeşte că există o evoluţie în cadrul soiului, de la o treaptă inferioară la

una superioară, dar nu se depășește limita speciei, iar prin reversibilitate se revine la limita inferioară. Acum nu trebuie să fii specialist, nici cercetător științific, ci doar să stai și să cugeți puțin. Dacă ar exista evoluție, prin încrucișări să se treacă dintr-o specie în alta, atunci n-ar trebui să fie reversibilitate sau și dacă ar fi, nu ar trebui să se oprească la limita inferioară a „soiului", cum zice Biblia, ci să coboare mai jos, porumbeii să devină grauri, apoi vrăbii, apoi colibri, dar aceasta nu se întîmplă. De ce? Reversibilitatea are o limită. Ea demonstrează că nu este evoluție, ci creație, că toate sînt „după soiul lor"; întrucît încrucișările n-au produs noi specii, ci doar varietăți, rase noi, evoluționiștii și-au pus mare nădejde în mutații. Credeau că aceasta e cheia de aur spre a demonstra evoluția. Dar genetica n-a dat rezultatele dorite. S-au făcut experiențe nenumărate de mutații artificiale de gene. S-au iradiat semințe cu raze X, cu raze ultraviolete, s-au tratat cu diferite substanțe chimice. Rezultatul a fost în unele cazuri doar o mărire a producției, dar nicidecum o schimbare a speciei. Pe Drosofila sau musculița de oțet s-au încercat modificări în structura cromozomilor. Ea dă multe generații într-un an și s-au născut mii de generații, dar drosofila a rămas mereu aceeași, doar uneori o lăsau fără aripioare sau fără piciorușe sau îi schimbau culoarea ochilor ca să fie mai pe placul geneticienilor, dar nici o schimbare majoră. Nici un efect îmbucurător. Iradierile au produs monstruozități. H. J. Muller într-un articol intitulat „Radiațiile și mutațiile umane", publicat în revista „Scientific American" nov. 1955, spunea: „în mai mult de 99 de procente din cazuri, mutațiile de gene produc efect dăunător, unele conturbări ale func-

ţiilor". Încercări de mutaţii făcut de Dr. Walter Landauer, de la Universitatea din Connecticut asupra ouălelor de găină au produs pui monştri cu un singur ochi în mijlocul frunţii sau fără partea de jos a ciocului, unii fără cioc, iar alţii chiar fără cap. Astfel, mutaţiile s-au dovedit absolut imposibile de a produce noi specii. Ele nu sînt o dovadă în favoarea evoluţiei, ci a creaţiei căci arată ce bine fixată e fiecare vieţuitoare în specia ei. Nu îşi părăseşte specia nici cînd e bombardată cu cobalt sau cu raze gama. Nu vorbele, ci experienţele mărturisesc aceasta.

Să privim puţin şi la dovada din paleontologie. Fosilele vieţuitoarelor de odinioară păstrate în rocile stîncilor sau în scoarţa pămîntului sînt dovezi foarte grăitoare. De la apariţia cărţii „Originea speciilor" sînt peste 125 ani, în care timp s-au făcut cercetări asidue de mii de oameni de ştiinţă să găsească verigile lipsă din lanţul evoluţiei, dar nu s-a găsit nici una care să poată dovedi evoluţia. Fiindcă m-a interesat, în viaţa mea am vizitat multe muzee de Ştiinţe Naturale din Europa, America şi Australia. Peste tot am găsit cîte un mare departament de fosile. La muzeul din Chicago am găsit expuşi alăturea, probabil spre comparaţie, un rac fosilă din Periodul jurasic, care se susţine că ar fi fost cu 160 milioane de ani în urmă şi un rac din vremea noastră. Erau la fel. De obicei, evoluţioniştii fiindcă nu pot oferi probe de evoluţie, spun că pentru aceasta se cer perioade foarte lungi. Dar racul nu a evoluat nici în 160 milioane de ani. Probabil, fiindcă racul merge întotdeauna de-a-ndăratelea, n-a putut evolua. Dar nici scorpionul n-a evoluat cu toate că se susţine că e departe de 400.000.000 ani. Şi dacă n-a

evoluat nici în 400 milioane de ani, cînd vreți să evolueze ?

Fosilele spun că nu e evoluție, ci creație. Cartea aceasta a stîncilor, într-o ediție voluminoasă, mărturisește că Dumnezeu e Creatorul. Chiar și mica furnică mă împiedică să cred în evoluție. Sînt vreo 7.600 specii de furnici. Au fost găsite fosile de furnici în chihlimbar din Oligocen, altele din Niocen, din Terțiarul mijlociu, din Cretaceu. Au fost examinate 9.527 specimene de furnici și cercetătorii au recunoscut 92 feluri care există și astăzi. Și dacă nici ele n-au evoluat cum poți să crezi în evoluție ? Paleontologia nu susține evoluția. Ea nu dă nici un organism intermediar între protozoare și metazoare, între pisică și cîine. Archeopterix presupusa verigă între păsări și reptile, la un studiu mai amănunțit, arată că a fost un soi de pasăre cu pene și cu sînge cald.

Wells și Huxley afirmă : „Era vieții antice a sosit abrupt și fără înștiințare". Fosilele în loc să apară încet și sporadic, apar dintr-o dată cu miile, deplin dezvoltate în straturile Periodului Cambrian. În toată istoria aceasta înscrisă în stînci nu există nici un singur caz de evoluție măcar pe jumătate Nici unul !

Americanul T. Cullen din Texas a oferit un premiu de 100.000 dolari tuturor celor ce pot dovedi că lumea aceasta s-a format prin evoluție. Pînă azi nu s-a prezentat nimeni să încaseze frumușica sumă. De ce ? Fiindcă nimeni nu are dovezi valabile în privința aceasta.

Să privim puțin și la dovada biochimică care în gura evoluționiștilor e forțată să dovedească evoluția. Toate organismele vii sînt compuse din substanțe chimice : amino-acizi, proteine etc., și fi-

indcă toate au în corpul lor anumite substanțe, evoluționiștii susțin că toate au o origine comună, și au evoluat unele din altele.

Faptul că un grajd, o casă, o vilă și un palat, sînt construite din cărămidă, nu e o dovadă de înrudire sau că au evoluat unele din altele, ci indică doar că au fost construite din același material, atunci poate îți dai seama că au fost construite de același constructor, iar pe constructorul care a știut pune împreună aceste elemente chimice în corpul tuturor viețuitoarelor și al omului, noi Îl numim Dumnezeu.

Să analizăm puțin dovada fiziologică. Pentru a arăta originea comună a tuturor viețuitoarelor se iau similarități în factorii fiziologici, în special sîngele. Se afirmă, că se poate face transfuzie de sînge de la om la maimuță și invers și că se pot grefa unele organe de la maimuță la om. Aceasta ca să se arate înrudirea omului cu maimuța.

Sîngele uman injectat la iepuri cobai produce anticorpi, luat apoi ser de la cobai acesta produce o reacție împotriva sîngelui uman dînd un precipitat alb. Cînd se produce testul acesta cu sîngele altor animale, gradul de relație se socotește după cantitatea de precipitat alb. Cu cît se formează mai mult precipitat cu atît se susține că acel animal e mai înrudit cu omul. Considerînd că precipitatul sîngelui uman e 100 procente, al gorilei e de 64 procente, al urangutanului 42 procente, al pavianului 29 procente, al cîinelui 3 procente, al calului 2 procente. După această schemă cea mai apropiată rudenie a evoluționiștilor ar fi gorila. Dar analizată greutatea specifică a sîngelui, B. C. Nelson arată altă relație. Sîngele omului are greutatea specifică 1059, al porcului ar 1060, al broaștei 1055—1056, al şar-

peiui 1055, al maimuței 1054. Conform acestui tabel înrudirea cea mai apropiată nu e cu maimuța, ci cu porcul.

Testele sîngelui sînt foarte diferite. Se știe că nu se poate face transfuzie cu orice sînge, ci trebuie găsită grupa sanguină potrivită, altfel transfuzia poate fi fatală. În acest caz, nu mai poate fi similaritate nici de la om la om. Oare arată aceasta că oamenii nu sînt din aceeași familie? Și că uneori frații nu sînt frați? Nu, ei arată că uneori socotelile noastre nu sînt bune. După o analiză ești văr cu gorila, alta tăgăduiește această înrudire și spune că ești văr cu porcul, iar alta tăgăduiește că ești frate cu fratele tău. Gîndește-te cît adevăr e în toate acestea? Dovada fiziologică ce vrea să arate înrudirea mea cu toate animalele, dar îmi tăgăduiește înrudirea mea cu fratele meu, pot eu să o cred?

Cît privește ontogeneza sau recapitularea embrionică azi e respinsă chiar de evoluționiști. Teoria a fost abandonată, căci în loc să i ajute pe oamenii de știință întru susținerea evoluției, ea i-a încurcat mai rău. Un număr de structuri se dezvoltă în embrion tocmai invers de cum susține evoluția că s-a dezvoltat viața. De exemplu, s-a susținut că la strămoși s-au dezvoltat dinții mai înainte de a fi avut limbă, dar la copii se dezvoltă limba înainte de a avea dinți. La fel evoluția susține că strămoșii au avut întîi sistemul circulator, ca viermii, care pompa sîngele fără inimă, doar datorită contracțiilor venelor, dar la embrion se știe că se dezvoltă întîi inima, apoi sistemul circulator. De aceea această dovadă a ajuns cu totul discreditată.

Teoria recapitulației în faza embrionară a fost abandonată de mult chiar de evoluționiști. Prof.

T. S. Westoll a numit-o „curat nonsens". E adevărat că în timp ce oamenii de știință au abandonat-o, mai există evoluționiști mărunți care din lipsă de evidențe, se agață de ea.

Privind îndeaproape la felul cum a fost introdusă teoria evoluției în mințile oamenilor, rămîi uimit de falsurile grosolane la care au recurs nu oamenii simpli, ci savanții. Ce străduințe, ce ingeniozitate au folosit ca să prostească pe alții ! Eu voi reda doar cîteva din aceste falsificări care au fost date în vileag de oamenii de știință.

1. Falsificarea clișeelor cu embrioni. Ernst Haeckel a fost mare dascăl al evoluției. El a trăit între anii 1834—1919, a fost profesor de Anatomie comparată și Zoologie la Universitatea din Jena, Germania. El a pus mare bază pe legea biogenetică, susținînd că ontogenia recapitulează filogenia. El a fost un înfocat evoluționist. Spre a face pe studenți și intelectualii vremii sale să creadă evoluția, el a recurs la fals. Redau aici demascarea făcută de Dr. E. Dennert în lucrarea sa : „Die Wahrheit Uber Ernst Haeckel, unde Aline Weltratsel", la pag. 16—34 sub titlul : „Istoria celor trei clișee" el zice : „În anul 1868, E. Haeckel publică prima ediție a lucrării sale : „Naturliche Schopfungsgeschichte". În această lucrare caută să dovedească despre embrionii diferitelor mamifere și ai omului că nu prezintă nici cea mai mică deosebire. În scopul acesta, la pagina 242 prezintă figurile celulelor ovulare (embrionii) de om, de cîine și de maimuță, iar la pag. 248, figurile embrionilor de cîine, găină și broască țestoasă.

„Puțin după apariția acestei cărți a profesorului Haeckel, un alt om învățat, Rutimeyer, profesor de Zoologie și Anatomie comparată din Basel Elveția,

a dovedit în „Archiv fur Antropologie“ vol. VIII, 1868, pag. 300, că Haeckel a inventat figurile și că altele au fost modelate și generalizate în mod arbitrar.

O cercetare amănunțită a celor două rînduri de figuri a dovedit că toate cele trei figuri au fost tipărite pe rînd cu același clișeu sau că cele trei clișee au fost făcute de fiecare dată de pe aceeași planșă. Cu alte cuvinte, Haeckel arată cu una și aceeași figură o dată embrionul omului, apoi pe al maimuței și pe al cîinelui, și tot așa a făcut și cu ceilalți embrioni.“ Rutimeyer dojeni liniștit și obiectiv acest procedeu, ca un păcat contra adevărului științific.

„Mai tîrziu, profesorul de Anatomie din Leipzig, V. His, a reluat chestiunea și a dovedit profesorului Haeckel și alte noi falsificări în lucrarea sa : „Unsere Korperforum und das physiologische Problem ihrer Entstehung“, apărută la Leipzig în 1875“.

Constrîns de adversarii săi cu probe zdrobitoare, Haeckel a răspuns, în sfîrșit : „Recunosc bucuros că în utilizarea figurilor schematice am mers uneori prea departe și regret că multe din ele au ieșit foarte greșite“.

În altă lucrare, „Apologetisches Schlusswort der Antropologenie“, același Haeckel mărturisește : „Specialiștii experți știu că e vorba de o prostie foarte nesocotită, care am comis-o bona fide la restaurarea pripită a celor cîteva ilustrațiuni pentru prima ediție a „Istoriei Creațiunii Naturale“ (1868). Am ilustrat cu trei figuri identice, trei obiecte foarte asemănătoare, atît de asemănătoare încît după cum se știe nici un embriolog nu este în stare să găsească vreo deosebire între ele“.

Iar în „Cristlicher Hausfreund“ Nr. 45, 1919, la pag. 362, avem mărturisirea lui Haeckel, făcută la bătrînețe, după peste 50 de ani de evoluționism. El a scris : „Cei mai mulți cercetători din timpul din urmă au ajuns la rezultatul că teoria evoluției, și mai ales „darwinismul“, sînt o eroare care nu mai poate fi ținută în picioare“.

Această falsificare a fost cu privire la faza embrionară, dar au urmat altele și mai grosolane, făcute în numele științei. Antropologii evoluționiști au stabilit, cu de la ei putere etape principale ale antropogenezei. Prima au numit-o etapa preumană. În această etapă sînt vîrîți driopitecii, considerați de evoluționiști ca strămoși ai lor. Aceștia erau un fel de maimuțe de copaci (drios — copac, pithecos — maimuțe). A doua etapă umană este a antropogenezei. Aici au considerat ca reprezentanți pe pitecantrop (pithecos — maimuță, anthropos — om), sinantrop și omul de la Heidelberg. Sînt apoi așezați pe piedestal oamenii primitivi sau așa numita specie Homo primigenius, cu omul de Neanderthal ca reprezentant. Etapele se încheie cu neoantropienii, specia Homo sapiens, avînd ca reprezentant omul de Cromagnon.

În mintea evoluționiștilor era gîndul că trebuie făcută trecerea de la maimuță la om și pentru a demonstra aceasta au pornit la lucru în căutarea strămoșilor lor.

Iată doar cîteva dintre aceste falsificări grosolane :

2. Ramapithecus. Evoluționiști ca Pilbeam, Simons și alții consideră că Ramapithecus e unul din strămoșii omului. El a fost reconstituit din niște dinți și cîteva frînturi de falcă, nimic altceva, afară de imaginația evoluționismului. Poți să știi de la așa fosile cît era maimuța-om, cum arăta ? Nu era

nimic din craniu și nici din oasele feței. Totuși a fost făcut să arate a maimuță-om. Studiile mai recente invalidează presupunerea că acele fragmente de falcă și cei cîțiva dinți ar fi aparținut unui strămoș al omului. Ele sînt atribuite unui animal. Eckhard a făcut 24 măsurători diferite și comparate cu măsurători pe fosile de cimpanzeu, a găsit că sînt în totul similare cu cimpanzei din Liberia, Africa.

3. Omul din Piltdown sau Eoanthropus. În 1912 Charles Dawson, un medic și paleontolog amator, într-o carieră de pietriș de lîngă Piltdown, Anglia, a găsit o mandibulă cu două măsele și o parte din craniu. Falca părea de maimuță, iar măselele și partea de craniu păreau a fi de om. El a prezentat aceste fosile lui Arthur Smith Woodward, directorul Muzeului Britanic și eminent paleontolog. Acesta le-a analizat și a declarat că aceste fosile aparțin unui om-maimuță. Ei au anunțat marea descoperire. Unii oameni de știință au avut îndoieli, nu le venea să creadă, alții susțineau cu tărie că e tocmai veriga lipsă în evoluția omului. Cum s-au făcut multe discuții, spre convingere, s-au făcut din nou săpături și într-un alt loc, destul de departe de primul, s-au găsit alte două fragmente de craniu și un dinte. În ciuda faptului că dintele părea îngropat acolo, dar fiindcă un fragment de craniu se potrivea cu cealaltă bucată găsită prima dată, disputa a încetat. Noul lor strămoș a fost denumit Eoanthropus Dawsoni în cinstea descoperitorului. Eos înseamnă zori de zi, anthropus înseamnă om, deci omul zorilor sau omul timpuriu. Antropologii i-au calculat vîrsta după culoarea fosilelor și au spus că are o vechime de 500.000 de ani, deci era mai vechi decît Pithecantropus.

Dr. Henry Fairfield Osborn, marele paleontolog al Americii, a scris: „Eoanthropus cu fragmentele craniului său cu totul fosilizate de culoare închisă, sînt amestecate cu fragmente de dinţi ai proboscidienilor, fără discuţie din Pliocenul superior. Eoanthropus, omul timpuriu din Susex, acum apare a fi de o vîrstă geologică mai mare chiar decît Pithecantropus".

Imediat i-a fost fabricată înfăţişarea omului maimuţă şi l-au aşezat în muzeu. O întreagă literatură a apărut despre el. Clişeul lui a ajuns în manualele şcolare, iar Enciclopedia britanică îl numea al doilea în importanţă. Verdictul de vechime l-a primit din partea lui Sir Arthur Smith Woodward, Sir Ray Lankeaster, Sir Grafton Elliot şi mai tîrziu Arthur Keith.

Dar fenomenala vîrstă, în anul 1953 a fost coborîtă de la 500.000 de ani la 50.000 de ani, iar în anul 1959 a fost coborîtă la 50 de ani.

Prin 1950 s-a găsit o nouă metodă de testare a fosilelor după suma de fluor absorbită de oase din pămînt. În 1953, o grupă de savanţi britanici: Keneth P. Oakley, J. S. Weiner şi W. E. Le Gros Clark au supus testării fosilele Omului de Piltdown şi ele nu aveau nici un pic de fluor în ele. Cercetate îndeaproape s-a constatat că dinţii au fost umpluţi jos spre a se deghiza forma lor originală, iar culoarea închisă, oasele au primit-o fiindcă au fost tratate artificial cu bicromat de potasiu. Mai mult, falca era a unei maimuţe ce a murit cu vreo 50 de ani înainte, iar partea de craniu aparţinea unui om.

În octombrie 1956 revista „Reader's Digest" purta pe paginile ei un articol intitulat: „Marea mistificare de la Piltdown". Totul a fost o falsificare ce a

reușit timp de 40 de ani să prostească pe unii din cei mai mari experți ai lumii, iar copiii noștri au fost obligați să învețe că Omul de Piltdown e omul-maimuță care dovedește evoluția.

Adevărul poate fi înăbușit, călcat în picioare, dar o dată tot iese la suprafață. Și va fi o zi cînd fiecare își va primi plata după fapta sa.

4. Hespero Pithecus sau Omul de Nebrasca. Era prin anul 1922. Un geolog numit Harold Cook a găsit un dinte în statul Nebrasca. S-a uitat la el și spre a ști cărei specii îi aparține, l-a împachetat și l-a trimis lui Dr. Henry Fairfield Osborn, unul dintre cei mai mari paleontologi ai lumii. Fac precizarea aceasta ca să vă dați seama că nu poporul simplu, ci tocmai unii din cei mai de seamă oameni de știință, dar fără Dumnezeu — au fost gata să recurgă la falsificări grosolane spre a-și fundamenta teoria evoluției.

Osborn a luat dintele și s-a dus la doi specialiști de dinți, la doctorii Helman și Gregory. Toți trei au căzut de acord că dintele aparține unei specii de tranziție de la maimuță la om. Ei l-au denumit Hespero Pithecus. Timp de patru ani și jumătate, această specie a fost senzațională aici. Se spune că Hespero Pithecus a populat America cu circa un milion de ani înainte. Sir Grafton Elliot Smith a determinat pe redactorul revistei „Ilustrated London News" să trimită un corespondent în America spre a culege toate datele despre această rasă stinsă a Americii. Profesorul Wilder a publicat o carte despre Omul de Nebrasca despre care spunea că el e la jumătate între Omul de Java și Omul de Neanderthal. Sir Smith a scris un articol despre Domnul și Doamna Hesperopithecus, iar două clișee spu-

neau cum arătau ei. Natural, după cum au fost văzuţi de imaginea evoluţioniştilor.

Şi cel mai incult om se poate întreba cum de la un dinte, Osborn a ştiut care i-a fost înfăţişarea feţei, dacă nasul a fost ca la maimuţă, dacă fruntea i-a fost pieziṣă sau dreaptă, dacă a avut cumva gropiţă în barbă, dacă a fost cu urechi drepte sau pleoştite ? Cum i-o fi spus dintele acela că e de un milion de ani ? Şi cum le-o fi spus că el e la jumătatea drumului între Omul de Java şi cel de Neanderthal ? Toată descoperirea era numai un dinte, dar imaginaţia aprinsă de beţia evoluţiei a ticluit şi falca şi înfăţişarea feţei, şi rasa şi vechimea cu nimic mai puţin de un milion de ani.

La 27 Aprilie 1927, Dr. Fairfield Osborn în senzaţionala sa cuvîntare ţinută în faţa Societăţii Filozofilor Americani, a aşezat pe Hespero Pithecus la baza arborelui genealogic al strămoşilor omului, dar n-a stat mult acolo.

Ceva mai tîrziu în anul 1927 o expediţie a mers la faţa locului să găsească şi alte fosile de la acea rasă de oameni. Lucrînd cu hîrleţul şi lopata au dat peste întregul schelet căruia îi aparţinea dintele de mare faimă ce stătea în muzeu pe piedestal. Scheletul spunea că nu a fost nici un Hesperopithecus pe acolo, ci doar un porc sălbatic. Atîta tot.

Acesta e cu adevărat un caz de evoluţie : din porc a devenit om-maimuţă. Sărmanii oameni cum se complac în minciuni ! S-au minţit pe ei înşişi şi au minţit pe alţii numai să producă dovezi în favoarea evoluţiei. Pe un dinte, şi încă de porc sălbatic, au creat o întreagă rasă de oameni.

Nu mult timp după aceasta s-a anunţat în lumea întreagă o altă mare descoperire, a omului de Co-

lorado, care spuneau că a fost tranziția de la maimuță la om. Acesta nici nu a ajuns în muzee căci s-a dovedit că noua descoperire era fundamentată pe un dinte de cal din perioada eocenă.

5. Omul de Java. Dr. Eugene Dubois, medic în armata olandeză ce era pe acea vreme în insulele Indoneziei și înflăcărat evoluționist, credea că rămășițele primilor oameni trebuie să fie undeva în părțile Răsăritului. În 1891, el a început lucrările de cercetare de-a lungul rîului Solo, la Trinil, Java După mai multe săpături, el a găsit o bucată din partea de sus a unui craniu. După acea fosilă, Dubois a socotit că, craniul avea capacitatea de 900 cc. cam 2/3 din capacitatea omului modern. După aproximativ un an, și la distanță de vreo 16—18 metri de primul loc, Dubois a găsit un femur. Fără nici o altă dovadă, Dubois a susținut că acele fosile au aparținut aceleiași persoane. Apoi a mai găsit două măsele și după cîtva timp în 1898 încă o măsea. Pe toate le-a inclus în descoperirea sa. Locul unde au fost găsite era albia veche a rîului și se aflau amestecate cu alte oase ale unor animale dispărute. Iată în sfîrșit veriga ce lipsea în lanțul evoluției. Noua creatură, Dubois a numit-o Omul-maimuță de Java sau Pithecantropus Erectus. Pe grecește Pithecus înseamnă maimuță, anthropus înseamnă om, erectus înseamnă a sta drept, a sta sus. În alte cuvinte, maimuța-om care umblă drept. Aceasta este cea mai faimoasă descoperire. Vîrsta acestor fosile a fost socotită la 500.000 de ani.

În anul 1895, Dubois și-a expus descoperirea la Congresul Internațional de Zoologie la Leyden. S-a produs multă discuție despre aceste fosile. Unii au susținut că oasele provin de la om, alții că de la maimuță sau de la pavian. O autoritate a scris :

„La scurt timp după descoperire, 24 dintre cei mai eminenţi savanţi ai Europei s-au întrunit. Zece au spus că oasele aparţin unei maimuţe, şapte că aparţin unui om şi şapte au spus că sînt o verigă lipsă. Savanţii britanici spuneau că sînt rămăşiţe omeneşti, germanii susţineau că sînt oase de maimuţă, iar francezii considerau că e vorba de o specie între maimuţă şi om.

Dubois în aceeaşi vreme a găsit două cranii omeneşti cu o capacitate de 1560—1660 cc. şi cam la acelaşi nivel al săpăturilor, dar despre acestea nu a spus nimic, căci se gîndea că dacă spune, atunci Pithecantropus Erectus al său nu mai poate fi considerat specie de tranziţie de la maimuţă la om.

Din nou cu ajutorul cîtorva fosile a fost fabricat şi pus pe piedestal faimosul Om de Java cu o vechime de 750.000 ani sau 500.000 ani.

Acum staţi puţin şi gîndiţi. Oasele au fost găsite în nisipul din fosta albie a unui rîu. Oare puteau ele să fie prezervate la umezeală timp de şapte sute cincizeci de mii de ani ? Dacă scheletele ar putea rezista la umiditate şapte sute cincizeci de mii de ani, atunci tot pămîntul ar fi plin de schelete. Nu vă izbeşte această lipsă de logică ? Nu vedeţi cum în mod intenţionat evoluţioniştii au vrut să prostească pe alţii.

În 1906 o expediţie exact la locul cercetat de Dubois nu a reuşit să găsească nici o urmă de fosilă, deşi s-au înlăturat vreo 10.000 yarzi cubici de pămînt. Între 1936—39 G.H.R. von Koengswald a făcut cercetări intensive la Sangiran, vreo 60 km de la Trinil. El a găsit fragmente de falcă, dinţi, fragmente de cranii şi partea de sus a unui craniu. Dar nu a găsit oase ale mîinilor sau picioarelor. Fragmentele le-a denumit Pithecantropus II, III şi IV.

Prin 1922, Dubois a dat în vileag că de 30 de ani el posedă acele cranii omenești, dar că nu le-a făcut cunoscute spre a putea rămîne în picioare Pithecantropus Erectus ca formă de tranziție de la maimuță la om. Iar înainte de moarte, el a afirmat că oasele găsite de el sînt rămășițele unui gibon și nicidecum o specie de tranziție. (Vezi pentru aceasta „Evolution Fossils say No!" de Dr. Duane Gish, San Diego, California, 1973, p. 87)

Sinantropul e considerat de evoluționiști ca fiind din etapa antropogenezei ca și Pithecantropus. Primele fosile ale acestui gen au fost găsite în anul 1921 lîngă satul Choukoutien, aproape de Pekin, în China. Erau două măsele. În 1927, Dr. Davidson Black a mai găsit a treia măsea. Pe baza acestei măsele a fost fabricat Sinantropul sau Omul de Pekin. I s-a dat înfățișarea feței, poziția frunții, forma nasului, a gurii. Totul după imaginație. Nu e nici o mirare că uneori aceste înfățișări fiind redate de doi pictori diferiți sînt cu totul deosebite. Așa e cazul Zinjatropului robustus desenat de Neave Parker pentru Dr. L. S. B. Leakey, seamănă a om, dar același Zinjatrop desenat de Maurice Wilson, pentru Dr. Keneth P. Oakley e cu totul diferit, se aseamănă cu o gorilă mare.

Mai tîrziu, în 1928—30 Dr. W. C. Pei a găsit fragmente de cranii, mandibule, dinți. Toate aceste fosile au fost găsite într-o peșteră împreună cu oasele a vreo sută de animale diferite. Deși stratul era gros de vreo 50 m, și rămășițele au fost găsite la nivele diferite, nu s-a putut constata nici o schimbare în Sinantropul sau Omul de Pekin.

În 1936 au fost găsite alte trei cranii de Dr. Franz Weidenreich. Marcellin Boule, care a vizitat Pekinul și a examinat fosilele, într-o publicație din 1937

declara că acele cranii de Sinantropi se aseamănă cu maimuțele. După ce au făcut o tabelă de măsurători și comparații între Pithecantropus și Sinantropus, ei au stabilit că diferențele sînt chiar mai minore decît diferențele care se găsesc uneori în cadrul aceleiași specii. Cît despre Pithecantropus, el a fost categorisit că aparține antropoidelor.

În cartea „Les Hommes Fossiles“ de Marcellin Boule și H. M. Vallois, la pag. 141 Black e criticat și suspicionat de fraudă în fabricarea Sinantropului după o măsea. Iar în aceeași carte, retipărită în 1952, după moartea lui Boule, Vallois spunea că suspectează pe Weidenreich de aceeași vină a lui Black, de lipsă de obiectivitate și idei preconcepute. În alte cuvinte, fosilele au fost făcute să spună ceea ce era în imaginația sa.

Astăzi nu se mai găsesc fosilele lui Sinantropus, decît doi dinți și modelele fățuite de Weidenreich. Originalele au dispărut. Modelele însă diferă mult de descrierile făcute anterior. De ce? Fiindcă nimeni nu mai poate verifica fosilele originale. Craniile găsite au fost în fragmente și unele bucăți lipsă, îndeosebi falca de jos. Spre a stabili forma capului și înfățișarea feței, paleontologul trebuie să reconstruiască acele cranii după imaginația sa. Cele trei cranii ale lui Weidenreich erau de antropoide. El susținea că au ajuns în acea peșteră fără falca de jos, căci așa a fost preferința vînătorilor, să aducă partea de sus a craniului ca trofeu. Explicarea pare plauzibilă, dar atunci se ridică întrebarea cine au fost vînătorii de antropoide? Dacă au fost oamenii, mai poate Sinantropul să fie strămoșul evoluționiștilor? Dacă ei îl preferă împotriva logicii, n-are decît să fie.

Marcellin Boule într-un articol publicat în 1937 în „L'Anthropologie" p. 21, spunea că proprietarii craniilor erau autorii unei industrii pe scară mare — după părerea lui Abbe Breuil și Fr. Teilhard de Chardin — iar el își ia libertatea să prefere opinia că vînătorul maimuțelor a fost omul, deoarece această opinie e mult mai în acord cu concluzille studiilor sale, mai ales că împreună cu acele fosile au fost găsite cuțite și unelte de piatră și os, ceea ce arată opera omului, nu a antropoidelor. Așa că Sinantropul a fost victima omului, nicidecum strămoșul omului, căci fosilele lui apar împreună cu ale altor animale vînate.

Preotul romano-catolic Patrick O Connell care a fost în China în timpul excavațiilor și care a citit tot materialul scris despre excavațiile de la Choukoutien, atît în chineză cît și în limbile străine, și a publicat concluziile sale în cartea intitulată „Science of Today and the Problems of Genesis", susținea că fosilele au fost distruse de către Weidenreich din cauză că modelele lui erau altfel decît fosilele originale. Pe de altă parte, unele cuptoare de var și cenușa găsită acolo arată că era o largă industrie de var, precum și numeroase pietre de cuarț, care au fost aduse de la mare distanță, căci în zona aceea nu se găsește cuarț, toate acestea arată opera ingenioasă a omului, care cunoștea deja focul. O Connell dă în vileag că tot acolo au fost găsite schelete de tipul omului modern, despre care nu s-a făcut caz.

Aceasta fiindcă Sinantropul nu mai putea fi dat ca strămoș al omului. El susține că nu a fost peșteră, ci o carieră de piatră de var, care prăbușindu-se a acoperit și oasele Sinantropului, ale vînătorului și a celor zece muncitori, care probabil au fost

vînătorii. O Connell denumeşte toată reprezentarea Sinantropului o întreagă fraudă.

Iar după părerea luui Breuil, însăşi vechimea Sinantropului e cu totul falsă. Uneltele găsite împreună cu fosilele sînt fine, nu sînt unelte primitive. Ele constituie o dovadă contra vechimii atribuită Sinantropului. Deci, Sinantropii erau maimuţe mîncate de vînătorii chinezi care lucrau la varniţele din acea localitate. Fiind contemporane cu omul[1], nu puteau fi strămoşii omului decît în imaginaţia evoluţioniştilor dornici să prostească lumea cu teoria lor că omul a apărut pe cale de evoluţie.

OMUL DE HEIDELBERG

Omul de Heidelberg e aşezat tot în etapa umană a antropogenezei, pe cînd maimuţele se străduiau să devină oameni, după părerea evoluţioniştilor. Omul de Heidelberg sau mai bine zis falca de la Heidelberg a ajuns să dea un alt strămoş al evoluţioniştilor. În apropiere de oraşul Heidelberg, în anul 1907, într-o groapă de nisip din albia rîului Mauer din Germania, doi lucrători au găsit şi au adus la Dr. Schoetensack o falcă, de aceea au numit-o falca de la Heidelberg sau mai bombastic „Heidelberg-gensis". Dr. H. F. Osburn a reconstituit începînd cu această falcă un om primitiv cu înfăţişare de maimuţă ce poartă pe umerii săi cadavrul unui mistreţ. Vîrsta lui a socotit-o la şapte sute de mii de ani. Mai tîrziu, l-au întinerit spunînd că are numai trei sute şaptezeci şi cinci mii de ani. După ce criterii au făcut această întinerire numai ei ştiu. Falca a stîrnit discuţii aprinse. Cum a putut

ea rezista în nisipul rîului atîtea sute de mii de ani ?

Unii au susținut că e tocmai veriga lipsă de trecere a maimuței la om pe scara evoluției. Alți antropologi care au analizat falca au spus că e în totul asemănătoare cu a multor oameni moderni. Antropologul Hadlicka a afirmat că dinții fălcii „fără discuție sînt dantură umană". Reconstituirea l-a făcut pe omul de Heidelberg să aibă înfățișarea de maimuță-om și așa a ajuns pe piedestal în muzeele de azi, și în cărțile de școală. Falca aceea cu ticluirea în gips a fizionomiei după gustul unora a dat dovada ce demonstrează evoluția, în realitate ea e o falsificare. Atunci cum poți să crezi pe evoluționiști ? Se poate oare să mergem ca orbii mai departe, fără să vedem realitatea ?

OMUL DE NEANDERTHAL

Omul de Neanderthal. În anul 1856 în valea Neanderthal, prin care curge rîul Dussel, de lîngă Dusseldorf, Germania, într-o scobitură a stîncii de calcar ce formează malul rîului, s-au găsit niște fosile. Partea de sus a craniului și 15 oase, care au fost date profesorului Schlaaffhausen. Acesta a anunțat descoperirea în 1857. Cu ajutorul lor a fost fabricat un nou om-maimuțoi, o brută semi-erectă. El a fost numit reprezentantul speciei Homo primigenius. Se susține că Omul de Neanderthal era ceva mai mic decît omul modern și că datorită picioarelor care nu puteau să se îndrepte de la genunchi, de aceea încă nu avea mersul drept decît cu mare greutate. Vîrsta lui a fost socotită la 100.000 de ani și că neamul Neanderthalilor ar fi trăit pînă

acum 25.000 de ani. Mai tîrziu el a fost clasificat ca Homo sapiens, omul pe deplin dezvoltat. Francis Ivanhoe în articolul său „Was Virchow Right about Neanderthal“ publicat în Nature vol. 227, pag. 577, spune că Rudolf Virchow, un patolog de pe acea vreme, a studiat oasele și a tras concluzia că Omul de Neanderthal a fost un om ce a suferit de rahitism. Era o primă declarație autoritativă dată de un expert. Dar evoluționiștii n-au vrut s-o ia în seamă, ei aveau nevoie de un om-maimuță și așa l-au ticluit.

În 1939, a fost primul atac serios împotriva Omului de Neanderthal, de către Profesorul Sergio Sergi, publicat în revista „Science“ 1939, supliment p. 13. După studierea îndeaproape a altor două cranii numite de Neanderthal, el a dovedit că aceştia aveau mersul drept și că nu aveau înfățișare de maimuță. Iar în 1947 a fost dată o altă probă cu un alt om de Neanderthal. Astfel se ştie că Neanderthalii nu au fost jumătate maimuțe și jumătate oameni, ci oameni în toată plinătatea, dar evoluționiștii le-au dat înfățișarea de maimuță, ca să poată demonstra evoluția.

Datorită analizelor moderne s-a stabilit că Omul de Neanderthal care nu putea umbla bine drept a fost un adevărat om care a suferit rău de artrită. Din cauza deficienței de vitamina D, a avut o malformație a oaselor, ca și în cazurile de rahitism. Toate detaliile îl arată ca pe un om modern.

Azi este clar că omul de Neanderthal nu e strămoșul omului care să îndreptățească evoluția, ci doar o mistificare.

Revista „Nature“ din 19 sept. 1964, spune că la Simpozionul Asociației de Sistematică ținut în 1964

la Liverpool, V. H. Heywood, care a ținut cuvîntarea de deschidere, a criticat sistemul de clasificare și arborele genealogic, bazat pe teoria evoluției, ca fiind fără un suport adecvat. Deci, arborele genealogic s-a prăbușit căci nu avea rădăcini în realitate, ci numai în imaginația evoluționiștilor.

Acest lucru l-a făcut și Dr. W. R. Thompson prin cuvintele : „Taxonomiștii au urmat de asemenea făgașul, construind strămoși ipotetici pentru grupele lor și explicînd derivarea formelor existente din aceste entități imaginare".

Cartea „The Fossil Record" a Societății Geologice și Paleontologice din Londra, tipărită în 1967, în capitolele 26, 27, 28 și 30 spune că nu există intermediari între pești și amfibieni, între amfibieni și reptile sau între reptile și mamale. Deci tot ce au învățat evoluționiștii a fost falsificarea realității.

Mă opresc aici cu demascarea falsificărilor. Vremea lor a trecut. Ultimele descoperiri de fosile scoase la suprafață de Dr. Richard Leakey, evoluționist, sînt ca ale oamenilor moderni și sînt socotite de ei, de evoluționiști, că ar avea o vechime de 3.000.000 de ani. Aceasta dărîmă de pe piedestale toate modelele de strămoși ai evoluționiștilor. Înseamnă că mult mai înainte de omul fabricat dintr-un dinte de porc sălbatic, din niște măsele sau dintr-o falcă, au existat oameni. Vai, cum îi încurcă Dumnezeu și cum se fac de rîs, ei pe ei înșiși !

În 1973 aici la San Diego, în California, Richard Leakey a ținut o conferință despre ultimele sale descoperiri în care a afirmat că acestea elimină tot ce s-a învățat pînă acum despre originea omului și a declarat că el nu are nimic ce să pună în locul modelelor prăbușite.

Dar slavă Domnului că noi avem. Tata Adam şi mama Eva îşi reiau locul din care au fost izgoniţi de evoluţionişti.

În „Tineretul Liber" din 14 noiembrie 1992, articolul intitulat „Ştiinţa şi religia" prezenta un sondaj Gallup referitor la problema atît de disputată a originii omului. Conform acestuia, părerile americanilor ar fi următoarele :

1) — 47% acceptă punctul de vedere strict creaţionist, conform căruia Dumnezeu a creat omul într-o formă asemănătoare celei de azi, cîndva în ultimii 10.000 ani.

2) — 40% acceptă punctul de vedere centrist, după care omul s-a dezvoltat de-a lungul a milioane de ani din specii mai puţin avansate de viaţă, dar Dumnezeu a ghidat acest proces, inclusiv crearea omului.

3) — 9% sînt de acord cu punctul de vedere naturalist, care susţine că omul s-a dezvoltat de-a lungul a milioane de ani din forme mai puţin evoluate de viaţă, în acest proces Dumnezeu neavînd nici un loc.

Cum se poate însă explica faptul că aproape 90% dintre americani, resping teoria evoluţionistă ? Răspunsul este simplu : sursele de informaţie la care au avut acces au fost, aşa cum am văzut, diferite de cele care s-au impus altor popoare, unde, trebuia cu orice preţ, să fie susţinut materialismul.

Am profitat de această perioadă în care este permisă libertatea informaţiei, pentru a prezenta cîteva din datele pe care le deţin cei care resping teoria lui Darwin. La acestea adaug următorul aspect de care trebuia ţinut cont, pentru a înţelege problema atît de controversată a originii omului : posibilita-

tea ca o civilizaţie extrem de dezvoltată, ai cărei reprezentanţi ne sînt întru totul asemănători şi al căror Conducător este Cel ce a fost denumit Dumnezeu, să fi creat fiinţe umane, după chipul şi asemănarea lor.

Falsurile evoluţionismului le-am văzut. Acum, voi expune o variantă a punctului de vedere susţinut de teoria centristă : apariţia omului s-a datorat unei intervenţii de inginerie genetică efectuată de reprezentanţii unei alte civilizaţii. Această operaţie a constat în reducerea numărului de cromozomi de la 48 cîţi au maimuţele la 46 de cromozomi caracteristici speciei umane.

Prin prisma teoriei creaţioniste această ipoteză nu este susţinută, deoarece în Geneză sînt scrise următoarele : „Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră". (Geneza 1 : 26). Alt verset care infirmă teoria centristă este următorul : „Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu". (Geneza 2 : 7). Prin „ţărîna pămîntului" se înţelege materia organică şi anorganică a organismului uman, iar „suflarea de viaţă", reprezintă mult discutatul BIOCÎMP susţinut de fizicieni sau INCONŞTIENTUL (descris de psihologie, psihiatrie), sau DUBLUL CORPULUI FIZIC, CORPUL SPIRITUAL, CORPUL ASTRAL etc. susţinut de religiile tuturor popoarelor.

În acest context, (cu riscul de a mă repeta) doresc să fac o comparaţie cu o tehnică chirurgicală folosită în zilele noastre. Pentru tratarea tumorilor hipofizare (glandă endocrină ce are raporturi strînse cu diencefalul care, aşa cum am văzut, reprezintă sediul central al biocîmpului) se foloseşte ca metodă de tratament roentgenterapia, care constă în intro-

ducerea unor granule radioactive în fosa pituitară, după perforarea osului sfenoid, la aceasta ajungîndu-se prin nări.

Deci, și noi am ajuns să folosim, pentru a ajunge la diencefal, tehnica celor care ne-au creat.

ROMÂNIA VA FI SUBJUGATĂ ECONOMIC ȘI SPIRITUAL DE CĂTRE CONDUCĂTORII SHAMBHALEI, DACĂ NU SE VA APĂRA DE ABUZURILE PARAPSIHOLOGIEI ȘI BISERICII

Pe parcursul acesti cărți am vorbit despre Shambhala. Ceea ce m-a determinat să revin asupra acestui subiect și să scriu acest capitol, este faptul că pe piață a apărut un volum în care se vorbește despre acest „iad".

Înainte de a analiza cîteva aspecte din această lucrare, doresc să spun că foarte mulți analiști politici vorbesc despre perspectiva instaurării unei noi ordini mondiale în care statele mici și mijlocii ar trebui să fie înghițite economic de o superputere care va guverna lumea.

De asemenea, se discută mult despre existența unor adevărate rețele de executanți ai acestui plan de unificare a tuturor națiunilor. Se intuiește prezența în spatele acestor executanți orbi (de la simpli spioni la șefi de state) a altor persoane care au realizat planul și, din umbră (sau din Adînc) își manipulează slugile.

Nu se cunoaște însă cine sînt acești conducători puternici care, pe parcursul secolelor, au dirijat istoria omenirii. Cred că a sosit momentul demascării lor. Este lesne de înțeles că mă refer la Azazel

(Satan) și tovarășii săi, care, luptînd contra lui Dumnezeu și a lui Isus, doresc să demonstreze că pot instaura pe Pămînt pacea și bunăstarea, cu obligația ca oamenii să li se închine.

Este un plan murdar, care, conform Bibliei, va eșua chiar dacă va apare pe Pămînt pentru o scurtă perioadă Dictatorul Mondial, Anticristul, despre care am vorbit pe larg, și care va găsi soluții pentru scoaterea omenirii din criza în care se află. Aceasta va fi liniștea dinaintea furtunii... nucleare, perioadă în care va dori să aibă cît mai mulți adoratori, deoarece știe că va pierde, iar timpul lui, pentru a lupta împotriva supremei creații a lui Dumnezeu, omul, este limitat.

Voi oferi în continuare o dovadă clară asupra modului prefăcut în care lucrează, intențiile sale distrugătoare acoperindu-le cu un ambalaj de vorbe goale, prin care promite oamenilor totul, cu un singur scop — acela de a-i abate de la credința în Dumnezeu și Isus Cristos.

Din păcate, planurile sale distrugătoare se îndreaptă și asupra României, visul celor din Shambhala fiind să supună economic și spiritual această țară, despre care știu că va deveni Noul Canaan.

Cred că va avea satisfacția distrugerii unei părți a Pămîntului dar, fără România, deoarece, presupun că după demascarea sa, își va lua mesagerii săi din țara noastră și va pleca în alte zone fierbinți ale planetei. Prin organizațiile secrete pe care le conduce și ai căror conducători îl adoră, Azazel și tovarășii săi au reușit să infiltreze oameni de nădejde în România, servitori care vor din punct de vedere politic, economic și spiritual să subjuge țara, predînd-o ulterior prințului întunericului, prin aderarea ei la noua ordine mondială — Statul Planetar.

După distrugerea economica va urma cea spirituală, deoarece Azazel dorește să i se glorifice înțelepciunea și puterile sale paranormale.

Lucrarea despre care am amintit, în care sînt expuse intențiile lui Azazel referitoare la România, se numește „Șapte ani apocaliptici“ și este „semnată“ de Ion Țugui. Data apariției — februarie 1993. Autorul acestei cărți este însă „contele Incapucciato“, care se declară „o persoană sacră“, venită din Tibet, din Shambhala, cu mesaje importante pentru poporul român. „Contele“ este însoțit și de un „majordom“ care, așa cum se afirmă la pagina 10 a acestei cărți ar fi egalul său. Cred că este chiar superiorul „contelui“, un reprezentant al Shambhalei care, telepatic, îl influențează pe „salvatorul“ României.

Afirm acest lucru deoarece la pagina 85 a lucrării, Ion Țugui îi propune să fie hipnotizat. Reacția „contelui“ a fost următoarea : „A fost singurul moment cînd l-am simțit speriat, aproape grăbit să se ridice de pe scaun și să plece ! Alternativa hipnotizării îl sperie“. Reacția lui a fost firească, deoarece știa că dacă va accepta acest lucru va fi demascat. Se va afla că este stăpînit de duhurile Shambhalei.

Pe toată perioada absenței sale din țară (5 ani), „majordomul“ din Shambhala i-a adunat toate relatările despre evenimentele paranormale de la noi. După ce, în Tibet, i s-au imprimat, la nivel de biocîmp (subconștient) tot felul de imagini despre Shambhala și de planul legat de România, trebuia să cunoască și nivelul atins de cei care, în numele „parapsihologiei“ se joacă cu niște forțe spirituale pe care nu le cunosc.

Despre Ion Țugui, care dialoghează cu „contele“, sînt scrise următoarele : „Sunteți singurul scriitor

din România de după anul 1989 care a adunat în jurul său aşa zisa fenomenologie paranormală (în cadrul revistei „Magazin")... La noi în ţară au apărut acei oameni care, prin credinţa lor divină, au primit recompense. O recompensă este puterea lor aşa zis paranormală. Apar vindecători. Apar vizionari. Apar subiecţi cu un potenţial bioenergetic de care sunt uimiţi ei înşişi. Toţi aceşti oameni, după cum aţi observat, au o singură dorinţă : să facă bine semenilor lor ! I-aţi adunat în jurul dumneavoastră şi ei asta fac : bine oamenilor, nu numai prin vindecări bioenergetice, ci prin convocarea uneori ultimativă de-a gîndi pozitiv, de a trăi în credinţă, de a lupta contra maleficului !"

Deci, numai lucruri bune, vorbe frumoase, vindecări, distrugerea „maleficului", etc. În lucrarea „Biblia şi parapsihologia" am arătat pe larg că toate fenomenele paranormale se realizează fie sub influenţa lui Azazel, fie a lui Dumnezeu.

Problema importantă, este aceea de a cunoaşte forţa spirituală care lucrează prin persoana respectivă. Pentru aceasta să vedem ce spune Biblia : „Să nu daţi crezare oricărui duh ; ci să cercetaţi duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu ; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi. Duhul lui Dumnezeu să-l cunoaşteţi după aceasta : Orice duh, care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu ; şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist" (1 Ioan 4 : 1—3).

Să vedem, prin prisma învăţăturii lui Dumnezeu, ce urmăreşte „contele" : slăvirea lui Isus, sau glorificarea propriei persoane.

Despre Isus şi Revenirea Sa nu spune o vorbă Cei din Shambhala sînt alergici la numele lui. Au

încercat să-l cumpere și nu au reușit. În schimb, are planuri mari. Dorește să conducă această țară. Înainte de a-i analiza strategia de obținere a puterii țin să afirm că a fost un fapt pozitiv înlesnirea publicării de către Ion Țugui a acestei cărți și aș sugera să fie reeditată, în eventualitatea epuizării ei din librării, deoarece oamenii vor ști de cine să se ferească, sau, pe cine să aleagă drept conducător : pe Azazel sau pe Isus.

Spre deosebire de trecut, cînd membrii „Meditației Transcedentale" au fost pedepsiți, astăzi, aflarea Adevărului nu se poate face decît printr-o confruntare liberă de idei. Să vedem deci, ce urmărește „contele" :

„Viitoarea" organizare a României este, în opinia sa, următoarea (pag. 14—16) :

1. Nucleul Ordinului va fi compus în exclusivitate de către cei mai potențiali bioenergoterapeuți și cei mai avansați clarvăzători. Centrul Ordinului îl va constitui Contele Incapucciato împreună cu trei dintre cei mai buni energoterapeuți.

2. Ordinul Universal al Luminii va avea cîte un potențial centru în Transilvania, Moldova și centrul zonei sudice a țării, București. Fiecare centru din cele trei va avea șapte subcentre dispuse concentric. În acest fel, aproape toate zonele țării se vor afla sub influența energiei benefice.

3. Fiecare centru din cele trei zone va fi condus de către membri cu energie benefică crescută. Fiecare centru va avea cinci membri, iar subcentrele cîte șapte membri. Atît membrii celor trei centre cît și cei de la subcentre, în fiecare sîmbătă și duminică, își vor concentra potențialele mentale pentru a radia în toată țara energie benefică sub formă de

gînduri pozitive. Centrele și subcentrele se vor conecta, desigur, în zilele amintite, cu nucleul Ordinului aflat în București. (adică cu „contele" și prin el cu „radio Shambhala", de unde vor primi energie „benefică". Opozanții vor fi declarați „malefici" și prin metode parapsihologice „ajutați" să se sinucidă — n.a.).

4. Ordinul Universal al Luminii va trebui să facă posibilă apariția în România a unui SISTEM ALTERNATIV LA GUVERNARE. Sistemul alternativ va coopta și partea pozitivă (???) a bisericii ortodoxe, iar structura sa, va trebui să arate în felul următor :

Sfatul Țării, format din filozofi, teologi, intelectuali evoluați, profesori universitari, clarvăzători — toți în număr de 100.

Peste Sfatul Țării se va suprapune Consiliul Sacru, format din șapte oameni — filozofi de înalt prestigiu, teologi și clarvăzători.

Deasupra Consiliului sacru va fi Triada, formată din Patriarhul României, cel mai bun bioenergoterapeut (probabil că se vor organiza campionate naționale — n.a.) și cel mai prestigios filozof al României.

Acest SISTEM ALTERNATIV LA GUVERNAREA ROMÂNIEI VA TREBUI INTRODUS ÎN VIITOAREA CONSTITUȚIE. Sistemul alternativ va trebui investit cu putere de decizie, pentru A ANALIZA ACTIVITATEA GUVERNULUI. Guvernul va fi obligat prin lege să prezinte sistemului alternativ hotărîrile pe care le va lua. Hotărîrile ajung la Sfatul Țării, la Consiliul Sacru ori la Triadă, în funcție de importanță. Toate deciziile importante ale guvernului vor trece spre analiză prin Sfatul Țării

pentru verdicte. Apoi transmise Consiliului Sacru, care la rîndul său pune un verdict și transmite decizia guvernului spre Triadă, unde cei trei vor analiza dacă decizia este bună sau nu. Aceste circuite de importanță vitală vor trebui să funcționeze în cel mai scurt timp cu putință.

Sfatul Țării, Consiliul Sacru și Triada vor trebui SĂ ÎNLOCUIASCĂ TREPTAT FORMELE INCOMPATIBILE: GUVERNUL CU MINIȘTRI, PARLAMENTUL ȘI FUNCȚIA DE PREȘEDINTE AL ȚĂRII

Astfel Sfatul Țării își va spori numărul de membri, înlocuind Parlamentul. Consiliul Sacru va număra de șapte ori șapte membri, înlocuind Guvernul, iar Triada va înlocui funcția de președinte. Forma politică incompatibilă va fi înlocuită cu cea nouă, formată din filozofi, universitari de înalt prestigiu și alte personalități din celelalte categorii amintite.

Ordinul Universal al Luminii VA TREBUI CONSTITUIT LEGAL PRIN HOTĂRÎRE JUDECĂTOREASCĂ PENTRU A SE PUTEA IMPUNE MAI TÎRZIU ÎN VIAȚA ȚĂRII. Toate persoanele ce vor trece din Ordin, din Sfatul Țării și din Consiliul Sacru și din Triadă, trebuie să fie oameni pozitivi, cu o morală strict benefică, pentru a nu cădea sub influența energiilor negative (opozanților — n.a.).

Dacă va fi necesar, Ordinul Universal al Luminii își va crea conexiuni internaționale.

Acesta este planul „contelui“. Referitor la necesitatea unor conexiuni internaționale țin să menționez faptul că nu este nevoie să le creeze pentru că ELE EXISTĂ DEJA și ne-au trimis acest „salvator“. Voi reveni asupra lor.

Acum voi prezenta cîteva exemple din care se poate vedea de ce sînt capabili astfel de „terapeuti“.

Pentru aceasta am ales o serie de fragmente din excelenta lucrare a lui S. Celan intitulată „Războiul parapsihologic“.

„La sfîrşitul anilor '80, în perimetrul lagărului socialist era în mare vogă activitatea „bioterapeutului“, devenit celebru în scurt timp, Kaşpirovski. Începînd prin aplicarea unor tratamente colective, mai întîi în săli, apoi pe stadioane şi în ultimă instanţă la radio şi televiziune, Kaşpirovski îşi utiliza terapeutica în beneficiul unei deosebit de largi populaţii şi contra unei extrem de largi palete de boli. O analiză statistică exactă a vindecărilor obţinute de el nu s-a publicat niciodată.

După o activitate de cîţiva ani, metoda lui Kaşpirovski a pus pe gînduri oficialităţile medicale din chiar ţara sa de origine. La intervenţia forurilor academice medicale din fosta U.R.S.S. şedinţele publice ale terapeutului au devenit ceva mai rare. Datorită impactului negativ pe care această „terapie“ l-a avut în marea masă a telespectatorilor, şi forurile medicale din Bulgaria s-au opus continuării emisiunilor pe care televiziunea bulgară le retransmitea. Opinia medicilor tindea să atribuie aşa zisele vindecări unor efecte de tip „placebo“.

O altă categorie de persoane influenţate de Kaşpirovski era formată din cei care îşi descopereau cu această ocazie capacităţi proprii de „bioterapeuţi“.

Din persoanele influenţate de aceste emisiuni o parte au prezentat o agravare a bolilor de care sufereau iar altele, sănătoase fiind, au perceput o anumită influenţă. Un cadru medical de rang universitar, care a urmărit emisiunile respective, retransmise de televiziunea bulgară, pe un televizor alb-negru afirma că, la scurt timp, după începerea

emisiunii percepţia imaginilor nu se mai făcea în alb-negru, ci într-o tentă alb-mov. Concomitent, se instala o stare psihică asemănătoare unei nelinişti greu de explicat, ambele fenomene încetînd o dată cu terminarea emisiunii lui Kaşpirovski.

Deşi transmisiunile sale TV au fost întrerupte, un alt personaj, Alan Ciumak, aplică un procedeu similar într-o emisiune transmisă tot de radio Moscova în banda de unde lungi. „Tehnica" sa de „terapie radiofonică" actuală constă într-o scurtă prezentare verbală, după care emisiunea continua prin transmisia unor melodii, fără alte comentarii.

Problema care se ridică în spatele acestor cazuri este însă următoarea : ce se ascunde în spatele acestor nevinovate, chiar „benefice" emisiuni electromagnetice cu care un vast spaţiu geopolitic este bombardat. De ce factori de răspundere medicală au intervenit pentru sistarea acestui joc, de ce el a fost oprit un timp pentru a fi din nou reluat ?

Poate că aceste întrebări nu s-ar fi pus, alături de altele de aceeaşi natură, dacă nu s-ar fi petrecut lucruri stranii în perimetrul unui teatru de operaţiuni militare dirijat din umbră de ocultele forţe imperialiste de pe teritoriul cărora au loc aceste emisiuni. Astfel în 1992, cercurile medicale din Chişinău au fost intrigate de o serie de fenomene „curioase" care au precedat şi succedat evenimentele din unele zone de luptă din raioanele de peste Nistru ale Republicii Moldova. S-a constatat că atacurile iniţiate de forţele gardiştilor rusofoni erau precedate cu regularitate de instalarea în rîndul locuitorilor din zona de acţiune a unor stări colective de abulie (sindrom psihic caracterizat prin lipsă de voinţă, inerţie, nehotărîre), la terminarea atacului instalîndu-se în schimb o stare de iritare colec-

tivă, caracterizată printr-un sindrom de isterizare în masă. Or, în cazul unei psihoze colective, care s-ar fi putut instala în mod natural într-o atare situație, succesiunea fenomenelor ar fi trebuit să fie inversă. Printre particularitățile care permit presupunerea că aceste stări sînt induse artificial, se notează faptul că recidiva lor nu este concordantă cu fiecare intervenție, că se produc în diverse raioane și nu sînt corelate cu orice atac, concluzionîndu-se că inducerea lor face parte dintr-un plan bine pus la punct, care urmărește o anumită desfășurare, anumite ținte și un anume rezultat. Cine se ascunde în spatele acestui nefericit „experiment" nu este cîtuși de puțin greu de înțeles dacă luăm în considerare procedeele psihotronice de provocare pe calea radiațiilor electromagnetice a unor stări confuzionale pe teatrul operațiunilor de luptă.

Se dovedește astfel încă o dată că „fenomenului Kașpirovski" i se potrivește mult mai bine denumirea de „operațiunea Kașpirovski", că experimentarea lui continuă pe alte planuri și meleaguri, conchide E. Celan.

Extinderea acestor practici de influențare electromagnetică a populației la noi în țară se va face însă fără riscuri, deoarece ne aflăm sub protecția unei „persoane sacre", inițiată în „sfîntul loc" numit Shambhala, pe nume „contele Incapucciato".

„Înălțimea-sa" afirmă că dorește preluarea puterii în România, după cei „șapte ani apocaliptici". Se pare însă că, o serie de fragmente din carte îl contrazic, fiind un critic virulent al organelor de conducere din țara noastră. Să-l urmărim :

„Dar poate spune cineva că s-au aplicat (pagina 187) greșit programele celor două guverne ? Nici

vorbă. Distrugerea economică și industrială a țării a fost etapizată cu bună știință. Atît de către primul guvern, cît și de către următorul. Sub masca promisiunilor deșarte din perioada post-revoluționară și a tot felul de zîmbete fie false, fie răutăcioase, cei care au condus țara după decembrie 1989 au distrus-o din ordine precise".

„Contele" era la curent și cu unele activități secrete ale lui Ceaușescu. Astfel la pagina 252 scrie : „Eu am avut acces pe cale mentală, telepatică la dovezi incontestabile despre traficul de armament dirijat de Ceaușescu și la faptul că valuta dobîndită astfel nu lua drumul țării".

Pe plan intern, previziunile „contelui" sînt sumbre (pag. 256) : „Comuniștii sunt acei oameni formați în spiritul neputinței de a pierde. Ei nu acceptă că ar putea pierde. Și nici nu știu să piardă. Din aceste motive se vor întîmpla lucruri grave. Se vor înregistra conflicte, tragedii se pot petrece deoarece în momentul de față multe personalități politice se află sub influența unor mari căpetenii ale spiritelor satanice".

Deci, se pare că acest „conte" ne va rezolva toate problemele printr-o impulsionare a tehnicilor parapsihologice de „vindecare", de meditație, de alungare a „forțelor malefice", etc.

Nici nu e de mirare, deoarece la pagina 147 afirmă că bătrînul Noron, instructorul său din Shambhala i-a arătat o serie de practici din Meditația Transcedentală. Scopul său este clar : integrarea României în planul lui Azazel, conducătorul Shambhalei și „dirijorul" din umbră al mai marilor Pămîntului. Planul sună în felul următor : formarea STATELOR UNITE ALE EUROPEI ; MARELE PLAN — STATUL PLANETAR. (paginile 178, 179).

Pentru a înțelege mai bine ce înseamnă această „Nouă ordine mondială" voi prezenta cîteva fragmente dintr-un studiu al analistului american Dwight Kinman și publicat integral în ziarul „România Mare" din 29 ianuarie 1993.

„Există o elită a puterii care se autonumește „Ordinea". În proiectele ei, cel mai important obiectiv pe care și-l propune spre realizare, și încă destul de repede, este instaurarea unei noi ordini mondiale ; acesta este cuvîntul — cod secret pentru un guvern mondial. Ceea ce afirm aici reprezintă cercetările mele, care s-au întins pe parcursul a nouă ani. În plus, reprezintă informații adunate de la profesori universitari, senatori, foști președinți ai Statelor Unite, bancheri internaționali, experți financiari, bărbați și femei care au ocupat poziții înalte în guverne.

Autorii acestui monstruos plan sînt grupați în ceea ce se numește „Ordinea". Obiectivele sînt grupate în ceea ce se numește „Planul" (Și „contele" nostru vorbește despre Marele Plan — n.a.)

Este vorba, de fapt despre negarea și anihilarea suveranității națiunilor și de aducerea lor sub o autoritate centrală mondială : Națiunile Unite. Toate armatele și armamentele lumii vor fi puse sub autoritatea acestora. (Și Sundar Singh afirma același lucru ca etapă premergătoare izbucnirii celui de-al treilea război mondial — n.a.)

Autorii planului dețin poziții dintre cele mai înalte în guverne, bănci, industrie. Unii dintre ei sînt președinți sau prim-miniștri ai unora dintre cele mai mari națiuni de pe pămînt, sau dețin controlul în cele mai mari bănci din lume, guvernînd gigantice corporații de imperii. Se pare că grupul este format

din 13 persoane. Autorităţi de înaltă credibilitate afirmă că din cei 13, 12 se închină Diavolului.

În numele „Ordinii“ acționează „Reţeaua“. Acest monstru cu mii de feţe acţionează în culise prin mii de organizaţii globale. Unul din vehiculele principale folosite este religia „New Age“ care are aproape 10.000 de organizaţii globale.

Grupurile frontale în spatele cărora acţionează „Ordinea“ sînt :

1) Consiliul pentru Relaţii Externe. Acesta este prezidat de David Rockefeller. Mulţi cercetători cred că el este pionul principal al „Ordinii“. Această organizaţie cuprinde vreo 2000 de membri. La vîrf se află : Howard Baker — șeful personalului la Casa Albă în timpul mandatului lui Ronald Reagan ; George Schultz — secretar de stat în perioada Reagan ; Cyrus Vance — secretar de stat în timpul lui Jimmy Carter ; generalul-locotenent Brent Skowcroft — consilier pentru Securitate specială al președintelui Bush ; Henry Kissinger — secretar de stat în timpul mandatului lui Richard Nixon. Acest consiliu nu este secret. Dacă ceri la Washington D. C. o listă cu numele lor, o capeţi repede. Denumirea de noua ordine mondială a fost dată de Kissinger la una din întîlnirile secrete ale guvernului mondial.

2) Comisia Trilaterală a fost înfiinţată de David Rockefeller în 1973 ca un braţ al Consiliului.

3) Craniu şi oase (semnul otrăvii) este o organizaţie ultrasecretă întemeiată la Yale University, în secolul trecut. La cărţile lor nu se poate ajunge, dar eu am una numită „Skull and bones“ (Legămîntul secret al Americii), cod 322. Codul 322 reprezintă înfrățirea cu moartea. Anthony Sutton, fost

profesor la Stanford University dezvăluie numele a 30 de familii americane care fac parte din această organizație, majoritatea dintre persoanele implicate deținînd înalte funcții economice și politice.

4) Iluminații — această organizație a fost înființată în 1776 și poate că este cea mai puternică organizație de pe pămînt, care militează pentru nou' ordine mondială. („iluminatul" nostru „conte" este o dovadă în acest sens — n.a.)

Dacă te îndoiești de aceasta, deschide-ți portofelul, uită-te pe spatele unei bancnote de un dolar și ai să vezi triunghiul lui Lucifer și ochiul lui atoatevăzător plasat pe dolarul nostru încă din 1933. Și ce scrie sub triunghi ? Trei cuvinte latine : Novus ordo saeculorum (Noua ordine — desigur mondială — a secolelor).

Ordinea are șase țeluri : 1) Stabilirea unei noi ordini economice internaționale sub directul control al unui organism mondial. 2) Stabilirea a ceea ce ar putea părea a fi un guvern mondial democratic, manevrat din culise (Shambhala — n.a.) de „Ordinea". 3) Cucerirea și subjugarea prin mijloace economice a celor două supraputeri, SUA și URSS — unirea celor două. 4) Stabilirea viitoarelor State Unite ale Europei ca națiune dominantă într-un guvern mondial. 5) Stabilirea unui conducător mondial suveran care să prezideze peste guvernul mondial. 6) Stabilirea unei religii mondiale care va coordona toate religiile pămîntului și care va avea în frunte un pontif mondial care va conduce alături de conducătorul suprem politi mondial. (Aceste aspecte le-am dezvoltat pe larg pe parcursul acestei lucrări. Mă voi opri asupra ideilor pe care autorul american le corelează cu ceea ce eu am considerat a doua variantă a perioadei de șapte ani și

anume 1993—2000, perioadă în care, repet, va apare un dictator mondial şi după trei ani şi jumătate de linişte relativă va izbucni războiul mondial — n.a.).

Toţi aceia care îl cunosc pe Isus ca salvator, conform planurilor „Ordinii" trebuie eliminaţi pînă în anul 2000. Robert Muller, subsecretar general al ONU timp de 4 ani, a dezvăluit că ghidul lui, care este de fapt un demon, (un fel de „majordom" al „contelui" nostru — n.a.) i-a spus că pînă în anul 2000 omenirea se va închina „Cristosului cosmic".

Aceasta este agenda „Ordinii". Criza politică fiind acum tot mai acută, oamenii ei plănuiesc deliberat o prăbuşire a sistemului monetar mondial.

Din haos şi confuzie ei vor stabili un sistem economic internaţional, în care banii nu vor mai avea nici o valoare. Toate tranzacţiile lumii se vor face pe bază de coduri, semne şi numere şi fiecare om de pe pămînt va purta pe mîna dreaptă sau pe frunte un semn. Nimeni nu va putea cumpăra sau vinde fără acest semn. Şi în centrul acestui cod secret este un număr care corespunde valorii numerice a dictatorului mondial, anticristul. Acest număr este — puteţi crede ? — 666.

David Rockefeller a spus : „Sîntem în pragul unei transformări globale. Tot ce ne trebuie este o criză majoră potrivită şi naţiunile vor accepta noua ordine mondială".

Se intenţionează ca, în mijlocul unei crize financiare pline de panică, popoarele pămîntului să strige literalmente după un conducător mondial care să le scoată din mlaştina economică provocată de prăbuşirea financiară. În acest moment „Ordinea" va restrînge sistemul bancar mondial la trei bănci mondiale majore care vor avea controlul

asupra tuturor banilor lumii şi vor conduce întreaga economie mondială. Aceste bănci vor fi : 1) The Federal Reserve Bank — SUA ; 2) Banca Centrală Europeană ; 3) Banca Japoniei.

Revista „The Economist“, revistă de vîrf în Marea Britanie publica un articol pe prima pagină cu titlul „Pregătiţi-vă pentru o monedă mondială“, lîngă o imagine a păsării Phöenix care era un simbol străvechi din Egipt şi Fenicia ce-l reprezenta pe Lucifer (Azazel sau Satan — n.a.).

În numerologia ocultă, sataniştii au o agendă. Ierarhia Satanică şi-a revelat data propusă pentru aducerea noului lor Cristos, pe care îl numeşte „Cristosul cosmic“, şi care eu cred că este cel despre care Biblia spune că e Anticrist. Şi data aceasta este 1993. Într-una din cărţile lor oculte, numită „Cartea Legii“, marele satanist britanic Alester Crowley declară că în lumea lor numărul cel mai semnificativ este 1993. Urmînd planul ierarhiei lui Lucifer, el spune : „Iluminarea întregii omeniri se va întîmpla în 1993“. (Să sperăm că şi în România va fi o trezire spirituală în acest an, dar în sensul închinării în duh şi adevăr la Isus Cristos, singura forţă din Univers care poate lupta şi distruge Shambhala împreună cu toţi „iluminaţii“ săi — n.a.)

În această perioadă de dictatură mondială va fi o supraveghere severă a fiecărui individ. Pe o VISA — card este o dungă metalică de o jumătate de ţol pe doi ţoli. Pe această bandă metalică sînt cam 5 milioane de informaţii despre tot ce ai făcut vreodată. VISA este un cuvînt format din cele 3 limbi străvechi ale lumii şi ca valoare numerică este 666. Astfel : VI sînt literele romane pentru numărul 6, în limba străveche babiloniana

A era 6, iar S este echivalentul literei grecești a cărei valoare numerică este tot 6.

Înaintăm într-o lume a lui George Orwell — nu 1984, ci 1994! S-a grăbit cu zece ani. Ai cablu TV? Folosind fibre optice ei pot plasa 32.000 de conversații simultan, variind undele de lumină.

Lumea va deveni una sub dictatorul mondial pe care Biblia îl denumește Anticrist. Acesta este strigătul programelor TV acum — statul global. Mihail Gorbaciov cheamă la o unică conștiință globală. Michael Jackson, cîntăreț de marcă „new age" a scris cîntecul „Noi sîntem lumea". N-a fost doar un cîntec, ci a fost filozofia religiei „new age", care încorporează hinduismul: Toți sînt una; tot este Dumnezeu; Dumnezeu este în toate; omul este propriul lui Dumnezeu. Aceeași minciună a adresat-o Lucifer și primilor oameni: „Veți fi ca Dumnezeu".

În planul elitei globale mai există un obiectiv: mai întîi, un card final (carte de credit) și în cele din urmă un microcip pe mîna sau pe fruntea fiecărui om de pe pămînt. Cînd operația de implantare va fi desăvîrșită, va urma decretul conducătorului mondial prin care nimeni nu va putea cumpăra sau vinde fără a avea semnul și fără a fi semnat angajamentul că se va închina lui Lucifer. Greu de crezut, nu? Dacă vi se pare, recitiți Apocalipsa. Acesta este planul exact al „Ordinii". De unde știu? De la conducătorul noii religii mondiale de la Națiunile Unite, David Spangher care a spus: „Nimeni nu va intra în New Age (noua ordine) dacă nu se va închina lui Lucifer".

Constance Cumby, o strălucită avocată din Detroit, a cercetat 10.000 de cărți despre ocultism și

„New Age" și a scris cartea „Pericolele ascunse în curcubeu" în care spune: „Am dovezi de netăgăduit că geniul din spatele sistemului computerizat activat de numărul 666 a fost plănuit de către omul de știință „new age" Robert Jastro, directorul Institutului „NASA Gooddard Space". Ei pretind că au primit instrucțiuni de la ființe din Spațiul extraterestru".

Deci problemele pe care le-am tratat în lucrarea de față frămîntă întreaga omenire. Problema este ce vom face noi în România, cui îi vom recunoaște supremația: lui Lucifer, Azazel, Satan, etc. sau Domnului nostru Isus Cristos, Singurul Mîntuitor adevărat și Unic Mijlocitor între om și Dumnezeu. Dumnezeu nu forțează pe nimeni, fiecare fiind liber să aleagă pe cine dorește.

Pentru o alegere corectă voi căuta să mai aduc o serie de dovezi asupra tuturor învățăturilor mincinoase care urmăresc strivirea personalității lui Isus și proslăvirea Shambhalei lui Azazel. Acestea sînt:

1) La paginile 41 și 119 „contele" Incapucciato vorbește despre zei ai Soarelui și ai planetei Venus ceea ce îndeplinește perfect previziunile lui Enoh și ale Bibliei că, în vremurile din urmă, oamenii, amăgiți de Azazel se vor închina Soarelui și stelelor ca unor dumnezei.

2) La pagina 198 afirmă că Moise a fost introdus, în Egipt, în misterele lui Isis, Osiris, ceea ce din nou contravine cu informațiile Bibliei și cu activitatea sa practică, el fiind un luptător neabătut contra idolatriei, spiritismului, ghicitoriei, farmecelor, etc., abateri pentru care, la indicația lui Dumnezeu instituise pedeapsa capitală.

3) La pagina 50 este poate cea mai grosolană insultă adusă la adresa Fiului lui Dumnezeu — era „posedat" de şapte spirite benefice (din Tibet, China, India, etc.). Acest „conte", alergic la numele de Isus şi la învăţătura Bibliei nu ştie că Duhul Sfînt, forţa spirituală a lui Dumnezeu s-a pogorît peste El în chip de porumbel. Prin această forţă spirituală, în faţa căreia nici un „shambhalagiu" nu mişcă, acest „conte" şi „majordomii" săi vor fi distruşi şi România eliberată de forţele întunericului şi de toate învăţăturile înşelătoare care au năpădit-o. Aici va fi al doilea Canaan, iar Bucureştiul va fi al doilea Ierusalim în care „shambhalagii" şi cei pe care-i „posedă" nu au loc. Vor fi izgoniţi de puterea spirituală a poporului român care va cunoaşte Adevărul. Isus a spus : „Eu sînt Calea, Adevărul şi Viaţa... Adevărul va va face liberi".

4) Denigrarea slujitorului credincios al lui Isus, Sundar Singh — pagina 245. Nu e agreat de Shambhala, deoarece toată viaţa şi-a dedicat-o Domnului Isus.

5) Minciunile despre reîncarnare — pagina 160. În lucrarea „Biblia şi parapsihologia" am detaliat această problemă, la care acum mă voi opri pe scurt spunînd doar atît : „Oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata". (Evrei 9 : 27). Acceptarea reîncarnării ar duce la anularea întregului plan pe care l-a avut Dumnezeu cu lumea. Într-o umanitate care se reîncarnează Isus nu mai are ce căuta. Omul se purifică singur, fără Mîntuitor. Nu mai ştiu ce să inventeze cei din Shambhala pentru a strivi jertfa lui Isus de pe Golgota.

6) Satelitul care va lovi Pămîntul într-un viitor nu prea îndepărtat. La pagina 265 se afirmă că „echipa profesorului Duncan Olsson-Steel de la Centrul de Cercetări Științifice al Universității din Adelaide, cît și astrofiziciana franceză Anny Chantal au descoperit un asteroid cu diametrul de 1000 de metri care cîntărește un miliard de tone. Acesta se îndreaptă spre Pămînt cu viteza de 1000 de kilometri pe secundă urmînd a lovi planeta noastră în anul 2000 luna septembrie". Aceste date sînt furnizate de mentorul spiritual al yoghinilor din România, Gregorian Bivolaru care consideră, că va putea fi deviat asteroidul printr-o concentrare a unui număr cît mai mare de oameni, bineînțeles prin tehnici yoga.

Așa cum am spus în această lucrare un astfel de asteroid va lovi Pămîntul după perioada de „1000 de ani", (a cărei durată e relativă). Momentul respectiv nu poate fi evitat deoarece reprezintă trecerea întregii omeniri în cealaltă dimensiune a existenței.

Cei care îi învață pe oameni altceva sînt slugi umile ale lui Azazel și știu că așa ceva este imposibil, dar, doresc ca pînă în ultimul moment al existenței oamenii să nu le scape și să se îndrepte spre Isus alături de care să fie întotdeauna, în Ierusalimul ceresc. Vor să-i tîrască pe oameni, împreună cu ei, în Shambhala, țara întunericului.

7) Toată cartea „contelui" nu pronunță un cuvînt despre mîntuire, despre viața veșnică. Nici nu ar avea cum, deoarece fondatorii altor religii înșelătoare au murit. Singurul care a înviat este Isus.

Doresc să-i întreb pe „shambhalagii" dacă pot oferi o teorie atît de unitară despre Univers, lume,

viață, știință, etc. precum o oferă Biblia. Nu. Sigur nu o pot oferi.

Știu și ei cîteva lucruri despre parapsihologie, OZN-uri și atît. Ceea ce i-au învățat pe înaintașii lor, îngerii lui Azazel. Despre aceste lucruri Dumnezeu a spus lui Enoh următoarele: „Voi ați fi numaidecît în cer; însă nu v-au fost dezvăluite încă toate tainele; VOI N-AȚI CUNOSCUT DECÎT UN MISTER DE NIMIC".

În încheiere, voi încerca să prezint cîteva direcții în care se poate acționa pentru salvarea României de sub aceste influențe ale răului „shambhalic".

— Recunoașterea lui Isus ca Mîntuitor personal. Aceasta, așa cum am arătat în lucrare, trebuie să se producă în mintea și inima fiecărui individ. Prin această întoarcere la Dumnezeu și Isus fiecare individ va primi FORȚA PSIHICĂ prin care îl poate înfrînge pe Azazel. Omul nu trebuie decît SĂ SE ÎNCREADĂ în Dumnezeu și Acesta, prin Duhul Sfînt, va lucra pentru distrugerea Shambhalei.

— Reprezentanții tuturor cultelor de la noi din țară ar trebui să devină conștienți de ceea ce a însemnat împărăția lui Dumnezeu în atîtea biserici, și să creeze un front comun de luptă contra CELOR CE FOLOSESC ARMA PSIHICĂ pentru influențarea subconștientului oamenilor. Aceste forțe ale întunericului au profitat din plin de această izolare a cultelor. De asemenea, un punct forte pentru „shambhalagii" l-a constituit faptul că, în loc să li se opună o forță psihică pe măsură, li s-au arătat diferite imagini cu balauri, îngerași cu aripioare, etc.

Tot Azazel și aliații săi au introdus aceste imagini în biserici, deoarece au vrut ca ei să-și folosească arma psihică nestingheriți.

Deci, a sosit momentul ca biserica ortodoxă să se trezească, să înlăture tradiţiile despre cazane cu smoală, alergia „dracului" la tămîie, etc. Prin reprezentanţii săi trebuie să înveţe pe oameni despre necesitatea mîntuirii, jertfa lui Isus, revenirea Lui în România. Pentru aceasta însă, aceştia trebuie mai întîi să citească Biblia, lăsînd la o parte orice alte „învăţături înşelătoare", apoi să se întoarcă la Dumnezeu prin recunoaşterea lui Isus drept mîntuitor personal. După aceea, îi vor putea învăţa pe oameni să folosească ARMA PSIHICĂ (DUHUL SFÎNT) pentru alungarea invadatorului spiritual.

Deci, de pe pămîntul României adresez următorul îndemn : ortodocşi, catolici, protestanţi, neoprotestanţi etc., UNIŢI-VĂ ÎN JURUL LUI ISUS ŞI DISTRUGEŢI SHAMBHALA.

Din cartea „contelui" se poate observa că ne paşte un guvern shambhalic în care cine nu se va închina TRIADEI, va fi declarat „malefic" şi distrus. Prin metode paranormale ei pot distruge pe oricine. Deci, învăţaţi să luptaţi cu puterea lui Dumnezeu (Duhul Sfînt) şi-i veţi înlătura.

Un mare pericol pentru biserica ortodoxă este acela de a se lăsa angrenată în aşa numitele asociaţii de „parapsihologie creştină". Acestea nu urmăresc decît implicarea reprezentanţilor bisericii în aceste „jocuri ale minţii". înzestrarea lor cu nişte „puteri speciale" pentru „a-i ajuta" pe oameni. Atîta timp cît slujitorii bisericii ortodoxe cred că orice miracol vine de la Dumnezeu, vor fi expuşi. Şi aşa mulţi dintre ei se joacă cu ARMA PSIHICĂ (rugăciuni de mediere, rugăciuni pentru ca fete nemăritate să-şi găsească bărbaţi etc.) încălcînd LIBERTATEA INDIVIDULUI.

— Cel mai mare pericol pentru societatea românească îl reprezintă SCĂPAREA DE SUB CONTROL A CELOR CE FOLOSESC ARMA PSIHICĂ. Fabricarea în serie de „vindecători“, „radiesteziști“, „bioenergoterapeuți“, etc. va înlesni transformarea țării într-o țară shambhalică, făcînd jocul „contelui“ și al celor ce-l manevrează.

În urmă cu cîteva luni (decembrie 1992) în ziarul „Tineretul Liber“ a apărut o anchetă care atrăgea atenția asupra faptului că la noi se acordă lunar de către „societăți de binefacere“ un număr impresionat de diplome de radiesteziști. Producția în serie a acestor „vindecători“, trimiterea lor în orașul sau satul natal unde vor practica această frumoasă „meserie“ va favoriza distrugerea spirituală a României și a individului.

Am arătat în lucrarea „Biblia și parapsihologia“ riscurile la care se expun cei care merg la astfel de „vindecători“, care nu știu cine îi manipulează psihic. Încercînd să susțin ancheta din „Tineretul Liber“, printr-o serie de 5 articole, am văzut ceea ce înseamnă lupta acestor ocultiști moderni pentru apărarea intereselor lor și opoziția față de cei ce doresc ca lumea să afle adevărul. Pe lîngă subjugarea psihică a indivizilor, acești „radiesteziști“ obțin și imense avantaje materiale speculînd naivitatea pacienților care, în majoritatea cazurilor se vindecă singuri prin autosugestie.

Ca medic, am fost dezgustat să cunosc persoane cu nivel mediu de cultură, îmbrăcate în halate albe, care „bioenergizează“ contra unui venit lunar de 70.000 lei (în iulie 1992) și aceasta în cadrul unei „societăți de binefacere“, care funcționează cu avizul Ministerului Sănătății.

Fenomenele parapsihologice sînt reale, biocîmpul există, alte civilizații există. Pînă la înțelegerea clară de către oameni a acestor fenomene, factorii de decizie ai acestei țări nu trebuie să le scape de sub control. ARMA PSIHICĂ NU IARTĂ.

Implicînd societatea în ocultism civilizația se va deteriora spre primitivism și superstiție cu consecințe serioase în toate domeniile.

— La această luptă contra Shambhalei ar trebui să participe medicii, și în special psihiatrii și psihologii care știu ce înseamnă forța gîndului. Să apere omul de rînd de sugestiile negative, scăpate de sub control, printr-o corectă informare.

— Factorii de decizie ai acestei țări trebuie să stopeze aceste fenomene periculoase. Nu prin forță, nu prin cenzură, ci prin cooptarea persoanelor care au înțeles pericolul pe care-l reprezintă scăparea de sub control a fenomenelor parapsihologice. Aceștia să informeze populația prin dezbateri radiotelevizate, presă, etc.

— Persoanele din România care au legături cu organizațiile care urmăresc alipirea țării unui Stat Planetar ar trebui să se rupă de acestea, să dea în vileag adevărul. În Biblie spune „cel ce se osîndește singur nu va fi judecat". În România adevărul despre multe aspecte politice, economice, sociale aparent neelucidate se va afla cît de curînd. În această carte am arătat că „cei de dincolo" înregistrează absolut toate aspectele vieții de pe planetă. Deci, toate vor fi odată văzute AȘA CUM AU FOST și nu denaturat. Cît de curînd VICTIMELE VOR STA FAȚĂ ÎN FAȚĂ CU CĂLĂII. De aceea, repet „cine se osîndește singur nu va fi judecat". Instaurarea Adevărului în această țară o va salva de dezastrele care vor urma.

— România va trebui să nu se implice în noua ordine mondială sau în război. Țara noastră are resurse și oameni capabili să o redreseze și să reziste singură în fața tuturor primejdiilor. Cînd unui cîine îi dai cîteva oase în plus, nu urmărești decît să-l dresezi și să-l faci să ți se gudure la picioare. Asta face acum Dictatorul Mondial cu România.

PROFEȚIILE LUI SADHU-SUNDAR SINGH DESPRE MISIUNEA SPIRITUALĂ A ROMÂNIEI

Privitor la rolul României în acest viitor conflict mondial, voi prezenta și profețiile lui Sadhu-Sundar Singh, iluminat indian, care a trecut la creștinism în urma unei experiențe spirituale deosebite legate de apariția lui Isus. El s-a născut în 1889 în orașul Rampur regiunea Punjab în India și a murit în anul 1933.

Voi prezenta în continuare experiența convertirii sale la credința în Isus Cristos, precum și profețiile făcute despre România.

După moartea mamei sale, cînd avea 14 ani dorința de a găsi adevărul, care era în spatele vălului existenței omenești, deveni pentru el din ce în ce mai imperioasă. „Lucrările acestei lumi nu mă satisfac — zicea el — trebuie să-l găsesc pe Dumnezeu însuși cu orice preț.

Uram pe Hristos, și credeam că misionarii creștini sînt veniți pentru a corupe poporul nostru.

Îmi amintesc de ziua cînd am aruncat cu pietre asupra lor și am spus servitorului tatălui meu, ca să arunce și el la fel".

Cu toată ura feroce a lui Sundar, cuvîntul Evangheliei pătrundea în sufletul lui treptat (fusese trimis pentru educaţie la şcoala misiunii presbiteriene americane). Învăţătura iubirii lui Dumnezeu îl atrăgea fără voia lui. Povestea crucii îl impresionase fără voia lui. Cu toate împotrivirile lui, în profunzimea sufletului său tulburat, suna chemarea lui Cristos : „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă pentru sufletele voastre".

Această odihnă nu era oare ceea ce dorea cu ardoare ? Un alt cuvînt al lui Cristos pătrundea adînc în sufletul lui : „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viaţă veşnică".

Aceste afirmaţii rămîneau mereu în sufletul lui fără să le poată pătrunde toată semnificaţia. Nimeni din religia hindusă n-a putut spune că va da unui om odihna veşnică.

Cum a putut Isus, un singur om, să o facă ?

...El care nu a putut să se salveze pe sine ? Ar mai putea El să salveze şi pe alţii ?... Hinduismul e religia cea mai frumoasă din lume, se gîndea el, cum ar putea o alta să o facă ?

Tulburarea lui se mări pînă într-atît că în ziua de 16 decembrie 1904 rupse Biblia şi o arse în foc... Unde era adevărul ?... există un Dumnezeu ? Neliniştea şi îndoiala crescuseră pînă într-atît, încît în 2 zile se simţi atît de nenorocit, că se hotărî să-şi pună capăt zilelor. Sundar nu avea atunci decît 15 ani. Se duse la tatăl său şi-i zise : „Vin să-ţi spun adio, zise el, mîine de dimineaţă voi fi mort". Pentru ce vrei tu să te omori ? îl întrebă tatăl său. El

răspunse : Pentru că religia hindusă nu mă satisface, nici bogăția, nici confortul, nici averea, nici banii tăi... toate acestea pot să-ți satisfacă trebuințele corpului dar nu și aspirațiile sufletului. Sundar își făcu planul cu grijă. Linia ferată trecea prin apropiere. La ora 6 expresul trecea. Dacă nu voi găsi răspunsul pe care îl caut mă voi arunca sub tren. Se sculă la orele 3 dimineața, pe 18 decembrie, făcu o baie rece și începu să se roage.

„Dacă este un Dumnezeu, să vegheze să mi se descopere și eu îl voi primi și servi toată viața. Eram hotărît, dacă rugăciunea mea nu va primi răspuns să mă duc înainte de răsăritul soarelui, să-mi pun capul pe linia trenului la trecerea lui. Am stat în rugăciune cam o oră și jumătate să văd pe Buda sau Brahma, sau pe un alt sfînt al religiei hinduse, dar nu apare nici unul. Mă rugai mai departe tot mai insistent : O, Doamne, dacă ești Tu, descoperă-te mie... Deodată o mare lumină, lumină camera mea. Eu am crezut că a luat foc casa, dar afară totul era în întuneric... Atunci se petrecu ceva care nu am văzut niciodată, camera se umplu de o lumină minunată care lua forma unui glob ca de aur și văzui un om, pe Cristos glorios, care sta în picioare în centrul acestei lumini. Era Cristos Domnul.

Toată veșnicia nu voi uita fața lui glorioasă, plină de iubire și blîndă, nici cele cîteva cuvinte pe care le-a pronunțat :

„De ce mă persecuți ? Eu sînt salvatorul lumii întregi !"

Sundar Singh primi convertirea ca pe o minune, ca un mare har de la Dumnezeu. „Cît am studiat cărțile sfinte — spunea el — cît m-am luptat și cît m-am rugat, cît am căutat pacea sufletului !

Eram mîndru de filozofia și religia hindusă, dar filozofia n-a salvat (n-a mîntuit) pe nimeni, niciodată". El nu s-a îndoit niciodată de realitatea viziunii sale. Nu visează nimeni după o baie rece. Cu ochii lui a văzut pe Cristos, cu urechile lui l-a auzit pe Cristos vorbindu-i în limba hindusă. Din acel moment a devenit un apostol al Evangheliei.

El a făcut următoarele dezvăluiri ale planurilor lui Dumnezeu cu țara noastră :

„Să nu vă surprindă acest fel de adresare dar o fac pentru a nu vă lăsa să fiți înșelați de înscenările satanice ce sînt acum atît de bine puse la punct. Eu știu că România are o mare misiune dumnezeiască de redresare spirituală, care o va face să se înfățișeze ca un veritabil model, demn de urmat pentru întreaga umanitate. Este necesar să fac această mărturisire profeție în fața popoarelor întregii lumi creștine sau de alte religii, fiindcă toate semnele marchează schimbările spirituale ulterioare ce vor avea loc în curînd.

În viitor, aproape toate popoarele neamului omenesc vor deschide ochii contribuind la împlinirea celor orînduite de Dumnezeu și se vor supune voinței divine mult mai bine decît altă dată, deoarece atunci vor lua sfîrșit, într-o mare măsură manifestările îndărătniciei omenești, care au făcut cu putință atîtea acțiuni de rea interpretare a voinței divine. Perpetuarea răului va fi stăvilită, revelațiile divine ajungînd să acopere Pămîntul, făcînd ca tot ceea ce este plăcut înaintea lui Dumnezeu să iasă la lumină, pentru a-i ajuta pe oameni să atingă înțelepciunea și să se desăvîrșească.

Acum cînd fac cunoscute aceste profeții, dacă aș fi român de origine, probabil că aș putea fi învinuit de părtinire națională, iar dacă aș fi european

din continuitatea latină ar exista fără îndoială unele motive să fiu judecat într-un fel omenesc, cu patimă omenească. Însă, deoarece sînt indian iluminat prin intermediul lui Isus Hristos şi ferm stabilit în credinţa creştină, pot vorbi acum cu toată uşurinţa încredinţîndu-vă că acum nu fac altceva decît să exprim voia lui Dumnezeu.

În anii care vor veni, în România scoarţa pămîntului va lua foc, clima va suferi unele mari schimbări, cutremure vor distruge multe dintre clădirile existente, uragane şi vînturi puternice, terestre şi maritime, vor nimici îndrăzneala oamenilor bazaţi numai pe aşa-zisa putere a ştiinţei.

Ingeniozitatea omenească pusă în slujba răului va face cunoscut lumii cele mai groaznice crime, şi Pămîntul va cunoaşte cele mai cumplite boli, ce vor apărea pentru a fi nimicită existenţa oamenilor răi sau perverşi. În acele timpuri de mari schimbări, în alte locuri de pe Pămînt un sfert de omenire o să dispară fulgerător (evident că aşa ceva se poate întîmpla doar printr-un război atomic — n.a.). După aceasta, la a doua încercare, din cei rămaşi în viaţă şi îngroziţi vor fi nimiciţi încă aproape un sfert. Restul se vor orienta trup şi suflet către Dumnezeu, de la cel aflat la sînul mamei şi pînă la cel mai mare tiran ce păşeşte pe scoarţa Pămîntului.

Vă atrag atenţia să nu socotiţi timpul după calendarul intereselor voastre meschine, căci iată, după cum am văzut eu, aceste transformări vor veni peste voi, şi vă vor surprinde chiar dacă veţi rămîne neclintiţi în încăpăţînarea voastră, şi nu veţi ajunge să credeţi în Dumnezeu !

Popoarele Asiei se vor creştina fulgerător, precum şi toate triburile sălbatice vor veni la o civi-

lizaţie creştină datorită răspîndirii Bibliei, timp de trei ani şi jumătate, pentru toate popoarele (cred că Sundar Singh se referă la cei trei ani şi jumătate cît va dura războiul — n.a.), indiferent de limba vorbită, de la Polul Nord şi pînă la Polul Sud.

Cînd Anglia îşi va pierde puterea, iar Franţa va fi asimilată de popoarele din jur, veţi şti că acele vremuri sînt aproape.

Puterile statale vor dispare treptat, ca în locul lor să apară o nouă putere denumită Federaţia Statelor Pămîntene, cu un singur preşedinte, o singură monedă, un singur consiliu de conducere şi o singură armată aeropurtată folosită doar pentru paza internă.

În această perioadă Rusia va deveni una dintre cele mai creştine ţări, Bosforul şi Dardanele se vor scufunda dispărînd complet, o mulţime de insule vor dispărea şi ele, fiind nimicite de cutremure şi scoarţa Pămîntului va fi zdruncinată de o mulţime de urgii ce se vor abate asupra oamenilor. Tot atunci va apărea Anticristul, prin el înţelegîndu-i pe toţi aceea care, mai mult sau mai puţin conştient luptă împotriva lui Isus Cristos, urmărind să impună forţele obscure ale minciunii ce meţin fiinţa umană într-o stare de inconştienţă şi sclavie letargică. Se vor da multe lupte de idei, fără nici un fel de armă, pentru nimicirea adevăratei credinţe în Dumnezeu. Toate acestea şi multe altele, deşi poate acum de necrezut pentru unii, se vor întîmpla din voia lui Dumnezeu. America îşi va primi la vremea cuvenită partea ei de pedeapsă şi nici o forţă armată din lume, nu va mai putea să se mîndrească că există.

Fac excepţie de la osînda focului şi măcelului ce se va desfăşura pe faţa pămîntului, România şi Locurile sfinte din Palestina.

Puterea de influenţă a Vaticanului va dispare. România va trece prin mai multe faze de transformări fundamentale, devenind în cele din urmă, graţie spiritualizării sale exemplare un veritabil focar spiritual.

Se va numi „Noul Canaan", iar Bucureştiul se va transforma într-un centru esenţial al acestuia. Această capitala a spiritualităţii va fi aproape în întregime reconstruită existînd şi o serie de construcţii de formă inelară (acestea există : Circul, Complexul Expoziţional de la Herăstrău, Complexele agro-alimentare, etc. — n.a.). Bucureştiul va fi considerat „Noul Ierusalim Pămîntesc".

Chiar dacă spusele mele vă uimesc, trebuie să vă mărturisesc tuturor că aceasta se va întîmpla întru totul în acele vremi viitoare, căci toate acestea reprezintă voința atotputernică a lui Dumnezeu şi nu voința oamenilor.

În acest nou centru spiritual egalitatea în drepturi a tuturor ţărilor şi popoarelor va fi o condiţie esenţială, aşa cum ea este cerută de Dumnezeu. România va trece în viitor prin mari frămîntări lăuntrice şi prin schimbări externe ce o vor impune exemplar, ca prestigiu, în conjunctura internaţională. Graţie providenţei divine ea va ieşi aproape neafectată din conflictele mondiale, declarîndu-se ţară neutră ce îşi va asuma datorită spiritualizării ei, rolul de nucleu ireproşabil al înţelepciunii şi iubirii adevărate.

În cele din urmă toţi duşmanii săi vor îngenunchea la hotare şi plini de umilinţă vor recunoaşte misiunea ei spirituală. Atunci veţi vedea cu toţii,

căci va fi un semn ceresc. În timpul războaielor viitoare focul și distrugerile o vor înconjura, dar ea va rămîne neatinsă întocmai ca o paradisiacă oază verde, în mijlocul înspăimîntătorului deșert nimicitor produs de iscusința omului, ce este pusă în slujba răului, și de care se vor folosi inteligențele satanice în ultima încleștare la care acum oamenii nici nu se așteaptă.

În urma năucitoarelor schimbări planetare și a unui război fulgerător, în cele din urmă, nu vor rămîne nici învinși, nici învingători. Vor rămîne trei categorii : morții, răniții și mutilații de pe urma războiului, și supraviețuitorii în întregime neatinși.

Numărul celor uciși și afectați de pe urma războiului va fi atît de mare încît nimeni nu va mai vorbi nici de pierderea și nici de cîștigarea războiului, căci urmările acestuia vor fi atît de mari încît vor îngrozi pe toți locuitorii rămași în viață.

Ciuma, lepra, holera și multe alte boli înspăimîntătoare, printre care unele complet noi, (SIDA de exemplu — n.a.) vor bîntui afectînd mai ales pe cei răi. Fiarele sălbatice se vor năpusti asupra orașelor și satelor atacînd oamenii.

Toate aceste urgii de proporții se vor întîmpla fulgerător și cel mai adesea vor surprinde pe oameni.

Din scrumul, suferințele și încercările tuturor acestor schimbări și dezastre, martorii neafectați și supraviețuitorii vor căuta cu multă fervoare calea de apropiere de Bunul Dumnezeu, pe care l-au neglijat mai mult sau mai puțin, atît amar de vreme. Toți se vor convinge atunci, că nu există religie superioară celei propovăduite de Isus.

În timpurile ce vor veni, România va ajunge și va rămîne o paradisiacă grădină a binecuvîntării divine, a dragostei, a fericirii, a purității și înțelepciunii, în care modul de viață va fi precumpănitor spiritual, susținut de o închinare în Duh și Adevăr, asemănător cu acela al primilor creștini.

Ca indian, eu intuiesc că Domnul a avut să aleagă dintre toate popoarele pe cel mai umilit, mai crunt încercat de vitregia celor puternici, adesea exploatat, amenințat, invadat, terorizat, vîndut și cumpărat și care aproape la fiecare război a fost piața de tocmeală a celor ce se luptau. Amalgamul înfățișărilor deosebite ale acestui popor primitor, în care virtuțile cele mai alese ale fiecărui neam s-au asimilat în sufletul său plin de dragoste și omenie, are o nuanță plăcută, astfel încît să fie pilda de contopire universală cu calitățile divine. Poporul român, cu o dreaptă rațiune și o admirabilă credință, este cel mai indicat din lume spre a oferi ospitalitatea materială și spirituală tuturor celorlalte popoare.

Misiunea principală pentru răspîndirea în Asia a creștinismului cu adevărat spiritual este destinată în viitor poporului rus, care, ca putere de influențare a popoarelor în vremurile ce vor veni nu se va mai manifesta. (anticiparea destrămării U.R.S.S., cu peste 50 de ani în urmă ! — n.a.).

Puterea cu care vor fi biciuite restul popoarelor acolo unde este necesară pedeapsa se va face prin rasa galbenă — chinezii împreună cu japonezii. După terminarea teribilului conflict armat, ce vă stă în față, toate armele vor fi părăsite, fiindcă va veni un nou gen de război, cel pentru credința adevărată.

Acesta va fi războiul fără arme fizice, pentru desăvîrşirea spirituală, pentru credința adevărată în Dumnezeu, mai periculos şi mai dificil de o sută de ori decît cel cu arma.

Puterea papală va dispare şi va lua naştere o putere nouă care va milita pentru credința adevărată în Isus. Reşedința ei va fi la Roma (provizoriu) şi apoi la Bucureşti, în „Noul Ierusalim" pentru totdeauna. Fericiți sînt cei ce trăiesc cu încredere în Dumnezeu, fiindcă acele vremuri vor fi groaznice, şi nu le vor putea suporta decît numai cei mîngîiați de Duhul Sfînt.

În acele timpuri scaunul judecății de apoi va fi simțit şi va fi văzut de tot neamul omenesc şi va străluci deasupra României.

În marele oraş sfînt Bucureşti, simbolic numit Noul Ierusalim, se va construi cel mai monumental lăcaş spiritual de comunicare cu Dumnezeu denumit Centrul Divin Suprem (există actualmente această construcție — este Casa Poporului — n.a.) avînd reprezentanți evoluați spirituali din toate neamurile ce vor forma Fraternitatea Veghetorilor Iluminați. Reconstrucția oraşului va fi într-o oarecare măsură operă a întregului neam omenesc. Centrul spiritual va avea şi 101 biserici inelare şi armonic orînduite, în care se va sluji mărturisindu-se credința în Isus, în toate limbile pămîntului.

Această operă arhitecturală va fi materializarea sublimei colaborări a tuturor stilurilor pămîntene ingenios armonizate într-o lucrare măreață cum alta n-a mai fost.

Va fi unicul loc din lume unde îngerii, în orice clipă, vor putea fi văzuți împreună cu oamenii de pe pămînt.

Fericiţi vor fi toţi cei ce vor străbate pămîntul României, respirîndu-i aerul, căci toată ţara va fi invadată de pelerini dornici să descopere pe Dumnezeu. Toate locurile sfinte din această ţară vor fi un prilej de slăvire a lui Isus Cristos.

Poporul rus este primul popor din lume care se va alătura Noului Ierusalim cu toată evlavia, urmat de poporul grec, armean, indian, etiopian, ca apoi să dea năvală toate popoarele. Cei din urmă vor fi englezii, fiindcă vor ţine mîndria încăpăţînării, să nu plece genuncii într-o ţară străină.

O parte din America va dispare (probabil în război — n.a.), iar cea rămasă se va alătura noii familii a creştinătăţii. Ferocitatea poporului german şi încăpăţînarea poporului turc se vor schimba radical. Turcii se vor creştina, popoarele germane se vor îmblînzi, trufia dominării va dispare. Poporul francez va fi aspru sancţionat, poporul italian îşi va pierde întîietatea dorită, popoarele Africii şi Oceanului Pacific se vor creştina şi ele.

Lupta dintre lumină şi întuneric în această vreme va fi cît se poate de aprigă căci Anticristul cu toate uneltele lui va lupta împotriva credinţei adevărate. Vor fi nimiciţi bunii creştini. Singurul loc de pe faţa pămîntului netulburat de prigoana lui Anticrist va fi Bucureştiul, Cetatea Sfîntă a Noului Ierusalim, în care vor pătrunde numai spre sfîrşitul vieţii pămînteşti, cînd vor ucide pe cei doi sfinţi Ilie şi Enoh (doi martori ai lui Isus care vor avea o forţă spirituală asemănătoare aceleia a lui Ilie şi Enoh — n.a.).

Vor veni peste neamul omenesc clipe din ce în ce mai grele. Prima dată se va retrage dulceaţa pămîntului, se va retrage pîinea, apa, lumina, căldura şi cea mai groaznică dintre toate va fi retra-

gerea morții, căci toate celelalte vor fi suportate, afară de chinul fără de moarte.

Toate fiarele sălbatice, se vor îndestula din cărnurile oamenilor care nu vor putea muri. Toate aceste urgii vin ca plată pentru păcatele oamenilor, și dacă mai rămîne cineva dintre aceștia și nu va vrea să se îndrepte către mîntuirea oferită de Isus, vine focul și nimicește totul, pentru ca toată spurcăciunea de pe fața pămîntului să fie arsă. Niciodată n-au putut oamenii crede că jalea poate fi universală și că chinurile Apocalipsei pot fi văzute pe pămînt; dacă toate descoperirile proorocilor li s-au părut oamenilor de știință basme irealizabile, prin venirea acestor plăgi vor crede și cei ce s-au încăpățînat să nu creadă pînă acum. La începutul durerilor care vă stau în față, apar proorocii mincinoși și în număr mare, susținuți de interese politice, menajați și protejați de legi care maschează influențarea lor satanică.

România va avea o viață sfîntă, stîrpindu-se vrăjitoria, spiritismul, ghicitul, descîntecul, bețiile, fumatul și toate lucrările satanice.

România este sub ocrotirea directă a lui Isus Cristos și de aceea toți cei care nutresc gînduri ascunse față de poporul român se pun în conflict cu Dumnezeu. Toți cei care au adus grave abateri și au orînduit nelegiuiri acestei țări își vor lua răsplata faptelor lor, nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.

Lumea va înțelege adevărul descris în România, și misiunea importantă a acestui petic de pămînt ce va trîmbița lumii întregi descoperirile Dumnezeiești. Dumnezeu va revărsa mila Sa, peste această țară înapoiată, neînsemnată care nu a avut nici-

odată cuvînt hotărîtor în viața publică, nici civilizație prea dezvoltată.

Așa precum a ales Mîntuitorul Isus pe iubiții Săi apostoli din Galileea, cea mai înapoiată provincie din acea vreme, însă cu cea mai dîrză credință, pe același considerent a ales și Țara Românească și poporul român, să fie altar de viață pilduitoare. Poporul român va fi popor de jertfă mîntuitoare pus în slujba mîntuirii tuturor.

Popoarele lumii întregi vor primi din România toate instrucțiunile necesare mîntuirii prin mijlocirea lui Isus și a Duhului Sfînt.

Toate filozofiile omenești vor asfinți în acele momente grele și toată știința se va rușina cînd legile naturii, considerate firești de savanți vor fi schimbate în văzul tuturor.

Toate le-a orînduit Dumnezeu, pentru ca oamenii să fie mîntuiți. Astfel Moise a primit cele 10 porunci de la Dumnezeu. De aceea e bine ca omenirea să iubească pe poporul evreu, cu respect și recunoștință, pentru că prin jertfa multor devotați ai credinței din neamul lui Israel, omenirea se împărtășește din tezaurul Dumnezeiesc. Apoi Isus, Fiul lui Dumnezeu s-a născut în mijlocul poporului evreu. Se cuvine ca acest popor să fie iubit, stimat și ajutat în toate împrejurările, pentru ca noțiunea de creștin să nu fie pentru el o spaimă, așa cum a fost pînă acum cînd din îndemn satanic, creștinii făceau haz batjocorind poporul evreu și aducîndu-i învinuiri lipsite de temei sănătos.

Acei ce au găsit de cuviință să strecoare ura în sufletele creștinilor, pentru răstignirea lui Isus de către evrei au făcut și fac cea mai odioasă crimă, fiindcă nu numai poporul evreu este de vină pen-

tru omorîrea lui Isus, ci pur și simplu — păcatele tuturor oamenilor.

Popoarele lumii de pe fața pămîntului vor invada România, spre a vă întreba ce vi s-a descoperit și voi, cei din Noul Canaan, nu veți avea timp nici să vă hrăniți și nici să dormiți, fiindcă urgiile vor împinge lumea spre voi. Dumnezeu însă vă va obliga să le potoliți setea lor de adevăr.

În urma propovăduirii Tainelor Dumnezeiești, în România mulți bolnavi se vor tămădui iar oamenii se vor întoarce la Dumnezeu. În România se vor boteza toate popoarele nebotezate. Românii vor fi ospitalieri, iar darul pămîntului va fi mărit pentru toți cei ce vin, așa încît să se poată îndestula cu toate. Prin mijlocirea României se va pune capăt conflictului armat, (celui de al treilea Război Mondial — n.a.) aici fiind pămîntul păcii unde se vor înțelege toate popoarele.

Toți aceia care au jefuit România de diferite bunuri se vor grăbi a o despăgubi, nu forțat ci prin dăruire închinată Lăcașului Sfînt care va fi făcut din marmură albă. (Casa Poporului — n.a.)

Deși dimensiunile ei par exagerate totuși vor fi neîndestulătoare (Casa Poporului și clădirile din jur — n.a.) față de mulțimea pelerinilor. Metalul întrebuințat va fi metal nobil, căci pînă și mînerele ușilor vor fi în cel mai rău caz din argint. În interior vor fi chilii mobile cu resort (probabil adăposturi antinucleare — n.a.) care nu vor putea fi violate la un eventual atac de nici un fel de forță, pentru ca viața celor ce în trup îngeresc vor locui în România să fie ferită de restul lumii.

Cele 101 de altare (Biserici inelare — n.a.) vor fi construite pentru națiunile pămîntului, cu spe-

cificul artei naţionale, dar dirijate de o singură conducere şi întreţinute de o singură administraţie. Uriaşele montări, neîntrebuinţate încă în construcţii, vor da mult de gîndit tehnicii moderne, căci cu nimic nu vor fi mai mici blocurile din care se va zidi Noul Ierusalim faţă de blocurile de piatră din care s-a ridicat Vechiul Ierusalim.

Lucrarea va fi executată în 10 ani, fiindcă deşi Sfînta Biserică (Casa Poporului — n.a.) va fi terminată în 5 ani, va mai dura încă 5 ani pentru Cetatea propriu-zisă (Bisericile inelare — n.a.). Şosele rulante şi trotuare mişcătoare vor uşura circulaţia. Elicoptere şi avioane vor fi puse în slujba cetăţii şi tot ce e nou în tehnică se va dărui acestei cetăţi.

Canalul Marea Neagră — Dunăre va funcţiona normal, precum şi canalul Dunăre — Bucureşti, ceea ce va permite vapoarelor de mare tonaj să meargă pînă la Cetatea Minunată, acestea fiind lucrări din Plan Divin, care se vor realiza fulgerător.

Toate darurile se vor revărsa peste această ţară aleasă pentru redresarea spirituală a globului pămîntesc. Toate căile de comunicare aeriene, maritime şi terestre sînt favorabile în această ţară, căci, România, trăind în pace cu toţi vecinii se va reface în scurtă vreme, înaintea tuturor statelor.

Basarabia va fi alipită României pentru totdeauna, căci poporul rus o va cinsti şi va renunţa la această provincie.

Puterile mari se vor prăbuşi, spre bucuria ţărilor mici.

Poporul meu indian, va fi fericit să cunoască poporul român şi Ţara Românească".

Sper că un număr cît mai mare de români vor deveni conştienţi de misiunea planetară a ţării

noastre şi vor reuşi să scape de pericolul închinării la Anticrist (Dictatorul Mondial).

România, al doilea Canaan, trebuie să se pregătească pentru primirea adevăratului Conducător al lumii, Isus Cristos, Cel care urmăreşte garantarea tuturor libertăţilor individuale şi naţionale :

„Da. Eu vin curînd". Amin ! Vino, Doamne Isuse ! (Apocalipsă 22 : 20)

BIBLIOGRAFIE

— Biblia
— Eugen Celan — Viață după pragul morții, Editura Teora, 1991
— Eugen Celan — Războiul parapsihologic, Editura Teora, 1992
— Doru Davidovici — Lumi galactice, Editura Rum-Irina, București, 1992
— Henry H. Halley — Manual biblic, Editura „Door of hope" ; 1983
— V. Kernbach — Miturile esențiale, Editura științifică și enciclopedică, București, 1978
— Hal Lindsey, C. Carlson — L'agonie de notre vieille planete, 1974
— V. V. Moisescu — Armonia universală — nr. 3, Editura Concordia, 1947
— Petru Popovici — Biblia este totuși adevărată, Editura Lumina lumii
— Petru Popovici — Dumnezeu există, Editura „Vestea bună" ; Los Angeles
— Ernest Renan — Viața lui Isus, Editura Librăriei Colos, București
— Mihai E. Șerban — Semenii întru rațiune, Editura Dacia, 1982
— Traian D. Stănciulescu — Parapsihologia — o cale a rațiunii către Dumnezeu ?, Editura Timpuri, Deva, 1990
— Sorin Ștefănescu — Sfidarea timpului, Editura Valdo, București, 1992
— Marc Tapernoux — Viitorul în lumina profețiilor, Gute Botschaft Verlag, 1990
— Ion Țugui — Șapte ani apocaliptici, Editura Cartea Românească, 1992

CUPRINS

„Este în adevăr absurd de a crede că nu există alte lumi, alte fiinţe, alte facultăţi de a gândi, alte sensuri decât cele pe care le cunoaştem".

(GIORDANO BRUNO)

În prezent tot mai mulţi savanţi confirmă spusele marelui filozof italian, ars pe rug de către reprezentanţii unei înfricoşătoare tiranii — INCHIZIŢIA.

Falsele religii au luptat nu numai cu înţelepţii diferitelor epoci ci şi cu ADEVĂRUL care se află scris în cea mai răspândită CARTE DE ŞTIINŢĂ — BIBLIA, care vorbeşte despre UNIVERSURILE PARALELE, reprezentanţii lor fiind „chipul şi asemănarea noastră". De aceea Bibliile erau arse pe acelaşi rug cu cei care erau prinşi citindu-le.

Ultima falsă religie este „NOUA ORDINE MONDIALĂ", care încearcă să strângă sub un acoperiş unic întreaga omenire pentru a se închina Prinţului Întunericului, Conducătorul SHAMBHALEI, cel care a dat putere absolută DICTATORULUI POLITIC, DICTATORULUI RELIGIOS, precum şi tuturor ORGANIZAŢIILOR SECRETE care îl slujesc.

Mica apocalipsă pe care ne-o propune acest „scenariu al celor mai rele situaţii" nu serveşte — în fapt — decât ca „detonator" al unui nou (şi, probabil, ultim) război modial: de unde „exasperarea" comunităţii internaţionale de a pune capăt — cu orice preţ — crizei din fosta Iugoslavie....

Din nefericire pentru ei, voinţa lui Dumnezeu este alta: NOUA ORDINE MONDIALĂ va degenera în NOUA DEZORDINE MONDIALĂ, iar România va deveni NOUL CANNAN, leagănul trezirii spirituale a umanităţii. Bucureştiul, NOUL IERUSALIM, va fi locul unde, aşa cum spunea profetul Sadhu-Sundar Singh „oamenii vor fi văzuţi împreună cu „îngerii", cu locuitorii acestor LUMI PARALELE.

ISBN 973-95817-1-4

Lei 800